

မြန်မာ့အသံစာပေ

မယ်ခိုင်

ဆောင်းလေဟုန် နှင့်
ပန်းချီရေးသောလူမင်း

(အမည်ရည်ညွှန်းချက်)

ပုံနှိပ်မှုကိစ္စ:

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၄၊ ဖေဖော်ဝါရီ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအာရှဆက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ဖြူး
အုပ်ချုပ် - ၁၄၀၀ ကျပ်
- ၅၀၀ အုပ်

မယ်ခိုင် ၀၉၅-၀၃
ဆောင်းလေဟုန်နှင့် ပန်းချီရေးသောလမ်း / မယ်ခိုင်။ - ရန်ကုန်
ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၄ ။
၂၆၇ - စာ ၊ ၁၂-၃ x ၁၈ စင်တီ ။
(၁) ဆောင်းလေဟုန်နှင့် ပန်းချီရေးသောလမ်း

မယ်ခိုင်

ဆောင်းလေဟုန်

နှင့်

ပန်းချီရေးသော လမ်း

ဓမ္မိတ်ဝေါထဲလည်း ဝရာထ်လာတယ်....
 ဒှင်ထုတ်ထဲလည်း ထွက်ထွားတယ်....
 ဓမ္မဂ္ဂ်လင့်ထဲ လာတဲ့
 ဧည့်ထည်ဝကြာဂ် ....
 စါ.... တထည်းထွဲခွဲရပြီ၊
 အင်ချုပ်ထမားအလိုရှိထည်၊
 ဒှလုံးထား ဝါလောရ၊
 ဝခြထောထ်ဝါလောရ၊
 ဝ....တိမ်ရှေ့မှာ
 ဧည့်ထည်လတ်စပ်လို့ ရေးထားပြီးပြီ။

ကနဦး (၁ |

ပန်းကနုတ်များနှင့် ခမ်းခမ်းနားနား စိခြယ်ထားသော
 သတို့သမီးလေး၏နာမည်သည် ရွှေရောင်ဘုတ်ပေါ်တွင် ထင်ထင်
 လင်းလင်း ပေါ်လွင်နေသည်။ တိမ်ပန်းချီဆိုသော ထိုနာမည်ကို
 တိမ်ညွန့်လေးများ ကော့ညွတ်ပျံ့တက်နေသည့်အလား ခြယ်မှုန်း
 ထားပုံမှာ သိပ်လက်ရာကောင်းသော ပန်းချီဆရာ၏ အသက်
 သွေးကြောအလား ယုံမှားဖွယ်ရှိသည်။

ခမ်းနားသော ထိုဘုတ်ကြီး၏နောက်ကွယ်တွင် ပန်းရင့်
 ရောင်နှင်းဆီတောကြီးဟု ထင်မှတ်ရလောက်အောင် မွမ်းမံထား
 သည့် ဝင်ပေါက်တစ်ခုရှိသည်။

ထိုဝင်ပေါက်အတိုင်း ဝင်သွားပါက၊ အစိမ်းရင့်ရောင်

လေ ★ ဒုက္ခဒုခ

ထောင်စုတို့သည် ကြီးကျယ်စွာ ပြောဆိုနေကြသည်။ အစိမ်းရင့် ရောင်ကောက်စေ့၏ အနံ့မှာ သုံးပေခွဲခန့်မြင့်သော စင်မြင့်တစ်ခုရှိသည်။ ထိုစင်မြင့်သည်လည်း ရှေးဘုရင်များ၏ မင်းခမ်းမင်းနားတစ်ခုနယ် ထည်ဝါလှသည်။

“ပျက်တောင်အတု မတင်ပေးနဲ့နော်၊ ပန်းချီမနေတတ်လို့”

“မတင်လို့တော့ မရဘူး သတို့သမီးရဲ့၊ ဓာတ်ပုံထဲမှာ သတို့သမီးပျက်လုံး မှေးနေလိမ့်မယ်”

“အဲဒီအစား ပျက်လုံးကို ပိုပြီးခြယ်လိုက်ရင်ရော”

“အဲဒီလိုပြင်နည်းက ဒိတ်အောက်နေပြီ၊ စိတ်ချပါ သတို့သမီးရယ်၊ အနေမခက်စေရပါဘူး။ ရွှေ့ကို အပြည့်အဝယုံလိုက်ပါ”

ပျက်နှာတွင် မိတ်ကပ်ပါးပါးလေးသာ လူးထားပြီး၊ နှုတ်ခမ်းနီကိုသာ ပေါ်လွင်အောင် ခပ်ရဲရဲဆိုးဆေးတင်ထားသော ရွှေရည်သန်းဆိုသည့် မိတ်ကပ်ဆရာက အာပေါင်အာရင်းသန်သန် လိုရာကိုဆွဲပြောသည်။ တိမ်ပန်းချီ ယုံလိုက်သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရွှေရည်သန်းသည် မြန်မာပြည်တွင် နာမည်အကြီးဆုံးသော မိတ်ကပ်ဖန်တီးရှင်ဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ရွှေရည်သန်းသည် ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်သော်ငြား မိန်းမတစ်ယောက် ရှုံးလောက်အောင် လှပသူဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးအစစ်အမှန်များသည် ရွှေရည်သန်းလောက် စတိုင်လ်ကျော့ဟု ပန်းချီထင်သည်။

မိတ်ကပ်သားကို ပီပီရီရိပ္ပတ်ဆွဲနေသော ရွှေရည်သန်း အလက်ချောင်းလေးများက အနုပညာဆန်လှသည်။ မှန်ထဲတွင် ကြည့်နေရင်းမှပင် ပန်းချီ၏ပျက်နှာသည် ပြုလိုက်၊ ဖျော့လိုက်၊ နှိလိုက်နှင့် အရောင်အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနေသည်။

ရွှေရည်သန်း၏ နှစ်ချောင်းတည်းသော လက်များကလည်း ပန်းချီ၏ပျက်နှာလေးကို အမျိုးမျိုးခြယ်သနေသည်။ မှန်ထဲမှ ပုံရိပ်ကို ပန်းချီကြည့်နေရင်းပင် မိမိပျက်နှာကိုမိမိ အံ့ဩလာသည်။ ပန်းချီ၏ပျက်လုံးသည် ဝိုင်းစက်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ ပြီးနောက် ကာလာများက ညှို့ပျက်ဝန်းကို အသားပေးနေသည်။

‘သတို့သမီးက အစိမ်းရင့်ရောင်ဝတ်မယ်ဆိုတော့ အားလုံးကြားထဲ ထင်လင်းနေမှာ သေချာတယ်၊ နဂိုအသားဖြူတော့ တောက်တောက်ပပလေး ဖြစ်နေမှာပါ။ သတို့သမီးရဲ့အကြည့်လေးတွေက နုဖတ်နေတော့၊ ညှို့ပျက်ဝန်းကလေး တင်ထားမှ’

တောက်ပနေမှာ။ ဘယ်လိုလဲ... သတို့သမီး ကြိုက်ရဲ့လား”

ရွှေရှည်သန်းက ပန်းချီမျက်နှာပေါ်မှ သူ၏လက်များကို ရုတ်သိမ်းပြီး ပန်းချီထိုင်နေသော ဆုံလည်ထိုင်ခုံကို ကြည့်မှန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

ပန်းချီ ကျေနပ်သွားသည်။ မျက်ခမ်းစပ်လေးများတွင် အမည်းရောင်အစိုလေး တင်ထားပြီး အနည်းငယ် မို့မောက်နေသောမျက်ခွံအိအိပေါ်တွင် အစိမ်းဖျော့ရောင်ကာလာလေး တင်ထားပုံမှာ အနုပညာဆန်လွန်းလှသည်။

“ရွှေက အဲဒါကြောင့် နာမည်ကြီးနေတာထင်တယ်”

“သတို့သမီးမှာလည်း နဂိုအလှလေး ရှိလို့ပါ။ နှုတ်ခမ်းကို ဘာအရောင်လို့ စိတ်ကူးယဉ်ဖူးသလဲ”

“ပန်းချီက ပန်းနုရောင်ကြိုက်တယ်၊ ပန်းဆီရောင်လေး ဆိုရင်ရော”

“ရွှေတော့ ပုစွန်ဆီရောင်ကလေး ဖြစ်လိုက်ချင်တယ်။ အစိမ်းရင့်နဲ့ ပန်းဆီရောင်က သိပ်ကိုဆန့်ကျင်နေသလားလို့၊ လှပေမယ့် အမြင်ရင့်မှာစိုးတယ်”

“ရပါတယ်၊ ရွှေကိုယုံကြည်လို့ အပ်ထားပြီးပြီပဲ။ ရွှေ ဝဲ အဆင်ပြေသလို ပြင်ဆင်ပေးပါ”

“ဒါဆို မျက်လုံးမှာ ပုစွန်ဆီရောင်လေး ထပ်တင်လိုက်မယ်နော်”

ပန်းချီ မျက်လုံးပြန်မှိတ်လိုက်သည်။ ပန်းချီကျေနပ်နေသည်။ စိတ်ထဲတွင် ရှင်းပြီးကြည်လင်နေသည်။ မကြာခင် နွဲ့ရတော့မည့် မင်္ဂလာပွဲသည် ပန်းချီအတွက်တော့ အိပ်မက်အလား ခံစားရသည်။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တုန်းက ပန်းချီစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသည်။ ခမ်းနားသောမင်္ဂလာခန်းမ၌ ချောမောတင့်တယ်ပြီး ဂုဏ်သရေရှိသော သတို့သား၏လက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချိတ်ပြီး ပွဲဝင်ဖူးချင်သည်။ မိဒီယိုများထဲမှ မင်္ဂလာပွဲများကိုကြည့်ပြီး အသံတိတ် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသည်။

ပန်းချီတို့အိမ်နှင့် ငါးအိမ်ကျော်မှ မခူးလေးသည် သုံးပွင့်ခိုလ်တစ်ယောက်နှင့် မင်္ဂလာဆောင်သွားခဲ့သည်။ ထိုမင်္ဂလာပွဲသို့ မြို့လေး၏ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းများ တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ညှော်ခံပွဲဝတ် ခိုလ်ဝတ်စုံမှာ တင့်တယ်လွန်းလှသည်။ ထိုခိုလ်ကြီး၏လက်ကို ဂုဏ်ယူစွာ တွဲချိတ်ထားသော မခူးလေးကို ပန်းချီ အားကျခဲ့ဖူးသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ပန်းချီ၏အိပ်မက်သည် အသက်ကြီးလာလျှင် ခိုလ်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်လိုခဲ့သည်။

သို့သော် သက်လတ်ပိုင်းရောက်လာချိန်တွင် ခက်ခဲမှုများစွာ၊ ဘဝများစွာကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ပြီးချိန်မှာတော့ ထိုမင်္ဂလာပွဲဆိုသောအိပ်မက်သည် ပန်းချီရင်ထဲ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့သည်။ ငွေ၏အနှိပ်အစက်ကို ခံခဲ့ရ၍ ပန်းချီဘဝကို ငွေကလွှမ်းမိုးသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ငွေကို အသည်းအသန်ရှာဖွေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ပျော်ရွှင်မှု ခွေးထွေးမှုများ ပန်းချီနှလုံးသားထဲ ပျောက်ဆုံးခဲ့ပြန်သည်။

လိုချင်သောငွေကိုရပါလျက်နှင့် မပြည့်စုံသလို ခံစားရသည်။ ပန်းချီနှလုံးသားက အာဟာရချို့တဲ့နေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းချီဘဝတွင် မင်္ဂလာပွဲဆိုတာမျိုးက ရှိလာတော့မည်ဟု မထင်ခဲ့ချေ။ အချစ်ပျောက်ဆုံးနေသော ပန်းချီနှလုံးသားက လက်ခံခြင်းအလျဉ်းမရှိဘဲ လာလာသမျှသော အချစ်များကို အကြောက်အကန် တွန်းထုတ်ခြင်းဆန်နေခဲ့သည်။

သို့သော် အချစ်ဆိုသောအရာက သိပ်ကိုပဉ္စလက်ဆန်သည့်လက်နက်တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ သတိမထားမိချိန်တွင် မထင်မှတ်တဲ့ရှုထောင့်မှ ချက်ကောင်းကိုထိအောင် ပစ်ခတ်လေ့ရှိသည့် စနိုက်ပါအမျိုးအစားဖြစ်သည်။

စိတ်ကူးနှင့်လက်တွေ့ တစ်ထပ်တည်းမကျနိုင်ဘူးဆို

သည်အဆိုကို ပန်းချီက စိတ်အားလျော့စွာ လက်ခံခဲ့ရလေသည်။ ဦးနှောက်နှင့်နှလုံးသားတွင် ဦးနှောက်ကသာ အင်အားကြီးသည်ဟု ပန်းချီ ယူဆထားခဲ့သည်။ သို့သော် နှလုံးသားထဲတွင် အင်အားကြီးပိုးကောင်တွေ တိတ်တဆိတ် ပုန်းခိုနေပါလားဆိုတာ အတွေ့အကြုံအရ ပန်းချီနားလည်လိုက်သည်။

ကြိုက်ခြင်းနှင့်ချစ်ခြင်းဆိုသည်ကပင် လမ်းကြောင်းတူသော်လည်း ဦးတည်ချက်မတူပါလားဆိုတာကို သိလိုက်ရသည်။ အချစ်ဆိုသောအရာကို ပန်းချီက လက်မခံချင်ပါဘဲ လက်ခံလိုက်ရသည်။ လက်မခံချင်ဘဲ လက်ခံလိုက်ရ၍ ရရှိလာမည့်နှောင်တမျိုးကို ပန်းချီကြောက်သည်။ သို့သော် ထူးဆန်းစွာပင် ပန်းချီက လေထဲပျံသည့် နံပြီရုတ်ငှက်တစ်ကောင်ပမာ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေသည်။

သူနှင့်ပန်းချီ၏စိတ်သည် ထပ်တူမကျသော်ငြား အထာကျအောင် ကြိုးစားချင်လာသည်။ အသွင်မတူသော်ငြား အမြင်တူအောင် ကြိုးစားချင်လာသည်။ ဒါ ဆယ်ကျော်သက်များလို ရင်ခုန်ခြင်းလည်းမဟုတ်၊ နှစ်ဆယ်ကျော်ခါစလို စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းလည်းမဟုတ်ပါ။ ပန်းချီစိတ်များသည် အထူးပင် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်နေခဲ့ပါပြီ။

သူနှင့်အတူ တွဲလျှောက်ရတော့မည့် ဘဝလမ်းအတွက် စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။ သူ့ကို အားကိုး၏အားမကိုး၏ဆိုတာ မျိုးသည် ယခုလက်ရှိ၌ ပန်းချီစိတ်ထဲ ရှိမနေတာအမှန်ပါ။ လက်ရှိ ပန်းချီတွေ့နေတာက သူနှင့်အတူ မကြာခင် လျှောက်လှမ်းရတော့မည့် အစိမ်းရင့်ရောင်ကော်ဇောခင်းပြင်တွင် သူ့လက်ကို ချိတ်ပြီး ဟန်ပါပါသွားနိုင်ပါ့မလား။ သူကရော သတို့သားဝတ်စုံနှင့် ခန့်ခန့်ငြားငြားရှိရဲ့လား။

“ပြီးပါပြီ”

ရွှေရည်သန်းက ဆုံလည်ထိုင်ခုံကို လှည့်လိုက်သော အခါ ပန်းချီ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ မှန်ထဲတွင် ဝါဖန့်ရောင်သန်းနေသော ပန်းချီမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထူအိသော ပန်းချီနှုတ်ခမ်းလေးသည် ရွှေရည်သန်း၏ပညာကြောင့် ပူးနုစိမ့်နေသည်။

“ကျေနပ်ရဲ့လား”

“ပန်းချီနှုတ်ခမ်းက အင်မတန်ဆိုးရခက်တာ။ ရွှေ သိပ်တော်တာပဲ”

“ဆံထုံးပြင်တော့မယ်နော်”

ရွှေရည်သန်းက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပိတုန်းရောင်လက်

နေသော ပန်းချီဆံပင်များကို ဖြည့်ချလိုက်သည်။ လှပသော ပန်းချီဆံပင်ရည်ကြီးက ဝေါခနဲပြုတ်ကျလာ၏။

“ပင်ကိုဆံပင်လေး ထင်တယ်၊ ထူအိနေတာပဲ။ အဲဒါလည်း ကုသိုလ်တစ်မျိုးပဲ”

ရွှေရည်သန်းက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပန်းချီဆံပင်များကို ဘီးကျဲကြီးနှင့် ဖြီးသည်။

ပန်းချီ သူ့ကိုသတိရသွားသည်။ တစ်ချိန်က သူ့လည်း ပန်းချီဆံပင်တွေကို အဲဒီလိုပဲ ဖြီးပေးခဲ့တယ်လေ။ ပန်းချီနှလုံးသားထဲ နာကျင်လာသည်။ ပန်းချီမျက်ဝန်းထဲ နှမ်းလျာသည့် သူ့မျက်ဝန်းတွေက နေရာယူသွားသောအခါ...

အနီး (၂)

ဆောင်းနင်းဖြူတွေ ကြားထဲတွင် လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ တစ်ရပ်
ရိပ်နီးကပ်လာသော အရာလေးနှစ်ခုကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့
မြင်လာရသည်။ စက်ဘီးနှစ်စီး ဖြစ်၏။

တစ်စီးက လက်ကိုင်ကော့အသေးစားလေးဖြစ်ပြီး ကျန်
တစ်စီးသည် ခပ်ကြီးကြီးအစားဖြစ်၏။ ထိုစက်ဘီးနှစ်စီးသည် မြေ
လိမ်မြေကောက် လမ်းကျဉ်းလေးထဲ ဟိုမှဒီမှ ယိမ်းထိုးမောင်းနှင်
နေကြသည်။

“နင် ငါ့ကို အစောကြီးလာကြိုတာ မချမ်းဘူးလား”

“မချမ်းဘူးလို့ပြောရင် ငါလိမ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ
အရသာကို ငါကြိုက်တယ်။ နင်က ရာသီဥတုတွေထဲမှာ ဘယ်

ရာသီကိုအကြိုက်ဆုံးလဲ”

ပန်းချီ စဉ်းစားသည်။ အရာအားလုံးကို အမှတ်တမဲ့နေ ခဲ့သောကြောင့် ရှုတ်တရက် ဘာဖြေရမှန်းမသိ၍ပဲဖြစ်သည်။

“မိုးရာသီထင်တယ်၊ မိုးရေထဲ ထိုးမပါဘဲ သွားရတာ ကို ကြိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တီကောင်တွေပေါ်လို့ လမ်းတွေက သိပ်ရွံ့စရာကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ ငါ တီကောင်ကြောက်တယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ နွေရာသီမှာ နေမှဖြစ်မယ်”

“ဟင့်အင်း... ငါက ပူတာမကြိုက်ဘူး။ သစ်ရွက်တွေ ကြော့ရင်လည်း ငါစိတ်မကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ အသားအရေအတွက် တော့ ကောင်းတယ်။ ပူနေတာနဲ့ပဲ ပျင်းချိန်မရလိုက်ဘူး။ အေး တဲ့နေရာ လိုက်ရာနေရတယ်လေ”

“အဲဒါဆို ဆောင်းရာသီရော... အေးတယ်လေ”

“ချမ်းလို့ကွေးနေရတာနဲ့ပဲ ဘာမှလုပ်ချိန်မရလိုက်ဘူး။ သွေးလေ ထိုင်းမှိုင်းတယ်။ အသားအရေ အက်ကွဲခြောက်သွေ့ ထူမယ်။ မကြိုက်ဘူး”

ပန်းချီက ထိုသို့ ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဖြေသောအခါတွင် ဆောင်းလေသည် ပြုံးရုံပြုံးလိုက်သည်။ ထိုအပြုံးက ကြည်စင် နေ၏။ ဆောင်းလေ၏အပြုံးလေးကို ပန်းချီကြိုက်သည်။ ပြုံး

လိုက်တိုင်း စိုဝေသွားသော ထိုအပြုံးလေးများက ပန်းချီကို ရင် ခုန်စေသည်။ သူ့အပြုံးကို ပန်းချီ ငေးသွားခိုက်တွင်...

“အမယ်လေး... ငုခွေ့! ပလုတ်တုတ်”

ကြီးမားသော ကျောက်ခဲလုံးကြီးပေါ် စက်ဘီးရှေ့ဘီးက တက်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စက်ဘီးတစ်စင်းလုံးမှာ ဟန်ချက် ပျက်သွားပြီး စက်ဘီးရောလူပါ လမ်းဘေးမြက်တောကြီးထဲ ဒေလိပ် ခေါက်ကွေး ကျသွားတော့၏။

ဘယ်ဘက်ဒူးကွေးမှာ ကျင်ခနဲထုံသွားသည်။

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်!”

ကျောက်တုံးကြီးပေါ် တက်ကြိတ်မိပြီဆိုတာ သိကတည်း က မျက်လုံးကိုစုံစိုတ်ပစ်လိုက်၍ ဘယ်ကဘယ်လို ဒီမြက်ခင်းထဲ ရောက်လာသလဲဆိုတာ ပန်းချီ မသိလိုက်ပါချေ။

“ပန်းချီ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ ဘယ်နား နာသွားသေး သလဲ”

“အား...”

ဆောင်းလေက လက်မောင်းကို ရှုတ်တရက်ဆွဲပြီး တွဲ ထူလိုက်၍ ပန်းချီ ညည်းတွားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆောရီး”

“ခြေထောက်ကျီးသွားပြီလားမသိဘူး”

“မှန်း... ငါကြည့်ပေးမယ်”

ခွေခွေလေးလဲနေရာမှ ခြေထောက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။ ဆောင်းလေက ပန်းချီခြေမျက်စိကို ကိုင်ဟန်လုပ်ပြီးမှ ငြိမ်ကျသွားသည်။

ဘယ်ကနာမှန်းမသိ၊ တစ်ကိုယ်လုံးနာနေသောအခါတွင် မိမိအားနည်းချက်ကို ပန်းချီသတိမပြုမိလိုက်ဘဲ ဆောင်းလေထံ ခြေထောက်ထိုးပေးမိခြင်းဖြစ်သည်။ ဆောင်းလေက ရုတ်တရက် ငြိမ်သွားတော့မှ ပန်းချီသတိရလာသည်။ ပန်းချီမျက်နှာပူသွားမိသည်။

ပန်းချီ၏လုံ့လည်အနားလေးများသည် ကြွက်ကိုက်ထားသည့်ပမာ စုတ်ပြီနေသည်။ အမေက အသစ်ဝယ်မပေးသေး၍ ထိုလုံ့လည်အနားစုတ်ကို အတွင်းဘက်ထားပြီး ဝတ်ထားခဲ့သည်။ ခုတော့ ထိုအနားစုတ်က ခြေမျက်စိပေါ်တွင် မရှုမလှ ကပိုကရိုမင်းမှုနေသည်။

အား... ပန်းချီ ရှက်လိုက်တာ။ သူ့ကို ဘယ်လိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။ ရည်းစားပူပူခွေးခွေးလေးရှေ့တွင် စုတ်ချာနေသည့်မိမိပုံကို အားမလိုအားမရလည်း ဖြစ်သွား

သလို မျက်နှာပူသည်။ ထိုစိတ်ကြောင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာပင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ။ ခုချိန်မှာတော့ ဖုံးလွှဲလည်းမရတော့ပြီမို့ ပန်းချီ မထူးဇာတ်ခင်းရပေတော့မည်။

“ဟို... စက်ဘီးစီးတဲ့အခါ ခြေနင်းညှပ်မိပြီး ပြသွားတာ”

ပန်းချီအသံက မပွင့်တပွင့်ဖြစ်သည်။ ဆောင်းလေက သားရေအခွေးထည်နှင့် ဆွယ်တာကောင်းကောင်းများကို မရိုးနိုင်အောင် ထည်လဲဝတ်သည့် သူဌေးသားမို့ ဆောင်းလေကို ပန်းချီရည်းစားတော်ရတာပင် မဝံ့မခဲဖြစ်ရသည်။ ပြီးတော့ ဆောင်းလေလို စာတော်ပြီး ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချောကို ရည်းစားတော်ရခြင်းအပေါ် ပန်းချီ ဂုဏ်ယူသည်။

ဒါကြောင့် မိမိရဲ့နှင်းပါးမှုကို ဆောင်းလေရှေ့ ပေါ်မလာစေချင်တာအမှန်ပါ။ ထို့ကြောင့် အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီလက်ရှည်များကို မရှိရှိတာ ကြံဖန်ပြီးဝတ်ရသည်မှာလည်း ပန်းချီစိတ်ပျက်လှသည်။ အမေသေတ္တာဖင်အောက်ဆုံးမှ အမေငယ်ငယ်က ဝတ်ခဲ့သည့်ဆွယ်တာပုံတုံးကြီးများကို ပန်းပွင့်ကပ် အလှဆင်ပြီး ဝတ်နေရသည်။

ပန်းချီက နဂိုရုပ်ရည်ကလေး ရှိပြီးသားမို့ ဒိတ်လွန်ဆို

တာ မသိသာခဲ့သော်လည်း ပန်းချီရင်ထဲ သိမ်ငယ်စိတ်က မသိ
မသာ ခိုအောင်းနေခဲ့သည်။

“လုံချည်ပြီတာက ကိစ္စမရှိဘူး။ ဘာကြောင့် ဘောင်းဘီ
ရှည်ကို လုံချည်အောက်ခံမဝတ်ထားတာလဲ”

ပန်းချီက ဘယ်လောက်ပင် မျက်နှာပြောင်တိုက်တတ်
သည်ဆိုသော်ငြားလည်း ဆောင်းလေရဲ့အပြောအောက်တွင် မျက်
နှာတစ်ပြင်လုံး ပူထူသွားသည်။ ပြန်ပြောစရာစကားလုံးပင် မရှိ
နိုင်လောက်အောင် အတွေးတို့ ကယောက်ကယက်ဖြစ်ကုန်သည်။

ရည်းစားဖြစ်ထားကြတာပင် ဆယ်ရက်မပြည့်သေးပါ။
ဆောင်းလေရဲ့အပြောများက နှစ်ပေါင်းများစွာချစ်လာကြသည့်
ချစ်သူကို ဂရုစိုက်မှုမျိုးနှင့် တူနေသည်။

“ဒီဇင်ဘာလနော်၊ ဒါက အအေးဆုံးလ။ နင် မချမ်းဘူး
လား”

“ဟင့်အင်း”

ယောင်နန ခေါင်းခါရမ်းမိသည်။ သို့သော် ပန်းချီ အရမ်း
ကို အေးနေမိသည်။ ပန်းချီရဲ့ခြေသလုံးပွေးပွေးလေးများသည်
နှင်းရည်တို့နှင့် စိုရွှဲနေသည်။

“ဒူးခေါင်းပွန်းသွားမယ်ထင်တယ်၊ ခဏနော်... ငါ

ဆေးသွားဝယ်လာခဲ့မယ်”

“ရပါတယ်၊ မဝယ်ခဲ့တော့။ ကျူရှင်မမိတ်နေလိမ့်မယ်”

“တစ်ရက်တလေ ပျက်တာပဲ၊ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါ
ဘူး”

“ငါက ကိစ္စမရှိဘူး။ နင်က သင်ခန်းစာတွေ လွတ်ကုန်
လိမ့်မယ်။ စာမေးပွဲနီးပြီလေ”

ပြောပြောဆိုဆို ပန်းချီက အားယူကာ ကုန်းထလိုက်
သည်။ ဆောင်းလေက ပန်းချီကိုတွဲထူသည်။ ထိုတဒက်၌ ချစ်သူ
နှစ်ဦးတို့ ပထမဆုံးအနေနီးသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဆောင်းလေ၏ဝင်သက်ထွက်သက်ကို ပန်းချီကြားနေ
သည်။ ဆောင်းလေ ရင်ခုန်နေသည်ထင်ပါရဲ့။ အသက်ရှူသံ
တွေ စည်းချက်မမှန်ချင်တော့ပါ။ ဒါဆိုရင် ပန်းချီကိုယ်၌ကရော၊
ပန်းချီနှလုံးသွေးတွေ ဆူပွက်နေသည်။ ရင်ထဲ၌လည်း နိမ့်လိုက်
မြင့်လိုက် မငြိမ်သက်ချင်တော့။

“နင့်အင်္ကျီတွေ စိုကုန်ပြီ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို ကျူရှင်ခန်းထဲ
ခင် နှစ်နာရီလောက် ထိုင်နိုင်ပါ့မလား။ နင်ကတော့ ထိုင်နိုင်တယ်
ပြောမှာပဲ၊ အောင့်အည်းသည်းခံရမှာကို။ ကျူရှင်ချိန်ပြီးမှ နာစေး
မလား၊ ဖျားမလားပဲ”

ဆောင်းလေက ပြောရင်းဆိုရင်း အပေါ်ဝတ်ဆွယ်တာ အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။ အလွန်အေးသောကြောင့် ဆောင်းလေက ဆွယ်တာနှစ်ထပ် ဝတ်ဆင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှေ့... ဒါကိုဝတ်ထား”

“မဝတ်ချင်ပါဘူး။ အဲဒါ နင့်အင်္ကျီပဲ”

“ခုချိန်မှာ ဘယ်သူ့အင်္ကျီဆိုတာ အရေးကြီးသလား”

“နင့်အင်္ကျီမှန်း အချို့သိနေတာပဲ။ ငါတို့ကို စမှာပေါ့”

“စတော့လည်း ဘာဖြစ်သလဲ။ သူငယ်ချင်းတွေအား လုံး သိပြီးသားကိစ္စပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အခုဟာက မနက်ခြောက်နာရီပဲ ရှိသေးတာ။ နင်နဲ့ငါ ဘယ်အချိန်တွေ့တာလဲလို့ ပြောမှာပေါ့”

“ငါ နင့်ကို မနက်ခင်းတိုင်း... လာကြိုမယ့်အကြောင်း နင်တစ်ယောက်တည်း မသိသေးတာ”

ပန်းချီ အံ့သြသွားသည်။ မယုံနိုင်စွာ လှမ်းကြည့်၏။ ပန်းချီသံသော ဆောင်းလေက မနက်စောစော အိပ်ရာထရမှာ အင်မတန်ပျင်းသူဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူများခိုင်းတိုင်း မလုပ်သူ ဖြစ်သည်။ ဆောင်းလေရဲ့လက်စွဲစကားက အောက်ကျသည်ထင် လို့ဟု ဆိုသည်။

“နင်က ကြောက်တတ်တယ်လေ၊ ငါ့ရည်းစားပဲ။ ငါက ဆောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့။ နင်က တစ်နေ့ ငါ့လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေး”

ပန်းချီရင်ထဲ တုန်သွားသည်။ အတွေးများက ကစဉ့်ကလျားနှင့် ယောက်ယက်ခတ်ကုန်သည်။ ပန်းချီလက်ဖျားလေး မှား တုန်ယင်နေသည်။ ထိုခဏ၌ ဆောင်းလေသည် ပန်းချီရဲ့ ကန္တာ၌ ဧကရာဇ်တစ်ပါး ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ငါ့ကို အဲလိုပဲ ရပ်ကြည့်နေတော့မှာလား။ စက်ဘီးယူလေ”

ဆောင်းလေက ပြောချင်ရာပြောပြီးမှ လဲကျနေသော ပန်းချီစက်ဘီးလေးကိုထူကာ လက်ကိုင်ကို ပန်းချီထံ ထိုးပေးသည်။ သည်တော့မှ ပန်းချီက ယောင်အမ်းအမ်း ဆွဲယူမိ၏။

“ခဲလုံးကြီးကိုမမြင်ရအောင် ဘာကိုကြည့်နေတာလဲ။ မြူတွေ ပိတ်လို့ဆိုလည်း ခဲလုံးက နင်နဲ့တစ်ပေအကွာမှာပဲရှိတယ်။ မမြင်နိုင်ရော ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး။ ဘာလဲ... ငါ့ကိုနို့ကြည့်နေလို့လား”

“ဆောင်းလေနော်”

“ရှက်ဖဲနေပါနဲ့၊ ကြည့်ရင်ကြည့်တယ်ပေါ့။ ငါက နင့်

ကို အမြဲခိုးငေးနေခဲ့တာ။ စာသင်ချိန်မှာ နင်အိပ်ငိုက်နေတာက အစ မြင်တယ်”

“တကယ်”

“အင်း... အဲဒါမှတ်ထားပေါ့။ ငါ့ကိုရှုက်ရင် နောက် တစ်ခါမငိုက်နဲ့။ စာကိုအာရုံစိုက်”

“ငါက နင့်ကိုဘာလို့ရှုက်ရမှာလဲ”

“ဒါဆို စောစောက ဘာလို့ မျက်နှာကြီး နီရဲနေတာလဲ”

“ဘယ်မှာရဲလို့လဲ၊ တော်ပြီဟာ... သွားတော့မယ်”

ဆောင်းလေ ပြုံးပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ထိုအပြုံးကို မငေးမိအောင် သတိထားလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန်လည်း ငါလာကြိုမှာနော်၊ အိမ်ကစောစော ထွက်လာနဲ့။ တစ်မြို့လုံးတစ်ပတ်ပြည့်အောင် စက်ဘီးနဲ့ပတ်မယ်”

ပန်းချီကျေနပ်သွားသည်။ တဂျုတ်ဂျုတ်မြည်နေသော စက်ဘီးခြင်းပုံးကို လက်ဖဝါးနှင့် နှစ်ချက်သုံးချက်ချိုက်ကာ ကျောက် ဂျက်တက်နင်းပြီး စီးထွက်လာခဲ့သည်။

အပျံသင်ခါစ ငှက်ငယ်လေးတစ်ကောင်နယ် ရင်တွင်း ခံစားချက်တို့ လူးလွန်ခဲ့နေပေါက်နေသည်။ ဆောင်းလေ၏ဆွယ် တာ ဘဲခေါင်းစိမ်းရောင်သည် ပန်းချီနုလုံးသားထဲထိ နွေးထွေး

နေသည်။

ကျူရှင်ခန်းထဲသို့ ပန်းချီဝင်သွားသောအချိန်တွင် သင်္ချာ ဆရာက သင်ခန်းစာ စနေပြီဖြစ်သည်။ ပန်းချီက ဝင်ခွင့်မတောင်း တော့ပါဘဲ သူငယ်ချင်းသင်ခန်းစာတွင် အသာအယာဝင်ထိုင် သည်။ သင်ခန်းစာ ပန်းချီကို ကစ်ချက်မှုကြည့်ပြီး စာအုပ်ပေါ် တွင်စာရေးကာ ပန်းချီထံသို့ ဆရာမသိအောင် ထိုးပေးသည်။ ပန်းချီ ဖတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့အကျိုးကြီး ကောက်ခွပ်လာတာလဲ၊ တော်တော် ချစ်နေကြတယ်ပေါ့လေ... ဟုတ်လား”

“မနာလိုမဖြစ်နဲ့နော်”

ဟု မော်ကြားကြားလေး ရေးပို့လိုက်သည်။

“ဇန်နဝါရီလမှာ ကျောင်းမှာ မိတ်ဆုံစားမယ်တဲ့။ နင် ပါမှာလား”

“ပါမှာပေါ့၊ ကျန်ခဲ့လို့ဖြစ်မလား”

“လက်ဆောင်လဲမယ့်အစီအစဉ်ရော ပါတယ်တဲ့”

“ပျော်စရာကြီး”

“မနေ့ကဇာတ်လမ်း ကြည့်ပြီးပြီလား”

“အင်း... အွန်စောက သေမယ်ထင်တယ်”

“ငါတော့ ထမင်းစောက်ကိုသနားပါတယ်၊ ငါသာ အွန်စောဆိုရင် ထမင်းစောက်ကိုပဲ ကြိုက်ပစ်မှာ”

“ဂျွန်စောကရောဟဲ့၊ အချစ်ဦးလေ”

စိတ်ရှိုလက်ရှိုပင် စာအုပ်ထဲ၌ စာကိုအပြန်အလှန်ရေး ပို့ကြရာတွင် သင်္ချာဆရာ၏မျက်လုံးက ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဒိုင်းခနဲ ရောက်လာသည်။

“တိမ်ပန်းချီနဲ့ နှင်းသဇင်၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ မတ်တပ်ရပ်စမ်း”

ပန်းချီရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဆောင့်ခုန်သွားသည်မှာ ဆောင်းလေနှင့်နီးကပ်သွားခိုက် ရင်ခုန်နှုန်းထက် ဆယ်ဆသာသည်။

“လက်မြှောက်”

အကျိုးအိတ်ထောင်ကို သိပ်ချစ်နေသောလက်ကလေးများသည် မုန်းတီးစဖွယ် အအေးထုထဲသို့ ခါးသက်စွာ ဆန့်တန်းရပြန်သည်။

ဆရာကြီးသည် ကိုင်ထားသောမိုက်ကို စားပွဲပေါ်ချပြီး စတိတ်ပေါ်မှဆင်းလာသည်။ ပြီးနောက် စားပွဲပေါ်မှ နှင်းသဇင်၏စာအုပ်ကို လှန်ကြည့်သည်။

ပန်းချီရော သဇင်ပါ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ဆရာ

ကြီးက မျက်ခုံးကို ပင့်ကာမော့ကာလုပ်ပြီး ကျဉ်းမြောင်းသော မှန်သားပြင်ကို အမှီသဟဲပြုကာ ဖတ်နေသည်။ ပြီးနောက် ထိုစာအုပ်ကိုယူသွားသည်။

ပန်းချီ ဘုရားတလိုက်မိသည်။ သင်္ချာဆရာ ဦးမောင်ကြီးက တပည့်များကို ရိုက်နှက်ဆုံးမတတ်သူမဟုတ်ပါချေ။ ပါးပါးလေးနဲ့ပေါ့ပေါ့လေး အရှက်ခွဲတတ်သည့်နေရာတွင် ဆရာတစ်ဆူဟု နာမည်ကြီးသည်။

သွားပါပြီ. . . သွားပါပြီဟု ရင်ထဲအကြိမ်ကြိမ်ရွတ်ရင်း နှင့်ပင် ဆရာကြီးက မိုက်ကိုဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

ဒီဇင်ဘာ၏အအေးဓာတ်က ပန်းချီကို မထိုးဖောက်နိုင်တော့ချေ။ ပန်းချီဖွားများ မခိုင်ချင်တော့ပါ။ နှာသီးဖျား၌ ချွေးတို့ စိုချင်လာသည်။

ဆရာကြီးက တဟင်းဟင်းနဲ့လည်ချောင်းရှင်းကာ သဇင်နှင့်ပန်းချီတို့၏ အပြန်အလှန်စာများကို ၏သည်မကျန် မချွင်းမချန် တစ်လုံးချင်းဖတ်ပြတော့၏။

ပန်းချီ ရှက်သွားမိသည်။ စာသင်ခန်းမထဲ၌ အငွေပုံပြီး ပျောက်သွားချင်သည်။ လူတစ်ရာကျော်ခန့်ဆန်သည့် ခန်းမကြီးမို့ ထိုအရာအားလုံးကို မည်သို့မည်ပုံ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမယ်ဆို

တာ ပန်းချီမသိတော့ချေ။

ဒီအထဲတွင် ပန်းချီ အရှက်ရွံ့ဆုံးက ပန်းချီထဲတွင် ရည်းစားရှိနေပြီလား။ အဲဒီရည်းစားက ဘယ်သူလဲဆိုသော သို့လော သို့လော မျက်ပန်းများကို ရင်မဆိုင်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါတော့မလဲ။ ရှက်နေတာကိုလည်း မရှက်သည့်အလားပင် မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အံတုရင်ဆိုင်ရပေဦးမည်။

ပန်းချီသည် သတ္တိပွေးမိသည်။ လုပ်ရဲခံရဲဆိုသော မူဝါဒကို လက်ခံကျင့်သုံးချင်လာသည်။ ပန်းချီအတွက် ရဲရင့်စိတ်များ။ အရှုံးမပေးလိုစိတ်များကို ထိုအချိန်က စတင်ရရှိခဲ့သည်ထင်ပါရဲ့။

အခန်း (၃)

နေရောင်မလာမချင်း မြူနှင်းတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်ကို သူ၏ပိုင်နက်အလား ကြီးစိုးမင်းမူနေသည်။ မာကျူရီပီးရောင်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခံစားနေရပါသော်လည်း လက်ရှိတော့ အမှောင်ထုကို မကျော်လွှားနိုင်သေးချေ။

သိုးမွေဦးထုပ်ကို နားရွက်ဖုံးအောင် ဆောင်းထားသော်ငြား ချည်ပေါက်ကြားမှလေသည် မရမက တိုးဝင်နေသဖြင့် အနွေးတတ်ကို မရရှိပါချေ။

မနက်ခြောက်နာရီဆိုသောအချိန်သည် လင်းကျင်းသင့်တာမှန်သော်ငြား မြူမှုန်တွေ ပိန်းပိတ်နေသောကြောင့် သန်းခေါင်ယံအချိန်နှင့် နင်လားငါလား အပြိုင်မှောင်မှိုက်နေကြသည်။

ပါ စဉ်းစားဖို့ သီးသန့်ပေးနေရသည်။ ပန်းချီကိုယ်၌ကလည်း သိသည်။ ဒီနှစ်သာ အတန်းအောင်ပါက ကမ္ဘာသကာဖြစ်သည်။

သို့သော် ရည်းစားလေး ဆောင်းလေက အောင်ပြီး မိမိက ကျနေမည့်အဖြစ်မျိုးကို ပန်းချီ စိတ်ကူးထဲမှာပင် ခါးသက် မိသည်။ ပြီးတော့ ထိုကိစ္စကို ရှက်စရာဟုမြင်သည်။ ထို့ကြောင့် စာကိုကြိုးစားချင်သော်ငြား အရှက်မကွဲချင်၍ ကျက်မှတ်လေ့ လာရပေလိမ့်မည်။

“ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်... ဂျုတ်”

ပန်းချီအနောက်မှ စက်ဘီးသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ သည်။ ပန်းချီလှည့်ကြည့်သည်။ ပန်းချီစိတ်ထဲ ပြာဝေသွားသည်။ သားရေအင်္ကျီအနက်ရောင်နှင့် ဒီဇိုင်းဖြစ်၏။ ဒီဇိုင်းသည် ဆောင်း လေ၏သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး ပန်းချီစာအုပ်ထဲတွင် ပန်းချီအတွက် အသည်းပုံလေး ဆွဲပေးဖူးသူဖြစ်သည်။ ပန်းချီက ဒီဇိုင်းကို လုံးဝ မနှစ်သက်၍ မျက်နှာသာပင် မပေးခဲ့ဖူးပါ။ မနှစ်သက်သောသူက နောက်မှလိုက်နေလျှင် သိပ်ကိုစိတ်ရှုပ်စရာကောင်းဖုန်း ပန်းချီသိ လိုက်ပါပြီ။

ပန်းချီက စက်ဘီးကို မာန်ပါပါနင်းသည်။ ဆိုလိုရင်းက ဒီဇိုင်း လိုက်မမိနိုင်အောင် ပြတ်ကျန်ခဲ့ရေးဖြစ်သည်။ အရေးထဲ

ဆောင်းလေက တာလုပ်နေတာလဲ။ အိပ်ပျက်ကြီးနေတုန်းပဲလား။ ဆီမဆိုင် ဆောင်းလေကိုပင် ဒေါသထွက်မိသေး၏။

“အား... အမယ်လေး”

လမ်းဆောင့်တစ်ခုသို့အရောက်တွင် မဆင်မခြင် ကွေ ခလားသော စက်ဘီးတစ်စီးဖြစ်သည်။ မှုန်ရိုဝိုးတဝါးမို့ ပန်းချီ ကော်ဘီးလေး အသည်းအသန်ရှောင်ကွင်းလိုက်ရသည်။

“ဟင်! ဆောင်းလေ”

စက်ဘီးနှစ်စီး တိုက်တော့မလိုဖြစ်သွားသည်။ နှစ်စီးလုံး ဘန်ချက်ပျက်သွားသည်။ ပန်းချီက ဆောင်းလေမှန်းသိလိုက် သော်လည်း ဆောင်းလေက ပန်းချီမှန်းမသိဘဲ ပန်းချီကိုကျော် နင်းရန် ပြင်ဆင်နေသည်။ ဆောင်းလေ၏ပုံက တကယ့် ရေးကြီး သတ်ပြာဖြစ်သည်။ ပန်းချီသိလိုက်၏။ ဆောင်းလေက ပန်းချီကို ခေါ်ရန် အိပ်မှန်းစုံဝါးဖြင့် တရကြမ်းတွန်းနင်းလာခြင်းဖြစ်မည်ဟု။

“ဆောင်းလေ”

မိမိ၏စက်ဘီးကို ကျော်လှကျော်ခင်ဖြစ်နေသောကြောင့် မဆူးတော့ပြီမို့ ပန်းချီအသံပြုလိုက်ရသည်။ ထိုသို့အသံပြုလိုက် ခြင်းသည် ပန်းချီထံတွင် အကြောင်းပြချက်နှစ်ခုရှိသည်။ ပထမ အချက်က နောက်မှတကောက်ကောက်လိုက်ပါလာသော ဒီဇိုင်း

ကို ရှင်းထုတ်ချင်၍ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ချက်က ဆောင်းလေသည် ပန်းချီနား ကပ်ပါလာပါက ဘာနဲ့မှမတူတဲ့ပီတိကို ပန်းချီနားလုံးသားထဲ ဝင်ဝင်လာ၍ဖြစ်သည်။

“ဪ... ပန်းချီ”

ပန်းချီအသံပြုမှ ပန်းချီကိုမြင်သွားခြင်းအပေါ်လည်း ပန်းချီ မနှစ်သက်တာ အမှန်ပါ။ ဆောင်းလေက ပန်းချီလို ရယ်ဂူလာ အတန်းမှမဟုတ်ဘဲ ဝိုင်းတက်သောကြောင့် အတန်းချိန်မတူပါ။ ပန်းချီကိုကြိုဖို့ အိပ်ချိန်ထဲမှ ဖွဲပေးနေရသည်ကို ပန်းချီသိသော်လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက် စိတ်ကောက်လျှင် မဆွေတတ်ဘူးဟု တရားဝင်ကြေညာထားသော ဆောင်းလေကြောင့် မိမိကို ဆောင်းလေ စိတ်ပျက်သွားမှာကိုး၍ စိတ်လည်းမကောက်ရဲပါ။

“ငါ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်”

“နည်းနည်းမဟုတ်ဘူး၊ အရမ်းကိုနောက်ကျတာ။ လူတစ်ယောက်လုံးကို မမြင်ဘူးလား”

“ဖြူတွေပိတ်နေလို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

စက်ဘီးနင်းရင်း ထိုသို့အပြန်အလှန်ပြောနေကြစဉ် ဒီနိုင်း၏စက်ဘီးသည် တကျန်းကျန်းနှင့် ပန်းချီနှင့်ဆောင်းလေတို့

ခါ စက်ဘီးတို့ကို နင်းကျော်သွားသည်။ ဆောင်းလေက ဒီနိုင်းခါကျောပြင်ကို ကြည့်နေသည်။

“ဒီနိုင်းပါ၊ သူ့အိမ်က ရွာအနောက်ပိုင်းမှာပါ။ ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ငါ့အနောက်က ကပ်ပါလာတာ၊ ငါ အိမ်ထဲက မထွက်ခင်ကတည်းက လမ်းထဲ ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန် စက်ဘီးနင်းနေပြီးသား”

ဆောင်းလေကို စောင်းပြောချင်၍ ‘ထိုသို့ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ပန်းချီရည်ရွယ်ချက်က ‘နင်ကသာ ငါ့ရည်းစားဖြစ်ပါလျက် နဲ့ ငါ့နား ကပ်မနေတာ၊ သူများက ငါ့အချစ်ကိုမရပေမယ့် နင့်ထက် ဝိရိယရှိတယ်’ ဆိုသည့်သဘောမျိုးဖြစ်သည်။ ပန်းချီ ဆိုလိုရင်းကို ဆောင်းလေက သဘောပေါက်၍ပဲလား။ သဘောမပေါက်၍ပဲလား မသိဘဲ ပြုံးစိစိလုပ်နေသည်။

မပြုံးပါနဲ့... မပြုံးပါနဲ့... နင် အဲဒီလိုမပြုံးပါနဲ့။ နင် ပြုံးလိုက်တိုင်း ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး ကျင်စက်နဲ့တို့ထားသလို ထုံကျင်အေးစက်သွားလို့ပါ။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“နင် ငါ့ကိုစိတ်ကောက်နေတာလား”

“ဘာလို့ကောက်ရမှာလဲ။ နင်နဲ့ငါက အပျင်းပြေ ရည်းစားတော်ထားတာပဲ။ နင်အားတဲ့အချိန်မှ လာမှာပေါ့”

ဆောင်းလေက ထပ်ပြုံးပြန်သည်။ ဆောင်းလေ၏အပြေက ပန်းချီရဲ့စိတ်ကို သိပါတယ်ဆိုသည့်အပြုမျိုးဖြစ်သည်။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဟောဗျာ... ပြုံးတာတောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြန်ခွင့်မရှိပါလား။ ဘာလဲ... နင့်ဆီမှာ လိုင်စင်ဆောင်ရဦးမှာလား”

“သူများက ငါ့ကို ခုလိုလိုက်ကြိုက်နေတာ မြင်ရတော့ နင်စိတ်မတိုဘူးလား”

“ဘာလို့ တိုရမှာလဲ။ နင်က ချစ်ဖို့ကောင်းလို့ ချစ်တာပဲ။ လူအများချစ်ကြတဲ့ နင့်အချစ်ကို ရထားတဲ့ငါက ဂုဏ်တောင် ပူရဦးမယ်”

ထိုအဖြေကို ပန်းချီမကြိုက်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဆောင်းလေအပေါ် ပန်းချီစိတ်ခုခွားသည်။ ပန်းချီမျှော်လင့်ခဲ့သောအဖြေက ‘တိုတာပေါ့။ နင့်ဘေးမှာ ငါတစ်ယောက်ကလွဲရင် တခြား ဘယ်သူမှရှိနေတာ မကြိုက်ဘူး’ ဆိုသော အတ္တဆန်သည့်စကားလုံးဖြစ်သည်။

ယခုတော့ မမျှော်လင့်ထားသည့် ဆောင်းလေ၏အဖြေ

အားကြောင့် ပန်းချီရင်ထဲ မတင်မကျခံစားရသည်။ ဆောင်းလေအပေါ်ထားခဲ့သည့် ယုံကြည်စိတ်များသည်လည်း လျော့ပါးချင်အောင်လည်း။ ထို့ကြောင့် ဆောင်းလေကိုဂရုမစိုက်တော့ဘဲ စက်ဘီးကော်သာ တဂျွန်းဂျွန်းနင်းလားခဲ့သည်။

ပန်းချီ စိတ်ဆိုးသွားတယ်ဆိုတာ ဆောင်းလေ သိပါလေ

သိခဲ့လျှင်လည်း မှန်းဆရခက်သောအပြုံးချိုချိုမျိုးနှင့် လူမသိသူမသိ ပြုံးနေခဲ့မယ်ထင်ပါရဲ့။ ဆောင်းလေရဲ့စိတ်ကို ပန်းချီနားလေသည်။ နားလည်အောင်လည်း မကြိုးစားချင်ပါ။

တကယ်တော့ ဆောင်းလေနှင့်ပန်းချီ၏စိတ်သည် တူမယောင်နှင့် လမ်းကွဲထွက်နေသည်။ ဆောင်းလေသည် ခန့်မှန်းမကဲသော စိတ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပြီး ပန်းချီသည် ပွင့်လင်းရိုးရှင်းသူဖြစ်သည်။ ပန်းချီ... ဆောင်းလေအပေါ် စိတ်ဝင်စားခဲ့မိတာကတော့ မတူကွဲလွဲသည့်စရိုက်များကြောင့်လား။

အခန်း (၄) |

“ငါ့ ရန်ကုန်သွားရတော့မယ်”

စာမေးပွဲဖြေပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဆောင်းလေ ပြောလာခြင်းဖြစ်သည်။ ပန်းချီရင်ထဲ ဟာခန့်ဖြစ်သွားသည်။ ဆောင်းလေကို တွေ့ချင်တဲ့အချိန်တိုင်း တွေ့လို့မရနိုင်ပါလားဆိုတဲ့အသိက အိပ်မက်တွေကို ဝိုးတဝါးဖြစ်စေ၏။

ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာသွားလုပ်မှာလဲဟု မေးစရာမလိုလောက်အောင် ရင်ထဲသိမ်ငယ်သွားသည်။ ပန်းချီအတွက် မြို့တော်ရန်ကုန်ဆိုတာဟာ အိပ်မက်ထဲမှ ကမ္ဘာတစ်ခုဖြစ်နေခဲ့သော်လည်း ဆောင်းလေလို ချမ်းသာပြည့်စုံသည့် သူ့ဌေးသားလေးအတွက်တော့ အိမ်ဦးနှင့်ကြမ်းပြင်ဖြစ်သည်။

သူဌေးသားသမီးတို့ထုံးစံအတိုင်း အမျိုးအမည်မသိနိုင်
သော သင်တန်းတွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးတက်ပြီး ဒီပလိုမာတွေ
ဖော့ချင်းသောချင်းယူဦးမှာပေါ့။ အဲဒါမှ ဂုဏ်ဒြပ်တစ်ခုဟု အထက်
တန်းလွှာများက ခံယူထားကြသည်လေ။

- “မသွားနဲ့လို့ နင် မတားတော့ဘူးလား”
- “ငါတားရင်ရော နင်က မသွားဘဲနေမှာမို့လား”
- “တစ်ခုခုအကြောင်းပြပြီး နေခဲ့မှာပေါ့”
- “နင့်အမေကို နင် မလွန်ဆန်နိုင်ပါဘူး”

ဆောင်းလေ ငြိမ်ကျသွားခဲ့သည်။ ဆောင်းလေသည်
အမေချစ်သားဖြစ်ကြောင်း သူငယ်ချင်းတွေပြောပြ၍ သိရသည်။
ဆောင်းလေအမေသည် ထက်မြက်ပြီး မိသားစုအပေါ် အာဏာ
စက်ရှိသည်ဟု သူငယ်ချင်းကဆိုသည်။

“ငါမတားပါဘူး။ သွားပါ။ ဘဝတိုးတက်ရေးပဲ။ ငါ့ကို
တော့ သတိရနေပါ။ ဒါပေမဲ့ သစ္စာရှိဖို့တော့ မတောင်းဆိုပါဘူး။
အစိုးမရတဲ့လူ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ပါဝါ ငါ့မှာမရှိဘူး”

“တစ်ခါတစ်ရံ နင်က နှာရှက်လက်ပြီး ရဲတင်းတယ်။
တစ်ခါတစ်ရံမှာ သိမ်ငယ်ပြီး ကြောက်ရွံ့နေတယ်။ ငါ နင့်ကို
ဘာကြောင့်သဘောကျသလဲ... သိလား။ နင်က ပြတ်သားပြီး

သက်တွေဆန်လို့ပါ။ အဲဒီအချက်က ငါ့မှာ အဆင်းရဲဆုံးလေ”
ပန်းချီရင်ထဲ ပိတ်လိုင်းတံပိုးတို့ လှုပ်ခတ်သွားခဲ့သည်။
ဆောင်းလေကို တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်အားမရဖြစ်မှုလေးများပင် ဘယ်
ဆီရောက်လို့ရောက်ကုန်မှန်းမသိ။ ဆောင်းလေနှင့်ခွဲရမှာကို ဝမ်း
နည်းလာသည်။ နင်မသွားပါနဲ့... နင့်ကို ငါလွမ်းပြီးမနေနိုင်ဘူး
ဟု စိတ်ထဲမှ တတွတ်တွတ်ပြောနေမိသော်လည်း...

“ပျော်ရာမှာမနေဘဲ တော်ရာမှာ နေရမယ်လေ။ ငါတို့
က အမှပယ်ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်။ ဘွဲ့ရတဲ့အထိ စာတွေသင်
ဇဉ်းမယ်။ ပြီးတော့ အလုပ်ရအောင် ကြိုးစားဇဉ်းမယ်။ ဒါမှ ငါ
တို့က တစ်ချိန်မှာ လက်ထပ်နိုင်မှာ”

- “နင် ဘာလို့ အဲဒီလောက်ထိ ရင့်ကျက်နေရတာလဲ”
- “ရင့်ကျက်တယ်ဆိုတာ ဟန်ဆောင်တတ်ခြင်းတစ်မျိုး
ပဲလေ။ ဟန်ဆောင်တတ်သူတွေရဲ့ရင်ဘတ်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြော
တတ်သူတွေရဲ့ရင်ဘတ်ထဲ ပိုလေးနက်တယ်”

ပန်းချီက အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်အမျိုးသမီးတစ်ဦး
နယ် ရဲရဲရင့်ရင့်ပြောချိန်တွင် ဆောင်းလေ၏မျက်ဝန်းများသည်
မြို့ဆင်းလာသည်။ ပန်းချီစကားလုံးများက ဆောင်းလေရဲ့ရင်
ဘတ်ကို တည့်တည့်မှန်သွားပြီဆိုတာ ပန်းချီသိလိုက်သည်။

ပန်းချီလက်ဖမိုးအေးအေးပေါ်သို့ ဆောင်းလေရဲ့လက်
ဝါးနွေးနွေးက အုပ်မိုးရောက်ရှိလာသည်။

“ငါ နင့်ဆီ စာပုံမှန်ရေးပါ့မယ်”

“ငါမျှော်နေပါ့မယ်”

“နင်နဲ့ရည်းစားဖြစ်ရတဲ့အတွက် ငါကျေနပ်တယ်။ အား
လုံးထဲမှာ ငါ့ကိုရွေးချယ်ခဲ့တဲ့အတွက် နင့်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
နင့်ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရရင်ဆိုပြီး ငါအကြိမ်ကြိမ်စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တယ်။
ဒီလိုရွာဦးစေတီလေးမှာ နင်နဲ့ချိန်းတွေ့ချင်ခဲ့တယ်။ နင့်လက်ကို
ဒီလိုကိုင်ပြီး နင်နဲ့စကားအများကြီးပြောချင်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့”

“ဆက်ပြောပါ။ နားထောင်လို့ကောင်းပါတယ်”

“ငါမပြောရဲဘူး။ နင်စိတ်ဆိုးသွားမှာစိုးတယ်”

“ကြောင့်ကြစိတ်များလိုက်တာ ဆောင်းလေရယ်။ နင့်
ကို ငါကချစ်လို့ထောင် ရည်းစားတော်ထားပြီးပြီပဲ။ နင့်ကို ငါစိတ်
ဆိုးတော့ နင်ပြန်ချော့ပေါ့။ နင် ဘာမှကြီးကြီးမားမားမလုပ်ဘဲ
ငါမမုန်းပါဘူး”

“ငါ အပြစ်ကြီးလုပ်ရင်တော့ နင်မုန်းမှာပေါ့”

“အဲဒါတော့မသိဘူးလေ။ စိတ်က အချိန်တိုင်း ပြောင်း
လဲနေတတ်တာပဲ”

“စိတ်ဆိုးရုံလေး ဆိုးလို့မရဘူးလား”

“အပြစ်ကြီး၏ သေး၏အပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်”

“အဲဒါဆို ငါ နင့်ပါးကိုနမ်းမယ်ဆိုရင်ရော အပြစ်က
သေးသလား... ကြီးသလား”

ဆောင်းလေက လွှတ်ခနဲ ပြောချလိုက်တာ ဖြစ်သော်
လည်း ပန်းချီနုလုံးသားသည် လှုပ်ခနဲတုန်ယင်သွားသည်။ စကား
နှင့်သာ နမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ပါးတစ်ဖက်သည် ယား
ကျိကျိဖြစ်လာသည်။ ရင်ခုန်နှုန်းတွေက နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်နှင့်မို့
မိမိလက်ဖမိုးပေါ် အုပ်မိုးထားသော ဆောင်းလေရဲ့လက်ကိုပင်
လှုပ်ချလိုက်မိသည်။

“ငါမေးတာ ဖြေဦးလေ။ ပန်းချီ”

“တော်ပြီဟာ။ ဘာကြီးမုန်းမသိဘူး။ ငါပြန်တော့မယ်”

ဘုရားစောင်းတန်းရှိ ထိုင်ခုံဖြူလေးများနောက်ကွယ်တွင်
နှစ်ယောက်အတူထိုင်နေကြရာမှ ပန်းချီက ရုတ်တရက် ထရပ်
လိုက်သည်။

“နင်ပဲပြောတော့ အချိန်တစ်နာရီရတယ်ဆို။ ပြန်တော့

မလို့လား”

“အင်း... ပြန်ချင်စိတ်ဖြစ်လာလို့”

“ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးသွားတာလား”

“တော်ပြီ၊ နင်နဲ့မပြောတော့ဘူး”

ပန်းချီ၏လက်ကောက်ဝတ်တစ်ဖက်မှာ ဆုပ်ကိုင်ခြင်းခံလိုက်ရသည်။ သူက ပန်းချီကိုဆွဲဖက်ကာ အုတ်ခုံနောက်တွင် မူလအတိုင်း ပြန်ခိုနေသည်။ ပန်းချီရင်ခုန်သွား၏။ သူနှင့်အနီးသောကြောင့် ဝင်သက်ထွက်သက်များ မမှန်ချင်တော့ပါ။ စောစောကပဲ နမ်းသည်ကိုစွဲကို ပြောခဲ့ကြသည်မို့ ပန်းချီ သူ့ရင်ခွင်ထဲ၌ အသက်တောင် ရဲရဲမရှူရဲပေ။ သူ ငါ့ကိုနမ်းတော့မှာပဲဆိုသည့်အသိကြောင့် ရင်ခုန်လွန်း၍ မျက်ဝန်းကို တင်းစေ့နေအောင် ပိတ်ထားသည်။

သို့သော် ပန်းချီအထင်များ တက်တက်စင် လွဲသွားခဲ့သည်။ သူသည် ပန်းချီကို ငါးမိနစ်မျှသာ တင်းကြပ်နေအောင် ဖက်ထားပြီး ဖြည့်လွှတ်လိုက်သည်။ ပန်းချီ အံ့သြပြီး မယုံနိုင်စွာ သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။ သူ၏မျက်လုံးများသည် ရီဝေရွှန်းစိုနေပြီး အားတုံအားနာဖြစ်နေမှုမျိုး သူ့ထံတွင် အတိုင်းသားမြင်တွေ့နေရသည်။

“ဆောရီး... ခုနက လူရိပ်ကြောင့် ငါလုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်လိုက်မိတယ်”

ဘုရားရေ! ကိုယ့်ရည်းစား ကိုယ်ဖက်တာပဲ။ ဆောရီးလို့ တောင်းပန်နေရသေးသလား။

“ခုနတုန်းက... ဘုရားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်လေ”

ဟုတ်သားပဲ။ ပန်းချီလည်း ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်သည်။ တစ်ယောက်က အဝါရောင်ဝတ်ထားပြီး တစ်ယောက်က အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသည်။ အမှတ်တမဲ့မို့ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ဆိုတာတော့ သတိမထားမိလိုက်ပါချေ။

“အဲဒီအဝါနဲ့တစ်ယောက်က အမေ့သူငယ်ချင်းလေ။ အိမ်ကို အဝင်အထွက်ရှိတယ်။ ကျန်တစ်ယောက်က ဒီနိုင်ငံရဲ့ အမေ”

ပန်းချီရင်ထဲ ထောင်းခနဲဒေါသထွက်သွားသည်။ ထိုဒေါသကြောင့် စောစောက ရင်ခုန်မှုလေးတွေပင် ဘယ်ပျောက်လို့ပျောက်ကုန်မှန်းမသိ။

“ဒါဆို နင့်ရဲ့လုပ်ရပ်က ငါနဲ့နင့်ကို နှင့်အမေသူငယ်ချင်း မြင်သွားမှာစိုးလို့ ပုန်းခိုလိုက်တဲ့သဘောပေါ့။ ဟုတ်လား”

“အင်းလေ၊ သူတို့ နှင့်ကိုမြင်သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ နင်နဲ့ ငါ့သတင်းက သူငယ်ချင်းတွေကြား ပျံ့နေလို့ ငါ့အမေက သိသင့်

သလောက်သိနေပြီ။ နှင် ဒီမှာရှိတယ်ဆို ငါရှိတယ်လို့ထင်မှာပဲ”

“ငါနဲ့နှင်နဲ့ပတ်သက်မှုကို သူများတွေ မသိစေချင်ဘူး ပေါ့”

“အဲဒီလိုတော့မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ရင် ဘယ်လိုဟုတ်တာလဲ။ ဘာလဲ။ ငါက နှင်ရည်းစားဆိုတာ လူတွေသိကုန်ရင် နှင်ရှက်လို့လား။ ငါက နှင်နဲ့နေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ခုဆို ငါတို့က ငယ်သေးတယ်လေ။ ခုမှ ဆယ့်ခွန်ပဲရှိသေးတယ်။ အဲဒါကြောင့်”

“တော်ပြီ ဆောင်းလေ။ အမှန်က နှင် ငါ့ကိုမကြိုက်ခဲ့သင့်ဘူး။ ငါအမှန်းဆုံးက ဘာလဲသိလား။ သတ္တိမရှိတာဘဲ”

“လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ ငါသတ္တိနည်းတာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်မှာ ပြဿနာမဖြစ်ချင်ရုံပါ”

“ငါ ထထွက်သွားတာ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာထက် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူလာနေသလဲဆိုတာက နှင်အတွက် အရေးကြီးတယ်ထင်ရင်လည်း နှင် တခြားကောင်မလေးကိုသာ ကြိုက်လိုက်ပါ။ ငါတော့ ရဲရဲရင့်ရင့်ပဲ။ ခုချိန်မှာတောင် အိမ်ခေါ်သွားရဲတယ်။ အဲဒါ ဘာလို့လဲသိလား။ နှင်ကိုတကယ်ချစ်လို့ပေါ့။ နှင်

ချစ်တတ်ဖို့ လိုပါသေးတယ်။ အများကြီး ကြိုးစားလိုက်ဦး”

ပြောပြီး ပန်းချီ ချာခဲလှည့်ထွက်လာသည်။ ပန်းချီရင်ထဲ နာကျင်ရသည်။ သူ့ကိုဒေါသထွက်နေသည်။ ပန်းချီက ပွင့်လင်းသောလူတစ်ယောက်ဖို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့မဝံ့မရဲပုံအပေါ် အားမလိုအားမရဖြစ်ရသည်။ ပန်းချီစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသည်ချစ်သူက ဆောင်းလေ၏လက်ရှိပုံနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည်။

ဆောင်းလေက အရပ်ရည်ပြီး ရုပ်ချောတာ မှန်သည်။ စာတော်သည်။ ဥစ္စာခန ပြည့်စုံသည်။ သို့သော် ပန်းချီက လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီး တွဲဆိုပစ်ထိုက်သည့်သူမဟုတ်။ ဆောင်းလေသည် ဦးဆောင်သူမဟုတ်ဘဲ အများ၏နောက်၌သာနေသည်။ ပန်းချီအပေါ် မဝံ့မရဲရှိလွန်းသည်။ အရာရာကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြပြီး ပြဿနာကို ရင်မဆိုင်ရဲဘဲ ရှောင်ရှားနေသည်။

ပန်းချီစိတ်က တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက်ဆိုတာ မျိုးဖြစ်၏။ ဒဲ့ရှင်းဒဲ့မေ။ ဆောင်းလေက ပန်းချီကိုချစ်တယ်ဆိုတာ ဆောင်းလေပါးစပ်မှ ပြောနေစရာမလိုဘဲ ပန်းချီနှလုံးသားက အလိုလိုခံစားမိပြီးသားပါ။ ဆောင်းလေထံတွင် ပန်းချီမကြိုက်ဆုံးက မပွင့်တပွင့်ပုံသာဖြစ်သည်။

ခုလည်း ကြည့်လေ၊ ပန်းချီစိတ်ဆိုးသွားပြီဆိုတာ သိ
နေတာပဲ၊ ချက်ချင်း ပြေးချော့ ပြေးခေါ်ရမည်လေ။ ပန်းချီက
မည်မျှရုန်းနေပါစေ၊ ပန်းချီငြိမ်ကျသွားတဲ့အထိ ယောက်ျားတို့
အားသုံးပြီး ပွေ့ဖက်ရမယ်လေ။ ခုတော့ ဘာလဲ။

ပန်းချီလှည့်မကြည့်သော်လည်း ပန်းချီစိတ်ထဲ သူ့ပုံကို
မြင်ယောင်နေသည်။ ကြက်ကြီးလည်လိမ်ထားသလို ခေါင်းကြီး
ငိုက်ကျပြီး ငုတ်တုတ်ခမုနေမည်ပဲဖြစ်သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ပန်း
ချီ အရမ်းကိုစိတ်ထိခိုက်သွား၍ ပြတ်သားချင်သည်။ ထို့ကြောင့်
သူ့ကို တစ်ချက်မျှလှည့်မကြည့်ဘဲ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်သာ လျှောက်
လာခဲ့မိပါသည်။

အခန်း (၅ |

“ပန်းချီ၊ နင့်ဆီ စာလာတယ်”

စာမေးပွဲအောင်စာရင်းထွက်ခါနီး တစ်ပတ်အလိုတွင်
ပန်းချီထံသို့ နှင်းသဇင် ရောက်လာခဲ့သည်။ ရာသီဥတုက ပူလည်း
မပူ၊ အေးလည်းမအေးသည့် မိုးတပျက် လေတပျက်အချိန်ဖြစ်
သည်။ အိမ်ခေါင်မိုးတွေ မိုးယိုကုန်၍ မိုးတိုင်ခင် အချိန်မီ မိုး
နိုင်ရန် အမေက ပန်းချီကို သက်ကယ်ပျစ်ခိုင်းထားသည်။ ပန်းချီ
ပျစ်နေသော သက်ကယ်များသည် နီးကြီးများ မညီညာသော်
လည်း အပျစ်လေးအဖြစ်တော့ ပေါ်လွင်နေသေးသည်။

“ဘယ်ကလဲ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း”

“ဆောင်းလေဆီက”

ထိုအသံကို နင်းသင်္ဃေက တိုးတိုးရွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။
ပန်းချီရင်ထဲ တုန်ဟီးသွားသည်။ ပျစ်လက်စ သက်ကယ်ကိုယ်
ယောင်နုနုလွှတ်ချမိသည်။ အမေ့ထံ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။
အမေက သိချင်းလေး ညည်း၍ နွားချေးပိုး အတောင်ဖြတ်နေ
သည်။

“အိမ်ပေါ်တက်ရအောင်လေ”

ပန်းချီအသံ မြင့်သွားသည်။ အမေက ပန်းချီထံ လှမ်း
ကြည့်သည်။

“အိမ်ပေါ်ဘာသွားလုပ်မှာလဲ။ ဒီမှာပဲ သက်ကယ်ဖန်
ရင်း ပြောလည်းရတာကို။ စကားပြောရင်း တပျစ်ပြီးလည်း နည်း
သလား။ မိုးက ရွာနေပြီ။ မနေ့ညကလည်း မိုးရွာချလို့ အိပ်ရာ
တွေ အကုန်ရွဲကုန်တယ်။ ဟိုဆွဲဒီဖုံးနဲ့ တစ်ညလုံး မအိပ်လိုက်
ရဘူး”

အမေက ပြောရင်းဆိုရင်းပင် ပန်းချီတို့ လွတ်လွတ်လမ်း
လမ်းပြောကြစေလိုခြင်းအလို့ငှာ နွားချေးပိုးထည့်ထားသော လှေ
ကြီးကိုမပြီး မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွားသည်။ မီးဖိုချောင်ဆိုသည်
အတိုင်း တကယ့်ချောင်ပါပဲ။ ချောင်ထောင့်ခွန်းတွင် ဖျာစုတ်လေး
နှင့်ကာထားသည်။ အမိုးကတော့ ထရုံစုတ်ဖြစ်သည်။ ထရုံစုတ်

ပေါ်တွင် မိုးကာဖြူဖြူလေး အုပ်ထားသည်။ ဆိုလိုရင်းကတော့
မိုးဒဏ်ခံနိုင်ရေးဖြစ်သည်။

“ဟဲ့... နင့်အမေလက်ထဲက ဘာကောင်တွေလဲ”

“နွားချေးပိုးပေါ့။ ငါ့အမေနဲ့အဖေ သိပ်ကြိုက်တဲ့အစား
အစာပေါ့”

“နင့်ရော”

“ပုရစ်၊ ပီလာ၊ ဘူးပါ၊ နွားချေးပိုး၊ အီကုပ်၊ အဲဒီလို
အင်းဆက်အနွယ်ဝင်တွေ ငါတစ်ခုမှမစားဘူး”

“နွားချေးပိုးက ဘယ်ကရတာလဲ”

ပန်းချီသက်ပြင်းချသည်။ ပန်းချီလို တောသူတောင်သား
မိသားစုက နားလည်လွယ်သော တောအသုံးအနှုန်းဖြစ်သော်
လည်း သဇင်လို ကျောက်လောပန်းသမီးက နွားချေးပိုးကို မသိ
တာ မဆန်းပေ။

“လယ်ကွင်းထဲ နွားတွေချေးပါတယ်။ နှစ်ချို့ဖြစ်သွား
တော့ နွားချေးပိုးစောင့် နတ်တစ်ပါး ပေါ်လာတယ်။ အဲဒါ နွား
ချေးပိုးပဲ”

“အဲဒါဆို ချေးစားကောင်ပဲပေါ့။ ရွံစရာကြီး”

“သန့်ပါတယ်ဟယ်၊ ဆေးဖက်ဝင်တယ်။ ရွာထဲကနွား

တွေလို ထမင်းတို့ဖွဲ့တို့စားတဲ့နွားတွေရဲ့ချေးတွေမှာ အဲဒီလို နင်က မနေဘူး။ ဥပမာ ဆေးဖက်ဝင်တဲ့အရွက်တို့ မြက်တို့ သစ်သီးသစ်ပုတို့ကိုစားမိတဲ့နွားချေးကိုမှ စောင့်ရှောက်တာ။ ကျန်းမာတယ်ဟဲ့”

“အယ်... ငါတောင် စားချင်လာပြီ”

“မရဘူးဟေ့၊ ဆယ်ကောင်ပဲ ရလာတာ။ ငါ့အဖေ့အမေနဲ့ ငါးကောင်စီ ဝေငှပြီးသား။ နွားချေးပိုးဝင်ဖျက်တာနဲ့ လိုရင်းက ပျောက်ကုန်ပြီ။ ဘယ်မှာလဲ စာ”

နင်းသဇင်က အိတ်ကပ်ထဲမှ စာအိတ်ပန်းရောင်ကိုထုတ်လာသည်။

“နင့်လိပ်စာနဲ့ပို့လို့ နင့်အမေတွေ့ရင်... နင် အိပ်မှာ ပြဿနာတက်မှာစိုးလို့တဲ့။ ငါ့လိပ်စာနဲ့ ပို့လိုက်တယ်”

“ပူတတ်ရန်ကော”

“နင်နဲ့သူ စိတ်ဆိုးနေကြတယ်ဆို၊ သူတော်တော်ကြေကွဲနေပုံရတယ်။ သူမချောတတ်လို့တဲ့၊ ငါ့ကို ကိုယ်စားချောပေးဖို့ အကြိမ်ကြိမ်တောင်းဆိုနေတယ်ဟယ်။ အချိန်တိုင်း ဖုန်းတဖွယ် ဝှမ်းနဲ့ နားကိုညည်းနေပြီ”

“အလကားကောင်ပါ။ သတ္တိလည်းမရှိဘူး။ ခုပဲကြည့်

ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။ လာတာက ခုမှ စာတစ်စောင်”

“နင်က သူ့စာကို မျှော်နေတာလား”

“ဘာလို့မျှော်ရမှာလဲ၊ မမျှော်ပါဘူး”

“အံ့မယ်! မိန်းမရုပ်ကိုမှ”

အဝေးရောက်ချစ်သူထံမှလာသော ပထမဆုံး သဝဏ်ဋ္ဌာသို့ ရင်ခုန်နေသည်။ ဖတ်ချင်သည်။

“နင် သူ့ကိုပြန်ခေါ်လိုက်ပါဟယ်၊ ခုတောင် သူ အရမ်း

အားဖို့ကောင်းနေပြီ”

“ရှေ့နေခ ဘယ်လောက်ရထားတုန်း”

“နင်နဲ့သူနဲ့ကိစ္စကို သူ့အမေသိသွားတယ်။ စာမေးပွဲ ဖြေခင် ငါ့ရက်အလိုကတဲ့”

ပန်းချိုရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူဟာ ပန်းချို ခုခံသူပါဟု လူသိရှင်ကြားတွဲပစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ယခုလို သက်ဆိုင်သူအိမ်မှ သိသွားသည်ဆိုရာတွင် ပန်းချို အားပျော့သလိုခံ ဇားရသည်။ ယောက်ျားလေးရှင်က မိမိကိုမလိုလားဘဲ ငြင်းပယ် ဘာကို စိုးရိမ်မိ၏။ ပြီးတော့ သူတို့အိမ်တွင် ပန်းချိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာများပြောကြသေးလဲ... အစရှိသဖြင့် စိတ်တို့က ယောက် သက်ခတ်ကုန်သည်။

“အဲဒါကြောင့် ဆောင်းလေကို ရန်ကုန်ပို့ပစ်တာတဲ့ဟဲ့။ ဆောင်းလေက အခုတော့ လှောင်အိမ်ထဲက ငှက်ငယ်ပါပဲဟာ။ ပြန်လာရဖို့တောင် လမ်းမမြင်ဘူး”

အကောင်းချည်းသာ တွေးထားသောကြောင့် အဆိုးဆုံးကို လက်မခံချင်ပါ။ သို့သော် အဆိုးထဲကမှ အဆိုးဆုံးကို ရရှိလိုက်ချိန်တွင် နှလုံးသွေးတို့က တပွက်ပွက် ထကုန်သည်။

“ဘာပြောတယ် သဇင်၊ ငါ့ချွန်ကြိုက်နေတာကိုသိလို့ သူ့ကို ဟိုကို ပို့ပစ်တာဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အမေက ငါ့အမေကို ပြောနေသံ ငါကြားလိုက်တယ်။ နင့်လို နတ္ထိနဲ့ သဘောမတူနိုင်ဘူးတဲ့။ သူတို့ သားကို သူတို့က ရွှေလိုဥထားတာတဲ့။ အလေ့အစား မိန်းကလေးနဲ့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့။ နင့်အကြောင်းကို သူအားလုံးစုံစမ်းပြီးပြီတဲ့။ ကောင်းကွက်တစ်ကွက်မှ မရှိဘူးတဲ့။ သူတို့သားကို ဆုဆဲမာန်မဲနေရင် သူတို့သား စိတ်ထိခိုက်မှာစိုးလို့ အနုနည်းနဲ့ပစ်တာလို့ပြောတယ်။ ပြီးတော့ နင်က သူ့သားအပေါ် တစ်ဖက်သတ်တဲ့”

ပန်းချီမျက်လုံးများ ပူထူသွားသည်။ ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူထံမှ ထိုသို့ တစ်ဆင့်ကြားရလေသော

ကြောင့် ရှက်သည်။ ယောက်ျားလေးရှင်၏အငြင်းကို ခံရလေခြင်းသည် အသိက မာနကိုမီးမြှိုက်လိုက်သလိုဖြစ်လာသည်။ ဆုပ်ကိုင်ထားသောစာကို ဖျစ်ညှစ်ပစ်သည်။ စိထားသောသွားများကို အံ့ကြဲတ်လိုက်မိသည်။ မျက်ဝန်းထဲ၌ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ သဇင်ကို မြင်တော့ဘဲ ပြုံးရွှင်ရယ်မောနေသော ဆောင်းလေ၏မျက်နှာကိုသာ အထပ်ထပ်မြင်ယောင်နေမိသည်။

“သူတို့က ဘာမို့လဲ၊ ဆောင်းလေက ဘာမို့လဲ”

“မတူဘူး မတန်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့ကွာ၊ အလကားပဲ။ ဘွားတော်က ဘဝင်ကိုင်နေတာ။ ဆောင်းလေက ရိုးပါတယ်။ နင့်ကိုလည်း ချစ်ရှာပါတယ်။ ဘွားတော်က အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ သူ့အကြောင်း အကုန်သိတယ်”

မျက်ရည်ဥကြီးများသည် ပူခနဲလိမ့်ဆင်းလာသည်။

“ဟင်! ပန်းချီ... နင်”

“သူ့အမေ ငါ့ကို အဲဒီလိုပြောနေတဲ့အချိန်မှာ သူက ဘာလုပ်နေတာလဲ။ အဲဒါ သူ ငါ့ကိုချစ်တာတဲ့လား။ ငါသိတဲ့ သူ့အကဲ ချစ်တဲ့မိန်းကလေးအပေါ် အပြည့်အဝကာကွယ်ပေးနိုင်မယ်။ အချစ်ခံရတဲ့မိန်းကလေးကလည်း ချစ်သူတော်ထားတဲ့ သောကျားလေးအပေါ် အပြည့်အဝယုံကြည်အားကိုးနေရမယ်”

“ပန်းချီရယ်”

“အခု နင်ပြောကြည့်၊ ငါ သူ့ကို ဘယ်နေရာ ယုံကြည် ပြီး ဘယ်နေရာ အားကိုးမှာလဲ။ အားကိုးဖို့ နေနေသာသာ အခု သူ့ကိုချစ်လိုက်လို့ ငါဘယ်လောက်တောင် သိက္ခာကျနေရပြီလဲ။ ငါက စာညံ့ပါတယ်၊ ဆင်းရဲပါတယ်၊ ငယ်လည်း ငယ်ပါသေး တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက လူတစ်ယောက်ပါ။ လူထဲကမှ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပေါ့။ ငါလည်းရှက်တတ်တယ်၊ ငါ့မှာလည်း ငါ့အရွယ် နဲ့လိုက်တဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ ရှိတယ်၊ မာနရှိတယ်”

“ဆောရီး... သူ့ငယ်ချင်းရယ်၊ ငါ့မှာ အဲဒီလိုရည်ရွယ် ချက်မျိုးမရှိပါဘူး။ ကြားခဲ့ရတာကို ပြန်ပြောပြရုံပါ။ တိတ်ပါ သူ ငယ်ချင်းရယ်၊ နင့်စိတ်ရင်း ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ မငိုပါနဲ့”

“ငါ့ကို အချိန်မီသိခွင့်ပေးတဲ့အတွက် နင့်ကို ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် ငါဘယ်လောက်မိုက်နေဦးမယ် မသိ ဘူး။ အခု သူ့အမေ အိမ်မှာရှိသလား”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သူ့သားကိုသာ သူ့နိုင်အောင်ထိန်းဖို့နဲ့ သူဟာ ငါ့ရဲ့ ယောက္ခမ ဘယ်တော့မှဖြစ်လာမှာမဟုတ်ကြောင်း သွားပြီး စစ်

ကြည့်မလို့”

“ဟာ! နင်ကလည်း မဟုတ်တာ။ ကျွန်မကောင်း ကြား မကောင်းတွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့။ ဟွန်း... ငါ့ကိုက မှားတာပါ။ ဒီပါးစပ်က စည်းမစောင့်ဘူး”

“စည်းစောင့်နေရင် နင် ငါ့အပေါ် သစ္စာမရှိတာပဲ။ ဒီ တစ်ခါမှာတော့ နင် ငါ့သူငယ်ချင်းပီသပေးစမ်းပါ။ နင် ငါ့အတွက် မခံပြင်းပေးဘူးလား”

“ခံပြင်းတာပေါ့၊ ခံပြင်းလို့လည်း ခုလိုနှုတ်မစောင့်ဘဲ ခပြာပစ်တာပေါ့။ ဆောင်းလေကိုတော့ အားနာပါတယ်။ သူ့အမေ ကိုက ပိုလွန်းတယ်။ ဒီဖာတ်လမ်းမှာ နင်က တစ်ဖက်သတ်ကြီး မဟုတ်မှန်း ငါသိနေတာပဲ။ ပြော... သူ့ငယ်ချင်း၊ ငါ နင့်ရဲ့သူ ငယ်ချင်း ပီသပေးမယ်။ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“သူ့ဖုန်းနံပါတ် ငါ့ကိုပေးပါ”

“နင် သူ့ကိုဖုန်းဆက်မလို့လား”

“ဟုတ်ဘူး။ သူ့အမေကို”

“ဘုရားရေ!”

“ငါ့ကိုပြောတာ သူမှမဟုတ်ဘဲ၊ သူ့အမေပဲ”

“ကောင်းတယ်၊ မျက်ခုံးတော့ နည်းနည်းလှုပ်ပေမယ့်

ချဲ့ပစ်လိုက်။ ဖြစ်သင့်ပါတယ်၊ အားပေးတယ်၊ ငါ့အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့၊ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ ပီစီအိုမှာ ပြောနေရင် အများကြား သေးတယ်”

ပန်းချီရင်ထဲ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသည်။ မကြာသေး ခင်ကမှ လှုပ်ခတ်လိုက်သည်အင်အားပြင်းလျှင်ကြောင့် ထိုမီး တောင်သည်...

အခန်း (၆)

“ကျွန်မသတင်းကို မောင်းတီးပြီး သွားပုပ်လေလွင့် ဘာ မပြောစရာမလိုဘူး။ အဒေါ်တို့ရော အဒေါ်တို့ကိုယ် အဒေါ်တို့ ဘယ်လောက်မြင့်မြတ်နေတယ် ထင်သလဲ။ မှတ်ထား... အဒေါ်၊ ကျွန်မအတွက် ဆောင်းလေ မရှိလို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဒီလောက် ခဘာင်ဖြစ်နေကြရင်လည်း ဆောင်းလေကို နိုင်အောင်ထိန်းပေါ့။ သူများသမီးကို ဘာမှပတ်ခတ်ပြောနေစရာမလိုဘူး။ ဇာတ်လမ်း ဆိုတာ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းရောက်မှ အဖြေပေါ်တာပါ။ ဆက်ပြီး ဝင့် ကြားနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်တယ်”

ဟဲလိုဆိုပြီး ဖုန်းထူးသံကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မစဉ်း တား မစိစဉ်ထားခဲ့သော ရင်ထဲကစကားလုံးများကို စက်သေနတ်

ပစ်သလို တဖက်ဒက် ပြောချင်ရာပြောချပြီးမှ ဖုန်းကို ဝှပ်ခနဲမြည်အောင် ချလိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ ဟေ့! ဟေ့! ဆိုသည့်အသံကို ကြားနေသော်ငြား ဂရုစိုက်ချင်ပေ။ မုန်းတီးသည်။ ထိုအသံကို ယခုလည်း မကြားချင်သလို နောင်လည်း ဘယ်တော့မှ ကြားချင်မှာမဟုတ်ပေ။

“ပန်းချီ”

မျက်ရည်များသာ သွင်သွင်ကျနေသော ပန်းချီပန်းကို သဇင်က ပုတ်နှိုးလိုက်သည်။

“နင် ဘာလို့ငိုနေတာလဲ”

“ငါသိတယ် သဇင်၊ သူနဲ့ငါ ရာသက်ပန် ဝေးကြပြီ”

“ပန်းချီရယ်၊ ငါ ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ခဏပါဟာ... အချိန်ကြာတော့လည်း အချစ်စစ်မှန်ရင် ပြန်ဆုံရမှာပေါ့”

“ငါလျှောက်လိုက်တဲ့လမ်းက ပြန်မဆုံနိုင်တဲ့လမ်းပါ။ ငါ သိပါတယ်။ သူသိပ်ချစ်တဲ့ သူ့အမေကို ငါက အဲဒီလိုပြောပစ်တော့ သူ ငါ့ကိုမုန်းပြီပေါ့”

“နင် နောင်တရနေတာလား”

“ဟင့်အင်း... ကျေနပ်နေတာပါ။ ငါ့ကို အဲဒီလို တစ်

ဖက်စောင်းနင်းပြောခဲ့တဲ့သူကို အဲဒီလိုပြောလိုက်ရတဲ့အတွက် ငါ ကျေနပ်တယ်။ အခု ငါ အသည်းကွဲနေတယ်ဆိုရင်တောင် ပျော်ရွှင်တဲ့အသည်းကွဲခြင်းမျိုးပါ”

“ပန်းချီ... နင်ဟာ တော်တော်မလွယ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ဒါကြောင့် ဆောင်းလေက နင်ဟာ ထူးဆန်းပြီး ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့မိန်းကလေးလို့ ပြောတာပေါ့”

ပန်းချီရင်ထဲ နင့်ခနဲခံစားလိုက်ရသည်။ မီးစတစ်ဖက် ရေမှုတ်တစ်ဖက်နှင့်မို့ ရင်ထဲ ပူလိုက်အေးလိုက်နှင့် ခံရခက်နေသည်။

“ငါ့ကို စာရွက်နဲ့ဘာပင် ပေးပါ သဇင်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သူ ငါ့ကိုဖြတ်စာမရေးခင် သူ့ကို ငါအရင်ဦးအောင် ဖြတ်ရလိမ့်မယ်”

“ချစ်သူတွေကြားမှာ ဒါတွေလိုလို့လား”

“အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာတော့ လိုတယ် သဇင်”

“နင် ငိုချင်ရင် ငိုလိုက်ပါလား။ ငိုပြီး ပေါ့သွားတာပေါ့။ နင်က ငါ့သူငယ်ချင်းပါ။ နင့်ကို အဲဒီလိုမျိုးကြီး မကြည့်ရက်ဘူး။ တင်းမထားနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ နင်က ငယ်ပါသေးတယ်။ ဆောင်း

လေထက် သာတဲ့လူတွေနဲ့ တွေ့ဦးမှာပါ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူတွေက ဆောင်းလေမှမဟုတ်တာ”

“နင် ဆောင်းလေကို အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတာ ငါသိမိတယ်။ အချိန်မနှောင်းသေးခင် မလိုအပ်တဲ့မာနကို ခဏသိမ်းထားရအောင်လား”

“ငါ့မှာ ချမ်းသာတာက ဒီမာနတစ်ခုတည်းပါ။ တံခွန်ထူခွင့်ပေးပါ သဇင်။ ငါ့မာနကို လျော့ကျသွားစေမယ့် စကားမျိုးနဲ့ ငါ့ကိုမနှစ်သိမ့်ပါနဲ့။ ငါအဆင်ပြေပါတယ်။ ရပါတယ်... ငါအသည်းမကွဲပါဘူး”

သဇင်၏သက်ပြင်းချသံကို ပန်းချီ မချီမဆန့်ကြားလိုက်ရသည်။ အသည်းမကွဲပါဘူးလို့ ဟစ်ကြွေးနေသောပန်းချီက အလိုလို ငိုချင်လာသည်။ ရင်ထဲ၌ အလိုလိုဝမ်းနည်းနေသည်။ လည်ချောင်းတွေ အက်ရှုကုန်သည်။ ဘဝသည် ဘဝမဟုတ်တော့သလို ခံစားရသည်။ လောကတွင် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းသာ အသက်ရှင်နေသည့်အလား။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် သက်မဲ့စွာ ငြိမ်သက်နေသည်။

“သူ့ကို ပထမဆုံးချစ်ခဲ့လို့ပါ။ တစ်ချိန်မှာ ငါ သူ့ကို မေ့သွားမှာပါ”

နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုနေမိသည်။ ကုန်လွန်ခဲ့သောအချိန်တို့ကို နောင်တရမိသည်။ ပန်းချီရင်ထဲမှာ နွေရာသီအလား ပူလောင်နေသည်။ ရင်ထဲက အလိုလိုနေရင်း သူ့ကို သတိရနေမိသည်။

ပန်းချီ လုံးဝထင်မထားခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ပန်းချီနှင့် သူက ဒီလိုအချိန်တိုတိုအတွင်း ပြတ်စဲကြလိမ့်မယ်ဟု မထင်ခဲ့မိပါ။ ပန်းချီရင်ထဲ သူ့ကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းထည့်ထားခဲ့သည်။ တစ်ချိန်မှာ အိမ်ဦးနတ်အဖြစ် တင်မြှောက်ရန်ပင် ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့မိတာပါ။ ပန်းချီလျှင်လည်း တစ်ပွင့်တည်းပန်ချင်သည့်ပန်းချီက ချစ်သူနှင့်လက်ထပ်သောအခါလည်း တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်ချင်သည်။

ပြီးတော့ အချစ်ဦးနှင့်သာ ရိုးမြေကျ သစ္စာရှိရှိ နေချင်သည်။ အနေမသင့်လျှင် စိတ်ဆိုးလိုက်၊ စိတ်ပြေသွားလျှင် ပြန်ချော့လိုက်နှင့် ကာလရှည်ကြာစွာ ချစ်သူဘဝကို ဖြတ်သန်းချင်သည်။ သို့သော် ဆန္ဒနှင့်ဘဝက ထပ်တူမကျနိုင်ပြန်သောအခါ စိတ်ကိုလျော့ချမိသည်။

ဒီလိုမှန်းသာသိခဲ့ရင် သူ့ရင်ခုန်သံကို နားထောင်ဖူးသည် ရှိအောင် နားထောင်ခဲ့ပါမည်။ ဒီလိုမှန်းသာသိခဲ့ရင် သူက ပန်းချီ

ကို မနမ်းခဲ့သော်လည်း သူ့ပါးကို ပန်းချီ နမ်းဖြစ်အောင် နမ်းခဲ့ပါ
မည်။ ဒီလိုမှန်းသာသိခဲ့ရင် သူ့ကိုချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ သိကုန်
ကာ ဖွဲ့နွဲ့ပြောမိခဲ့ပါမည်။ ဒီလိုမှန်းသာသိခဲ့ရင် သူ ဘာအရောင်
ကို ကြိုက်သလဲ၊ ဘယ်အစားအစာမျိုးကို ကြိုက်သလဲ၊ ဘယ်
ရာသီကိုကြိုက်သလဲ၊ ချမ်းတဲ့အရသာကို ဘာကြောင့် ကြိုက်တာ
လဲ၊ ငါ့ကိုရော ဘယ်တုန်းက စကြိုက်ခဲ့တာလဲ။ ဘာကြောင့်
ကြိုက်တာလဲ။ ဘယ်အထိ ချစ်မှာလဲ အစရှိသဖြင့် မေးခွန်းတွေ
အများကြီး ထုတ်ခဲ့မိမှာ အမှန်ပင်။

အခုတော့ သူ့နှင့်ပန်းချီက ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆုံနိုင်
တော့သည့်လမ်းကို လျှောက်ခဲ့ပြီးပြီလေ။ စက်ဝိုင်းလို တစ်ပတ်
လည်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ သူ့နှင့်ပန်းချီက အနေအထားမတူတဲ့ စက်
ဝိုင်းနှစ်အခုအဖြစ် ခွဲထွက်လိုက်ပါသည်။

သို့သော် ပန်းချီ သူ့ကိုချစ်သည်။ နှလုံးသားကို ချစ်ပါ
လို့ မတောင်းဆိုထားဘဲ အလိုလိုချစ်မိနေသည်။ သူ့ကို ပန်းချီ
တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ မေ့သွားမှာပဲဟု ပန်းချီယုံကြည်နေမိသည်။
ထိုယုံကြည်မှုသည်...

ကန်း (၇)

“ကြိုက်ရဲ့လား သတို့သမီး”

မိတ်ထားသောမျက်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်ကြည့်
လိုက်သည်။ ဖူးနေသော ပန်းချီနှုတ်ခမ်းလေးများသည် တဖြည်း
ဖြည်းဟလာပုံမှာ ပွင့်ခါနီးနှင့်ဆီငုံလေးနှင့် တူနေ၏။

“ရွှေ သိပ်တော်တာပဲ”

“သတို့သမီးက နဂိုရုပ်ရည်ရှိလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

မှန်တဲ့ ပန်းချီမျက်နှာလေးသည် နေဝင်ခါနီး တွန်းလင်း
နေသည့် ပုစွန်ဆီရောင် အလင်းရောင်လေးနှင့်တူသည်။ အတွန့်
အကွေးမညီသော မျက်ခုံးလေးများသည်လည်း စင်ရော်တောင်
အလား ကော့ကွေးလှပနေသည်။ ကျယ်ပြန့်သော နဖူးပြင်တွင်

ခပ်ပြေပြေလျော့ကျနေသော ဆံနွယ်နုလေးများက မဟာဆန်မှုကို ဖော်ပြနေသယောင် အသက်ဝင်နေသည်။

မြန်မာဆန်သော ဆံထုံးလေး၏အလယ်တွင် စိန်တစ်ပွင့်ကို ထီးထီးကြီး ထိုးစိုက်ထား၍ ထိုဆံထုံးသည် သာမန်ထက် ဝင့်ထည်နေသည်။ စံပယ်ပန်းကုံးလေးများသည်လည်း ဆံဖျားလေးနှင့်အတူနေရာ၍ ပန်းချီပန်းလေးပေါ်သို့ ခပ်ယုံ့ပြုကျနေသေးသည်မှာ ပန်းချီရဲ့စနစ်ကျသောအလှကို ပို၍ပို၍နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

“နားဆွဲကို မြစ်စီးရောင်လေး ဆင်မေးမယ်လေ။ ခြေကျင်းလည်း အစိမ်းပဲ”

“ခြေကျင်းမဆင်ပါနဲ့ ရွှေ”

“ဘာလို့လဲ၊ သတို့သမီးခြေထောက်က ဒီလောက်လှနေတာ၊ မဆင်ရင် အလှလျော့မှာပေါ့”

“ရတနာပစ္စည်းကို ခြေထောက်မှာ မဝတ်ချင်လို့ပါ”

ရွှေ ပြုံးနေသည်။ ထိုအပြုထဲတွင် တစ်ခုခုမြှုပ်ကွယ်နေသောကြောင့် ပန်းချီရင်ထဲ မလုံသလိုခံစားရသည်။

“ဒါကြောင့် သတို့သားက သည်းသည်းလှုပ်နေတာကို ရတနာပစ္စည်းကိုတောင် ဒီလောက်တန်ဖိုးထားနေရင် ခင်ပွန်းဆို

ရင် ဘယ်လောက်များ ကိုးကွယ်ထားလိမ့်မလဲ”

“ဟွန်း... ဘာဆိုလို့လဲ ရွှေရဲ့”

“ရတနာပစ္စည်းတန်ဖိုးထားတဲ့မိန်းကလေးတွေက ခင်ပွန်းကို ရတနာလို တန်ဖိုးထားတယ်တဲ့။ ရတနာပစ္စည်းစုဆောင်းဘတ်တဲ့မိန်းကလေးက ခင်ပွန်းသည်ရွေးချယ်ရာမှာ စေ့စပ်သေချာတယ်တဲ့။ ရတနာကို ရတနာလို့မမြင်တဲ့မိန်းကလေးကျတော့ အိမ်ထောင်ရေးကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားလေ့မရှိဘူးတဲ့”

“ရွှေက တော်တော်သိတာပဲနော်”

“လေ့လာထားတာလေ၊ ကဲ! သတို့သမီးရေ၊ ပြင်ဆင်လို့ ပြီးသွားပြီဆိုတော့ သက်ဝင်တဲ့သတို့သမီးလေးဖြစ်အောင် ကာဗာတွေကို ပြင်ဆင်လိုက်ရအောင်။ ဝတ်စုံ မလဲရသေးတာတောင် ဒီလောက်လှနေရင် လဲပြီးရင်တော့ သတို့သားရင်တွေ ပေါက်ထွက်ကုန်မလားဘဲ”

“ဟွန်း... ရွှေကတော့ နောက်ပြီ”

“ကဲ! ကောင်မတွေ၊ ဝတ်စုံကူဝတ်ဖို့ ပြင်တော့”

ရွှေရှည်သန်းက ထိုသို့ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပြောလိုက်သော အခါတွင် ပန်းချီအလှကို တစ်ချိန်လုံးငေးနေကြသော အကူနှစ်ယောက်သည်သက်ဝင်လာသော ကကြီးရုပ်ကလေးများနယ် လှုပ်

ရှားကုန်ကြသည်။

ပန်းချီသည်လည်း ထိုင်နေရာမှ ထရပ်သည်။ အဆိုပိုမရှိ ချုပ်ရပ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်သည် မှန်ထဲ၌ တင့်တယ်နေ၏။ ဒီဒီတိရအောင် ဘယ်လောက်ထိ လှေကျင့်ခန်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် လုပ်ထားခဲ့ရသလဲဆိုတာ ပန်းချီသာ အသိဆုံးပါ။

“ဝတ်စုံက အရမ်းလှတာပဲနော်၊ ချိတ်ဆင်လေးတွေက သီးသန့်အကွက်ဖော်ဒီဇိုင်းဆင်ထားမှန်း သိသာတယ်။ ဘယ်သူ့လက်ရာလဲဟင်”

“ရွှေပြည့်စုံကပါ ကိုသတိုးလက်ရာလေ။ သူကလည်း ပြောပါတယ်။ အဲဒါ ပန်းချီအတွက် သီးသန့်ဒီဇိုင်းဆွဲထားပေးတာတဲ့”

အကူမိန်းကလေးတစ်ယောက် ကိုင်ထားပေးသော ထိုင်မသိမ်းအစိမ်းရင့်ရောင် ချိတ်ဆင်လေးကို ကြည့်လိုက်သည်။

လှသည်။ လှသည်ဆိုတာထက် ယဉ်သည်ဟုဆိုရမလားပင် မျက်စိအေးလှသည်။

‘ကဲ! ပန်းချီ ဝတ်တော့မယ်နော်’

မဝတ်ရက်ချင်စရာကောင်းလောက်အောင် လှပသော အစိမ်းရင့်ရောင်ဝတ်စုံလေးကို ပန်းချီဆွဲယူလိုက်သည်။

ငွေလှိုင်းပေါက်လေးများပါသော သတို့သမီးဝတ်စုံသည် ပန်းချီလက်ထဲ၌ လှုပ်ခတ်နေသည်။

ဖက်ရှင်ကို ဆန်းသစ်ချင်၍လည်း အစိမ်းရင့်ရောင်ဝတ်ရခြင်းဖြစ်သလို ခံယူချက်ကြောင့်လည်းပါသည်။ အစိမ်းရင့်ရောင်၏ခံယူချက်ကို ပန်းချီကြိုက်သည်။ စိမ်းလန်းစိုပြည်သည်။ အေးစက်ပြတ်သားသည်။ ပန်းချီဘဝက အေးစက်ပြတ်သားရမည့် အချိန်အခါနှင့် အမြဲလိုလို စစ်တုရင်ထိုးနေခဲ့ရသည်လေ။

အခန်း (၈)

မိုးသည် ဘယ်အငြိုးနှင့်မှန်းမသိ သည်းထန်စွာ ရွာနေသည်။ သည်မိုးကြောင့် အင်္ကျီတွေ ဝတ်စရာမရှိကုန်တော့ပါ။ ဈေးမှာ ဝယ်ဝတ်ရအောင်ကလည်း ငွေက လောက်လောက်ငင မရှိ။

အိမ်ကပေးတဲ့ ပိုက်ဆံကလည်း အဆောင်က ထမင်း သခနှင့် ကျူရှင်လခ၊ ကျောင်းဝင်ကြေးဖယ်လိုက်လျှင် မနက်စာ ခေါက်ဆွဲဖိုးပင် သိပ်မကျန်ချင်ပါ။

“တိမ်ပန်းချီ... တိမ်ပန်းချီ”

မိုးအေးအေးနှင့် ချိုးကွေးလေး ကွေးနေသောအချိန်တွင် အဆောင်မှာ ခေါ်သံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်။ ဒါ ပန်းလှလှ

၏အသံဆိုတာ ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

“ပန်း... ဝင်ခဲ့၊ ငါအထဲမှာရှိတယ်”

စောင်မြို့ထဲ၌ကသာ လှမ်းအော်ခြင်းဖြစ်သည်။ မြစ်ကြီးနားဆိုသောမြို့ကလေးသည် သီတင်းကျွတ်လျှင် အအေးက ပိုနေတတ်သည့်သဘောရှိသည်။ သို့သော် ယခုတော့ သီတင်းပင်မကျွတ်သေးခင် ချမ်းနေပါပြီ။ မိုးကလည်း ဈေးသည်ကိုး။ ယခုဆိုလျှင် တစ်ပတ်မျှ ကြာနေပါပြီ။ မိုးက တစ်ရက်မှ စဲသည်ဟူ၍ မရှိ။ ဘယ်အပြိုးကြောင့်များ သဲမဲရွာနေမှန်းမသိ။

“ဟဲ့! ဘာလုပ်နေတာလဲ”

မိုးအေး၍ ဝတ္ထုတစ်အုပ်ငှားကာ ကွေးနေသောပန်းချီကို မြင်မြင်ချင်း ပန်းလှလှက တအံ့တဩဆိုသည်။

“ကွေးနေတာလေ၊ ဖိမ်ရှိတယ်... လာလေ”

“လာ၊ မလုပ်နဲ့၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်ပါတယ်၊ သဇင်ရော”

“သဇင်က စရိတ်ပြတ်လို့ ရွာပြန်သွားတယ်”

ပန်းချီတို့ဇာတိမြို့ကလေးသည် မြစ်ကြီးနားမြို့ကြီးနှင့် အလှမ်းကွာသည်။ အစုန်ရထားကို ငါးနာရီခန့်စီးရသေး၏။

“ဘယ်တုန်းက ပြန်သွားတာလဲ”

“ဒီမနက်ပဲ”

“ဪ... ဒါမှပြုသာနာ၊ ငါက နတ်တို့ကို သူငယ်ချင်း အကောင်းစားတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့”

ပန်းလှလှက အင်မတန်လှသောမြို့သူဖြစ်သည်။ မြစ်ကြီးနားမြို့ဇာတိဖြစ်သည်။ လက်ချောင်းသွယ်သွယ်ကလေးများကို ပိုင်ဆိုင်ပြီး လက်သည်းချွန်ချွန်လေးများကို အမျိုးမျိုးရောင်စုံအလှဆင်တတ်သူဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးမှာ စုနေတတ်ပြီး ဆံပင်ကိုကောက်လိုက် ဖြောင့်လိုက် အမျိုးမျိုးပြုပြင်နေသူဖြစ်၏။ သို့သော် အရပ်ပုသည်။ တို့ကြောင့် ဒေါက်မြင့်လှလှများကိုသာ ရွေးချယ်ပြီး စီးလေ့ရှိသည်။

“ဘယ်သူလဲ၊ တစ်ရင်းပျိုးသား အာကာလာ။ မိတ်ဆက်မပေးနဲ့တော့၊ သိပြီးသားတွေလေ”

ပန်းသည် ဂုဏ်ပကာသနမက်သူဖြစ်သည်။ လူကြီးသားသမီး၊ သူဌေးသားသမီးကိုသာ ရွေးချယ်ခင်မင်သည်။ အညတရ အလေ့နကောများကို အရေးပင် မလုပ်။ ပန်းချီက ပန်းကိုနားလည်၏။ ပန်းရဲ့စိတ်က အသိရဆိုးသော်လည်း စိတ်ရင်းကောင်းသူဟု ပန်းချီထင်သည်။ ပန်းက သူသိသမျှ အကောင်းစားသူငယ်ချင်းတွေဆို သဇင်နှင့်ပန်းချီကို မရွှမ်းမချွန် အရေးတယူ မိတ်ဆက်ပေးလေ့ရှိသည်။

“မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ခုဟာက သူ့ထက် လန်းတယ်”
ပထမနှစ်ကတည်းက ခင်ခွဲသောသူငယ်ချင်းဖြစ်၍ ပန်း
ရဲ့စိတ်ကို ပန်းချီနားလည်သည်။ ပန်းသည် အများအမြင်တွင်
မာနကြီးပြီး ကိန်းကြီးခမ်းကြီးနိုင်လျှင်နိုင်မည်။ အများအမြင်က
ပန်းသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကလေးဆန်သည်။ တော်တိတော်
တယ်လေးနှင့် ချစ်ဖို့ကောင်းသည်။ အရာရာတိုင်းကို သိနေသလို
ဆရာကြီးစတိုင်ဖမ်းတတ်ပြီး ရင်ထဲက ဘာမှလေးနက်မှုမရှိသည်
က ပန်းရဲ့ဆွဲဆောင်မှုလားပင်မသိ။

“လာပါ၊ ထွက်လာခဲ့ သူတို့ အပြင်မှာ ရောက်နေတယ်”

“ယောက်ျားလေးတွေမဟုတ်လား”

မိန်းကလေးအပေါင်းအသင်းဆို သိပ်မမင်သည့် ပန်း
အကြောင်း သိနှင့်ပြီးဖြစ်၍ မေးခွန်းထုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပန်းသည်
ထူးဆန်း၏။ မိန်းကလေးဆိုလျှင် မည်သူ့ကိုမျှ အရေးမစိုက်ပေ။
သဇင်နှင့်ပန်းချီကတော့ ချွင်းချက်ဖြစ်၏။ ယောက်ျားလေးဆိုလျှင်
လည်း သာမန် ရုပ်ဆိုး ဘီးစီးအဆင့်လောက်တော့ နားထား။
အနည်းဆုံး ဒိုနဲ့မှ။

“ခဏနော၊ အကျီလဲဦးမယ်”

ဝတ်ထားသော ညအိပ်ဝါဝန်နှင့်တော့ ဘယ်လိုမှအဆင်

မပြေနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် မရှိရှိသည့်အကျီများထဲမှ သရီးရှင်ဖယ်
ကို ရုပ်ကော်လံနှင့်ချုပ်ထားသည့်အကျီကို ရွေးသည်။ ပြီးနောက်
လှိုင်းတွန့်လေးများပါသည့် စိန်မိုက်ကယ်သုံးလွှာစကပ်လေး။

“ဒါဝတ်ရင် အဆင်ပြေမလား”

“ရပါတယ်၊ ငါ့သူငယ်ချင်းက လှပြီးသားပဲ။ ဘာဝတ်
ဝတ်”

ပန်းလှလှကို ချောတယ်ဟု ပန်းချီရင်ထဲ သတ်မှတ်ထား
ပြီးသားပါ။ ထိုသို့ချောသောလူက ခုလိုမြောက်ပြန်သောအခါ မိမိ
ကိုယ်မိမိ ဘဝင်မြင့်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ရှုပ်ပွနေသော ဆံပင်
ရှည်ကြီးကိုပင် မပြီးတော့ဘဲ ဒီအတိုင်း ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“သူက ငါ့သူငယ်ချင်း တိမ်ပန်းချီတဲ့။ ပန်းချီ... သူ
က ဇွဲမာန်ဟုန်၊ သူက နေလမင်း”

ပန်းလှလှ၏မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် ပန်းချီက ထိုနှစ်
ယောက်ထံ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ဘုရား... ဘုရား... ငါ ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ ရင်ခုန်
သွားပါလိမ့်။ သူ့ရဲ့အကြည့်တွေက နူးညံ့သိမ်မွေ့လိုက်တာ။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဇွဲမာန်ဟုန်ပါ”

အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် စူးရှသောမျက်ဝန်းပိုင်ရင်က လက်ကမ်း

ပေးလာသည်။ တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက် ထင်ပါရဲ့၊ အသံက ဝဲနေသည်။ အသားက ဝါညက်ညက်လေး လှ၏။ ဆံပင်ထိုးထိုး ထောင်ထောင်ပုံနှင့် တိုက်ကပ်လေးဖြစ်နေပုံက ယောက်ျားဆန် လှသောရုပ်သွင်ကို ပေါ်လွင်စေပါသည်။ ပိရီသောနူတ်ခမ်းတစ် လွှာက အရယ်အပြုံးနည်းပါးမည်ဟုထင်ရသော်လည်း မျက်ဝန်း တွေမှာတော့ ကြင်နာတတ်ခြင်းများက ပုံးမနိုင်ဖီမရ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပန်းချီ... အဲ... ငွါရောပဲ”

ကမ်းပေးသောလက်ကိုဆွဲကာ နှုတ်ဆက်သည်။ ပန်းချီ ဆိုသောနာမ်စားနှင့် ကျွန်မဆိုသောနာမ်စားက ဒီလောက်ရင်းနှီး မှုမရှိဘူးထင်၍ တမင်သုံးနှုန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ ပန်းချီ သူနှင့်ရင်းနှီးချင်သည်။

“နေလမင်းပါ”

နောက်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ နေလမင်းကတော့ ဇွဲ မာန်ဟန်လောက် အသားမဖြူပေ။ သို့သော် တိုင်းရင်းသားတစ် ယောက်ဖြစ်မှန်း အသံကိုနားထောင်ရုံနှင့် သိနိုင်သည်။ နေလမင်း က မျက်ဝန်းတွေ မှေးစင်းနေသည်။ ပန်းချီအထင် တရုတ်စပ် ဖြစ်လိမ့်မည်။ နေလမင်းသည် သိပ်ကိုချမ်းသာသော မိသားစု နွယ်ဝင်ဖြစ်မည်ဟုလည်း ခန့်မှန်းမိသည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မျက်

နာပေါ်တွင် ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်မှုမျိုးကို တွေ့ရသည်။ အသားညို သော်လည်း ခြေချောင်းလက်ချောင်းလေးများသည် ဖွေးသန့်နေ သည်။

ပန်းချီက ကမ်းပေးလာသော နေလမင်း၏လက်ကိုဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ နအိနေသောလက်ဖဝါးသည် ဘာအလုပ် မှမလုပ်ရကြောင်း သက်သေပြနေ၏။

“ကဲ! ဘယ်လိုလဲ ဇွဲနဲ့နေလ၊ ငါ့သူငယ်ချင်း လှရဲ့လား”

ပန်းလှလှရဲ့စကားလုံးသည် သိပ်ကိုပွင့်လင်းလွန်းအား ကြီးသည်ဟု ပန်းချီထင်သည်။ ပန်းချီကို ရှေ့တွင်မတ်တပ်ကြီး ထားပြီး ယောက်ျားပျိုနှစ်ယောက်အား ထိုသို့မေးသောအခါ ပန်း ချီမျက်နှာကြီး ဘယ်သွားထားရမှန်းမသိပေ။ ပန်းချီရင်ရန်သည်။ အချို့သာဆုံးစကားသံများကို ရင်ထဲက တိတ်တဆိတ်မျှော်လင့် နေသည်။ သို့သော်...

“နင်ညွှန်းသလောက်ကြီးလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး”

နေလမင်း၏အသံဖြစ်သည်။ ပန်းချီရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ် သွားသည်။ ရှက်မိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟန်လုပ်ပြီးမှတောင် မဆိုးပါဘူးဟုပြောမပေးတဲ့ နေလမင်းကို မြင်မြင်ချင်း ရင်ထဲက ချဉ်တူးသွားသည်။ ပန်း ဘာတွေများ ညွှန်းထားလို့လဲ။

“ဒါပေမဲ့ တစ်မျိုးတော့ အသစ်အဆန်းဖြစ်တာပေါ့”

နေလမင်းက ဆက်ပြောသည်။ ဇွဲမာန်ဟန်ကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေ၏။

“လာလေ၊ ငါတို့ ကဲနီတင်း သွားကြမယ်”

“တော်ပါပြီ၊ နင်တို့ပဲ သွားကြပါ။ ငါမလိုက်တော့ဘူး”

စိတ်ထဲမကြည်မလင်ဖြစ်သွား၍ ငြင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဘဝင်မြင့်နေသော သူဌေးသားတွေနှင့် ပန်းချီ အပေါင်းအသင်းမလုပ်ချင်ပါ။ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး သူတို့ရှေ့တွင် ဘဝကို သိမ်ငယ်စွာ မနေချင်ပါ။

“လာပါဟယ် နင်ကလည်း သွားရအောင်ပါ။ ဇွဲမာ ကားပါပါတယ်”

ပန်းချီ အဆောင်အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စိမ်းပုပ်ရောင် စူပါဆလွန်းအသစ်လေးကို တောက်ပစွာ တွေ့ရသည်။ အများစီးယာဉ် ဖွတ်ချက်ဖွတ်ချက်ကိုသာ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ စီးခဲ့ရသည့်အတွက် ထိုသို့လှပသော ကိုယ်ပိုင်ကားလေးကိုတော့ စီးဖူးချင်မိသား။ သို့သော် ဆန္ဒကို ချိုးနှိမ်ရပေမည်။

“တော်ပါပြီ၊ ငါမလိုက်တော့ဘူး”

“ရှေးရိုးသိပ်ဆန်လွန်းတာက ဆွဲဆောင်မှုမဟုတ်တော့

ဘူး။ အဲဒါတွေက ဒီတဲကုန်သွားပြီ၊ စိတ်ထဲရှိရင် ရှိတဲ့အတိုင်းပေါ့”

နေလမင်း၏ မထိတရိစကားသံဖြစ်သည်။ ပန်းချီရင်ထဲ ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဟုတ်လား၊ ငါ့စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ခုချက်ချင်း နင့်ကိုဂုတ်ဆွဲပြီး မောင်းထုတ်ပစ်ချင်နေပြီ။ သိလား ဘဝင်ရူးရဲ့”

မည်သူမှထင်မထားသော စကားလုံးကို ပန်းချီ ပြောချပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပန်းလှလှ၏မျက်နှာသည် နီမြန်းသွားသည်။ ဇွဲမာန်ဟန်သည် ပန်းချီကို အံ့ဩစွာစိုက်ကြည့်နေသည်။ နေလမင်းသည်လည်း ပန်းချီကို မှင်တေတေကြည့်နေသည်။ နေလမင်း၏နှုတ်ခမ်းများသည် တဖြည်းဖြည်းပွင့်လာသည်။ ပြီးနောက် ကွေးညွတ်စွာ သေသေသပ်သပ်ပြုံးသည်။

“ပန်းချီရယ်၊ နင်ဘယ်လိုကြီးပြောလိုက်တာလဲ။ ဇွဲနဲ့ နေလကို အားနာစရာကြီး”

“ဒီလိုကျတော့လည်း ရွာသူက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ လာပါပဲများမနေနဲ့. . . ကားပေါ်တက်”

သူ့ကားကြီးလို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပြောနေသော နေလမင်း

ကို ပန်းချီ မျက်မှန်းကျိုးသွားသည်။

“ရွှေဝေါနဲ့ပင့်ရင်တောင် ရွှေဖင်မကျိန်းဘူး”

ပန်းချီ လှစ်ခနဲပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ အပြင်မှာ ဘာတွေဖြစ် ကျန်ခဲ့သလဲဆိုတာ ပန်းချီ မသိပါချေ။

အဲဒီလို ခပ်ထေ့ထေ့ပုံနှင့် နေလမင်းကို မှန်းလွန်းသည့် စိတ်ကသာ ရင်ထဲ တက်လိုက်ဆင်းလိုက်ဖြစ်နေသည်။ သဇင် ကို သတိရမိသည်။ သဇင်သာရှိနေပါက သဇင်သည်လည်း ပန်း ချီနည်းတူပင် ဒေါသဖြစ်လိမ့်မည်။

“အလကားကောင်တွေ၊ ဘာပုံတွေမှန်းမသိဘူး”

နေလမင်းကို ဒေါသထွက်ခြင်းဖြစ်သော်ငြား ထိုဂယက် ထဲတွင် ဇွဲမာန်ဟုန်ပါ ရောယောင်ပါသွားသည်။ သူလည်း ဘာ ထူးလို့လဲ။ ‘ဟာ! ဟေ့ကောင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အဲဒီ လိုတော့ မပြောသင့်ဘူးလေ’ ဆိုတာမျိုးလေးတောင် သူ့သူငယ် ချင်းကို မဟန်တားပါ။ ဘာထူးလို့လဲ။ သူလည်း အလိုတူအလို ပါထဲကပဲပေါ့။ ရင်နာတယ်။ တဒင်လေးဖြစ်သွားတဲ့ ကြည်နူးစိတ် ကိုတောင် အားနာမိပါတယ်။

“နင် ဘယ်လိုကြီးပြောလိုက်တာလဲ ပန်းချီရယ်။ အဲဒီ မှာ အရှက်ဟက်တက်ကွဲတာပဲ။ သူတို့အုပ်စုက ခိုင်တယ်ကွ။

ငါတောင် သူတို့နဲ့ပါတနာဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီးပေါင်းနေရတာ။ သူတို့က ကေသရီတို့အဖွဲ့နဲ့ညှိချင်နေတာ။ ငါက ငါ့သူငယ်ချင်း တွေ လန်းတယ်ဘာညာဆိုပြီး ကဲ့ထုတ်ထားတာ။ သွားပါပြီကွာ တစ်သက်လုံးပေးတဲ့ကြက် နှစ်စက္ကန့်တည်းနဲ့ အွတ်ခနဲ အသက် ထွက်တာပဲ”

ပန်းလှလှက ခိုရှုံးလောက်အောင် ညည်းညူနေသည်။

“နင့်ဂူတွေပြောပေါက်ကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ။ အဲဒါ ငါနဲ့ပဲတွေ့လိုက်လို့။ သဇင်နဲ့သာတိုးခဲ့ရင် ငါ့ထက် သဇင်က ပို ပြီးပြောတတ်တယ်”

“အမယ်လေး! လေးစားပါတယ် ဒေါ်အာဂမကြီးတွေ ရယ်။ ဟား... တကယ်ကွာ ဆိုင်ကယ်စီးရရင် အသားမည်းလို့ ကားစီးရလို့ ကြည်နူးနေကာမှ။ ပြဿနာကို အတုံးလိုက် ဝင် တာပဲ”

“နင်က ဆိုင်ကယ်ရှိသေးတယ်။ ငါတို့မှာသာ စက်ဘီး ကိုဆေးသုတ်ပြီး ဂျော့ကပ်ဂျက်နင်းနေရတာ”

“ပထမနှစ်တုန်းက ယူလာခဲ့တဲ့ သဇင်ဆိုင်ကယ်ရော”

“ကရိန်နော်သွားရင်း အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ကြတာကို သူ့ အိမ်က သိသွားပြီး မပေးတော့ဘူး”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့... စားလောက်သောက်
လောက်ရှိတဲ့ကားနဲ့ဘဲတွေကို ငါကချိတ်ထားပြီးမှ နင်က အဆင်
ကို ဘီးတပ်လွှတ်တယ်။ ကားနဲ့ဆို ငါတို့သုံးယောက်လုံးကို ဖွဲ့
မျှတတ မ,သွားလို့ရတယ်မဟုတ်လား ငတ်းမရဲ့။ ခုတော့ ခေါင်
ကိုမှ တက်ကိုင်ရတယ်လို့။ သူတို့အဖွဲ့ထဲမှာ ဖွဲ့မာန်ဟုန်ပြီးရင်
ဒုတိယ အာဏာရှိသူက နေလမင်းပဲတဲ့’

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဟယ်၊ သူတို့က ဘာကောင်တွေ
မို့လဲ”

“ဖွဲ့မာန်ဟုန်က ငါတို့ကချင်ပြည်နယ်တိုင်းပျူရဲ့ တစ်ဦး
တည်းသောသားလေ”

ပန်းချီရင်ထဲ သိမ့်ခနဲတုန်သွားသည်။ နားကြားများ မှား
နေလေရောသလား။

“နေလမင်းက နင်ကြားဖူးမှာပါ။ ကျောက်သူဌေးကြီး
ခေါင်ကျယ်ရဲ့ ရင်နင့်သည်းချာ သားဦးပဲ။ နင့်အံ့ဩသွားပြီမဟုတ်
လား။ သူတို့က တို့မြစ်ကြီးနားရဲ့ဒဏ္ဍာရီထဲက မင်းသားတွေလေ”

နဖူးမှ ချွေးများ စီးကျလာသည်။ ပန်းချီကြောက်မိသည်။
ခင်ကြမယ်ဆိုရင်တောင် မခင်ရဲတော့တာ အမှန်ပါ။

အခန်း (၉) |

“ဟိတ်! ဘာလုပ်နေတာလဲ”
ရေချိုးပြီး၍ အကျီလဲနေသော ပန်းချီသည် လန်သွား
သည်။

“ဟင်... နင်”
ရန်တွေ့ဖို့ကြံရွယ်ပြီးကာမှ မိမိကိုယ်မိမိ သတိထားမိပြီး
ကုတင်ပေါ် ခုန်တက်သည်။ ပြီးနောက် စောင်ကိုဆွဲခြုံလိုက်၏။

“မရှက်ပါနဲ့၊ ငါတို့တော့ ဒါမျိုးတွေ မြင်ရလွန်းလို့ ရိုး
နေပြီ”

ကြည့်စမ်းပါဦး၊ နာမည်ကြီး သူဌေးကြီး ဦးခေါင်ကျယ်
ရဲ့သားမို့သာပဲ။ စကားပြောပုံက နည်းနည်းမှ ထောင့်မကျိုးချေ။

“ဘာလုပ်လုပ်နေတာလဲ... မိန်းကလေးတစ်ယောက် အကျီလဲနေတာ မမြင်ဘူးလား။ သွားလေ”

ပန်းချီအသံက အနည်းငယ်ကျယ်သွား၏။ ယောက်ျား ပျိုတစ်ယောက်ရှေ့တွင် အရှက်ကို မလုံနိုင်သည့်လုံမပျို၏ရှက် ဒေါသမျိုးဖြစ်သည်။

“မြန်မြန်ထွက်ခဲ့နော်၊ ငါတို့ ရှေ့မှာရှိမယ်”

ပန်းချီ ဒေါသထွက်သွားသည်။

ဘာကောင်တွေမုန်းလဲ မသိဘူး။ ရှက်လိုက်တာ။ သူ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေတာလဲ။

ပန်းချီတို့အဆောင်က နှစ်ထပ်တိုက်တန်းလျားဖြစ်သည်။ ပန်းချီတို့က အောက်ထပ်အခန်းကိုရသည်။ ပန်းချီတို့အခန်းက လမ်းမျက်နှာစာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နေလမင်း အလွယ်တကူဝင် လာပြီး တွေ့မြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ပန်းချီက ခါတိုင်းဝတ်နေကျပုံမဟုတ်သည့် စကတ်အတို လေးကို ထုတ်ပြီးဝတ်လိုက်သည်။ စကတ်တိုဆိုတာမျိုးက သိပ် ဝတ်နေမကျ၍ နေရထိုင်ရတာတော့ သိပ်အဆင်မပြေလှပါ။ အကျီ ကိုရွေးနေရင်းပင် ပန်းချီစဉ်းစားမိ၏။ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်သည်။ စိတ် မလုံ၍ ပြတင်းတံခါးကိုဆွဲပိတ်လိုက်သည်။

ဒါဆိုရင်တော့ နေလမင်းက နတ်သားဖြစ်နေရင်တောင် ချောင်းကြည့်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဟု ယုံကြည်မိသည်။

“သူတို့ ငါ့ဆီဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ပန်း မပါဘူးလား။ ပန်းမပါဘဲ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ပန်းချီ တွေးဆဆဖြစ်နေသည်။ အကျီမဝတ်သေးဘဲ သတ်တုပ်ထိုင် ငိုငိုတွေနေမိပြန်၏။ မနေ့က ပန်းချီပြောလွှတ်လိုက် သည့်အခြေအနေသည် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ်သည်။ ထပ်လာချင်စရာ ငင် မကောင်းသည့်စကားလုံးမျိုးပါ။ ဘာဆွဲဆောင်မှုမှလည်း မရှိ သူတို့ ဘာလို့ထပ်လာတာလဲ။ သူတို့လာသည် ထားဦး၊ ပန်းချီ က ထွက်တွေ့စရာလား။ သူတို့က ချမ်းသာပြည့်စုံပြီး ဂုဏ်ဒြပ် ခွဲကြတယ်ဆိုစဉ်း။ သူတို့ငွေတွေက ပန်းချီနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ဘာ ကိစ္စနဲ့ ပန်းချီက သူတို့အပြောအဆိုကိုခံပြီး သူငယ်ချင်းလုပ်ရ ခဲ့လဲ။

“ဟေ့! ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မပြီးသေးဘူးလား”

ပြတင်းတံခါးကို တဘုန်းဘုန်းထုပြီး ပြောလိုက်သည်က နေလမင်းအသံဖြစ်သည်။ ပန်းချီ ဇက်ကလေး ပုဝင်သွားသည်။ အကွယ်၊ ဒီကောင်နဲ့တော့ အဆောင်မှူးသိသွားရင် အဆူခံရတော့ ခဲလဲ။

“ဟေ့! ဟေ့!”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အလုပ်ပြင်နေတာလား။ ပြင်မနေနဲ့ ထွက်ခွဲ။ ပြင်လည်း ဒီထက်ပိုလှမလာဘူး။ ဒီရုပ်က ဒီရုပ်ပဲ”

နည်းနည်းမှ အချိုးမပြေသည့်စကားလုံးများဖြစ်သည်။

“ထွက်မလာရင် ဝင်လာမှာနော်၊ တစ်... ထွက်မလာသေး။ နှစ်... ထွက်မလာသေး”

ပန်းချီရင်တုန်သွားသည်။ မျက်လုံးတွေက တစ်ဖွတ်ထိုး လှစ်တတ်မည့်ပုံမျိုးနှင့် နေလမင်းကို ပန်းချီလန်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တွေ့ကရာစွမ်းကျယ်ချိုင်းပြတ်ကို စွပ်ချလိုက်သည်။

“နှစ်ခွဲ... ”

နေလမင်းအသံက ပိုမြင့်လာသည်။ နေလမင်းအသံ ပိုမြင့်လာသလို ပန်းချီစိုးရိမ်စိတ်တွေကလည်း ပိုသွားသည်။ ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာလဲ။ သူတကယ်ဝင်လာမှာကို စိုးရိမ်တာလား။

“နှစ်ခွဲတစ်စိတ်... ”

ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိသော နေလမင်း၏တိုင်ပင်ချေသံကိုလည်း ဟားမတိုက်နိုင်တော့ဘဲ ပြေးထွက်လာသည်။

“တော်ပါတော့”

ပန်းချီအော်သံအဆုံးတွင် နေလမင်းထံမှ ငြိမ်ကျသွားသည်ကို ပန်းချီသတိထားမိသည်။ ပန်းချီက နေလမင်းကို ခိုးကြည့်လိုက်သည်။ တောက်ပသောမျက်ဝန်းအစုံနှင့် ပန်းချီကို သေးနေသော နေလမင်းကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ပန်းချီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလုံသလိုခံစားရသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ မြတ်စွာဘုရား! ငါဘာတွေဝတ်လာပါလိမ့်။ ဒုက္ခနော်... လူကို အထင်သေးပါတယ်ဆိုတဲ့ ဘဝင်ရှူးရှေ့မှာမှ ငါကလည်း ဘာတွေဝတ်မိနေမှန်းမသိဘူး။

“ခဏနော်... အဟဲ၊ နင်က စွတ်အော်တာကိုး”

ပန်းချီလှည့်ထွက်ဖို့ကြိုခိုက်တွင် ပန်းချီလက်ကောက်ဝတ်ကို နေလမင်းက ဖမ်းဆွဲထား၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“လှရဲ့သားနဲ့ ဘာကြောင့် ပုံတုံးတုံးကြီးတွေ ဝတ်နေတာလဲ”

ဘုရား... ဘုရား... သူ့ဘာပြောလိုက်တာလဲ။ ပန်းချီအကြားများ လွဲသွားလေရောသလား။

“မင်းက ငါ့ရင်ဘတ်ကို နှစ်ကြိမ်ရှော့တိုက်လိုက်တယ်။

မင်းနဲ့ဆုံတာလည်း နှစ်ကြိမ်ပဲ။ ရှေ့ဆက်ပြီး ငါ့ကို ဓာတ်လိုက်စေ
မယ့် အပြုအမူမျိုး လုပ်နိုင်မယ်လို့ ငါယုံကြည်သွားတယ်။ မင်း
ငါနဲ့တွဲပါလား။”

အနိမ့်အမြင့် အတက်အကျမရှိသောလေသံဖြင့် ပြော
ခြင်းဖြစ်သည်။ ပန်းချီအံ့သြသွားသည်။ သို့သော် ရင်ခုန်ခြင်းတော့
အလျဉ်းမရှိ။ ရင်ခုန်ရမည့်အစား ငါ့ကို ယမာမခန့်လုပ်ရက်လေခြင်း
ဆိုသည်ဒေါသသာ ရင်ထဲ ဝင်ရောက်စပြုလာပြန်သည်။

“ငါနဲ့တွဲတဲ့ကာလတစ်လျှောက် နင် အားလုံးအဆင်ပြေ
စေရမယ်။ ဒီအဆောင်မှာ မကြိုက်ရင် ဟိုတယ်မှာ ထားပေးမယ်။
ကားလား။ ဆိုင်ကယ်လား။ အလန်းဆုံးအဝတ်အစားတွေ ထည့်
လဲဝတ်နိုင်မယ်။ စားသောက်ဆိုင်ကြီးမှာပဲ အဆင့်ရှိရှိစားရမယ်။
ဘယ်လိုလဲ”

“အဲဒါ နင့်ငွေမို့လား”

“လူကိုအထင်သေးလှချည်လား။ ငါ့တစ်အကောင်ထဲ
မှာ နင့်ထက်သာတဲ့ လူငါးယောက်ကိုတောင် ငါဝယ်နိုင်တဲ့ အင်
အားရှိတယ်”

ပန်းချီနားထဲ ခါးသွားသည်။ ပြီးတော့ စိတ်ကုန်သွား
သည်။

“ပန်းလှလှက နင်တို့ကို ဘာကြည့်ပြီး ခင်နေမှန်းမသိ
ဘူး။ ငါတော့ စိတ်ပျက်တယ်။ ဆားနဲ့ပဲစားမယ်။ နင် ဂိုးတော့။
နောက်လည်း ထပ်မလာနဲ့။ နင်နဲ့တွဲဖို့မပြောနဲ့။ ခင်တောင်မခင်
ချင်ဘူး”

ပန်းချီလှည့်ဝင်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်တွင် ပန်းချီနား
ရပ်လာသော လူရိပ်တစ်ခုကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဇွဲဟန်
ဟန်ဖြစ်သည်။

ပန်းချီရင်ထဲ ပျော့ပျောင်းခြင်းတစ်မျိုး ဝင်ရောက်လာ
သည်။ ထို့ကြောင့် ဇွဲဟန်ဟန်ကို အားကိုးတကြီးမော့ကြည့်မိ၏။
ကယ်ထုတ်လှည့်ပါ။ အဲဒီအရိုင်းအစိုင်းကောင်ကို မောင်းထုတ်
လိုက်ပါဟု မသိစိတ်မှ တောင်းဆိုမိသည်။

“ငါတို့သွားရအောင် နေလ။ ဒါမိန်းကလေးအဆောင်။
မကောင်းဘူး။ ငါတို့ကိုရှိန်ပြီး ဘာမှမပြောရင်လည်း ကွယ်ရာကျ
တော့ ပြောမှာပေါ့။ ငါတို့အဖေတွေ နာမည်တပ်ပြီးမှ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ဧက . . . ငါ သူ့ကိုထပ်ပြီးအခွင့်အရေးပေးလိုက်ချင်
သေးတယ်”

ပန်းချီ ထပ်စိတ်ပျက်သွားပြန်သည်။ ဒီငမိုက်သားက
တော့ အလဲထိုးရတော့မည်ဟုလည်း ရင်ထဲမှ ကြားဝါးပိပြန်သည်။

ထိုကြောင့်ပင် နေလမင်းကိုကျောပေးထားရာမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် လိုက်ပြန်သည်။ နေလမင်းမျက်နှာ ဝင်းပသွားသည်။

“သိပ်မမူနဲ့၊ နောင်တရနေမယ်”

“နင်က ငါ့ကို ဘယ်လောက်အချိန်ကြာအောင် တွဲနိုင် မှာရှိလို့လဲ”

ပန်းချီက ထိုမေးခွန်းမျိုး ထုတ်လိမ့်မည်ဟု နေလမင်း က ထင်မထား၍ထင်သည်။ ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွား၏။ ပြီးနောက် တစ်ခုခုကို အပြင်းအထန်စဉ်းစားနေသလို နဖူးကြော များ ထောင်နေသည်။

“ဖိလင်ရှိုတဲ့အချိန်ထိပေါ့၊ အဲဒါက နင့်အပေါ်မူတည် တယ်လေ။ နင့်အရည်အချင်းပေါ့၊ ငါ့ကို ဘယ်လောက်ဆွဲဆောင် ထားနိုင်မလဲ”

ပန်းချီရင်ထဲ အက်ဆစ်ပြင်းပြင်းအလောင်းခံလိုက်ရသလို စုတ်ပြတ်နာကျင်သွားသည်။ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းဆို နေလမင်း ၏မျက်နှာကို ကုတ်ခြစ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ငါ့ကိုအထင်သေးရ ကောင်းလားဟုလည်း ဝမ်းနည်းနာကျင်မိသည်။

“ဆောရီး... အဲဒီလောက်နဲ့တော့ နင့်ကို ငါမတွဲနိုင် တဲ့။ ခေါက်ပြန်တော့”

“ကျောင်းနေစဉ်ကာလအထိ တွဲပေးမယ်ဆိုရင်ကော”

“ဆောရီးပဲ”

“ဘွဲ့ရတဲ့အထိ”

“ဆောရီးပဲ”

“ဒါဆို ဘယ်အချိန်ထိလဲ”

“ဘယ်အချိန်မှမတွဲဘူး။ နင့်ခေါင်းကို ငါ အုတ်နီခဲနဲ့ မထုသေးခင် နင်သွားတော့။ ငါ့ခေါင်းကို ငါမထိန်းနိုင်တော့တဲ့ အချိန်မှာ ကျော်မကောင်းကြားမကောင်းဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“မင်းမှာ ငွေရှိလို့လား။ ရုပ်ဒီလောက်လှနေလို့လား။ စာတော်လို့လား။ အဲဒီလောက် မာန်တက်နေတယ်ဆိုရင်တော့ တစ်ခုခုရှိကိုရှိရမှာပဲ။ ငါ့အပြင်တော့ နင် ငွေလည်းရှိပုံမရဘူး။ ရုပ်ကလည်း ဒီလောက်မဟုတ်ဘူး။ စာတော်နေရင် ဒီဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ တက္ကသိုလ်ကို နင်ရောက်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလောက် မူမနေ နဲ့၊ ငါနဲ့တွဲလို့ မင်းမှာ ဂုဏ်ကျစရာဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး။ ဂုဏ် တောင် တက်ဦးမယ်။ ဒီမြစ်ကြီးနားမှာ ငါတို့နဲ့တွဲချင်လို့ မိန်း ကလေးတွေ ကပ်နေကြတာ ဘယ်နှယောက်ရှိတယ်မှတ်လဲ”

“အဲဒါတွေနဲ့ပဲ သွားတွဲလိုက်ပါ။ ငါက ရုပ်မလှဘူး။ စာမတော်ဘူး။ ငွေမရှိဘူးဆိုတော့ နင်တို့နဲ့မထိုက်တန်ဘူး။ အဲဒီ

တော့ ငါ့နားမှာ လာမရှုပ်ဘဲ သူတို့နဲ့ပဲ သွားတွဲလိုက်ပါ ဟုတ်လား။
ပြောစရာ ဒါအကုန်ပဲမဟုတ်လား။ လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်တော့
ငါတော့ နင့်ကို ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး။ သဘောပေါက်ပါတယ်
နော်”

“တစ်နေ့နေတော့ နင် ငါ့ကိုပြောစရာရှိလာမှာပါ တိမ်
ပန်းချီ”

“တိမ်ပန်းချီရဲ့သမိုင်းမှာ ထွေးပြီးသား တံတွေးကို ပြန်
မြို့လေ့မရှိဘူး”

“ကြိုက်သွားပြီ ဒီနေ့ကို နင်မှတ်ထားလိုက်ပါ။ ဘဝမှာ
အရှက်ကွဲခဲ့လို့ ငါတော့မှတ်မိနေမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“နင် ငါ့ကိုကြိုက်လာစေရမယ် အဲဒီအခါမှ နင့်အသည်း
ကို ငါခွဲပြမယ်”

“ငါက ပုံပြင်တွေကို သိပ်မယုံဘူး။ နင့်ကိုလည်း ငါကြိုက်
လာစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး။ ကြိုက်လာဦးတော့တောင် နင့်
ကြောင့် ငါဘယ်တော့မှအသည်းကွဲမှာမဟုတ်ဘူး။ မာနနဲ့ယှဉ်ရင်
ငါ့အတွက် အချစ်ဆိုတာ နှစ်ချေးဖတ်ပဲ”

ပန်းချီစကားက ပြင်းထန်သွားသောကြောင့် နေလမ်း

ရှု၊ရှု၊ရဲ့ရဲ့ဖြစ်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။

သို့သော် ထူးဆန်းစွာပင် ဇွဲမာန်ဟုန်က ပန်းချီကို ပြုံး
စိစိ စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်ဝန်းတွေက ဘာတွေလဲ။ ဒီမျက်
လုံးတွေကို ရင်းနှီးလိုက်တာ။ ပြီးတော့ ရင်ခုန်လိုက်တာ။

ဘာလဲ...

အခန်း (၁၈)

“နင် သူ့ကို အဲဒီအတိုင်းပြောပစ်လိုက်တာလား”

“ဒေါသထွက်လွန်းလို့ စကားလုံးတွေက ဘယ်ချောင်က ပေါ်လာမှန်းတောင်မသိဘူး”

“နင်ကတော့ တကယ့်မြွေပဲ၊ နင်က အဲဒီလိုပြောပစ်တော့ ဟိုကံ နင့်ကို လက်သီးကြီးနဲ့ ထိုးမသွားဘူးလား”

“ထိုးကြည့်ပါလား၊ ငါကလည်း တားလေးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပြန်ခုတ်ပစ်မှာပေါ့”

“အတည်... ငါနောက်နေတာမဟုတ်ဘူး”

“ငါကရော နင့်ကိုနောက်နေလို့လား”

“သိပ်တော့ သဘာဝမကျဘူး၊ နင်တို့မသိသေးလို့နော်”

ဖွဲ့ဟန်ဟန်နဲ့ နေလမင်းဆိုတာ ဒီမြစ်ကြီးနားမှာ နာမည်ကြီးတွေ”

“ဘယ်လောက်ကြီးကြီး အဲဒီလို အောက်ကျနောက်ကျ ခံပြီးတော့ မပေါင်းနိုင်ဘူး။ ဘာတဲ့... ငါ့ကိုများ သနားသောအားဖြင့် တွဲပေးမယ့်လေသံနဲ့။ ဒါမျိုးတော့ တိမ်ပန်းချီတို့က ချွတ်မြို့ကျမဲ့ပေမယ့် ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဆားနဲ့ပဲစားပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ပိုင် နေပစ်မယ်”

“ဟဲ့! နင်တို့ပြောနေကြတဲ့အကောင်တွေက ဘယ်ကကောင်တွေလဲ။ နားတွေလည်း ညည်းလှပြီ”

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်သက်နေသော နှင်းသဇင်က စကားပိုင်းထဲ ပါလာသည်။ မျက်နှာသစ်ပြီးခါစမို့ သဇင်မျက်နှာလေး ဝင်းပြောင်နေသည်ကို ပန်းချီ အားမနာတမ်း ငေးလိုက်မိသည်။

“ဘာကရမှာလဲ။ သူ့ဌေးကြီးခေါင်ဂျယ်ရဲ့သားနဲ့ တိုင်းဖျူးသားအကြောင်း ပြောနေတာ”

“ငါလည်း မသိလိုက်ရပါလား”

“ဘယ်သိလိုက်မလဲ။ နင်က ရွာပြန်သွားတာကိုး”

“နေပါဦး။ နင်က ဘယ်ကဘယ်လိုလုပ် သူတို့လိုကောင်တွေနဲ့ ခင်သွားရတာလဲ”

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ သူတို့တန်ဖိုးကို သဇင်က သိ

တယ်။ နင်က မသိတာ”

ပန်းလှလှက မကျေမနပ်လေးဆိုသည်။ ပန်းချီရင်ထဲ တွေးမိသည်။ သိစရာမှမလိုတာ။ ပန်းလှလှ၏အစ်ကိုက နယ်စပ်မှ တရုတ်ပစ္စည်းများကို မြန်မာပြည်၌ တရားမဝင်ဖြန့်သည်။ ထိုအလုပ်နှင့် ပန်းလှလှတို့ ချမ်းသာသည်။

သဇင်အဖေက ဖားကန်၌ ကျောက်လုပ်ငန်းလုပ်သည်။ ထိုသို့လုပ်ငန်းသမားတွေက ဖွဲ့ဟန်ဟန်နှင့်နေလမင်း၏အဖေလို ဂရုမစိုက်ပြီးများကို ဦးညွတ်ဆက်ဆံရသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်။ အဖေတွေက ညွတ်မှတော့ သမီးခွဲက မညွတ်ရှိပါတော့မလား။

ပန်းချီတော့ ညွတ်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဟု ထင်သည်။ အဖေက ဈေး၌ ခြံထွက်သီးနှံရောင်းသည်။ ဒါကလည်း ဘာလှိုင်ကြီးမဟုတ်။ ဝမ်းဝရံတမယ်။ ဆီဖိုးဆားဖိုး လုပ်ကြရောင်း ခြင်္သေ့သားဖြစ်သည်။ အဖေကလည်း ရိုးသားသောလယ်သမား ဖြစ်သည်။

ပန်းချီတို့မိသားစုအဖို့ ကြောက်စရာရှိ မိုးနတ်မင်းကို သာ ကြောက်ရမည်။ မိုးနတ်မင်း စိတ်ဆိုးပါက ပန်းချီတို့အခင်းတွေ ပျက်ပြီး အကြွေးတင်မည်။ မိုးနတ်မင်း သဘောကောင်းပါက သီးနှံအောင်မြင်ပြီး လုံလုံလောက်လောက်ရှိမည်။ ဒီနှစ်တော့

မိုးနတ်မင်း သဘောကောင်း၍ ပန်းချီ ကျောင်းတက်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

အချိန်အခါမဟုတ် ရွာလိုက်သောမိုးကြောင့် စိုက်ပျိုးထားသော ခရမ်းချဉ်ခင်းထဲ ရေသွင်းစရာမလိုတော့ချေ။ ဆီဖိုးသက်သာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ပူလိုက်သည်နေ။ ပြီးခဲ့သည့်နေ့ရာသီလပန်းချီတို့မိသားစု အခင်းအောင်ခဲ့သည်။ ခရမ်းချဉ်ကို ဧကနှင့်နှိုပြီးစိုက်သည်။ ဖရဲစိုက်သည်။ ငရုတ်စိုက်သည်။ ရာသီဥတုကောင်း၍ အကုန်ဖြစ်ထွန်းသောကြောင့် စုတ်နေသောပန်းချီတို့အိမ်လေးကို ပြုပြင်ဆောက်လုပ်နိုင်သည်။ ခုတော့ ပန်းချီတို့အိမ်ကလေးသည် သွပ်ရောင်ဖြင့် ဝင်းပြောင်နေသည်။ ရေနံချေးသုတ်ထားသောကြောင့် မည်းနက်ပြီး တင့်တယ်နေသည်။ မီးဖိုချောင်မဟုတ်တော့ဘဲ မီးဖိုဆောင်ကလေးဖြစ်နေသည်။

ထမင်းစားစားပွဲနှင့်ဘာနှင့် ခန့်ခန့်ထည်ထည်ရှိ၏။ ပြီးတော့ အမေ့လည်ပင်းတွင် ရွှေငါးဖူးသား ဆွဲထားသည်။ ပန်းချီပျော်သည်။ အမေကလည်း ရွှေလေးဝတ်ရ၍ ဝမ်းသာနေသည်။ ထိုရွှေလေးကို အမေက ပန်းချီကိုပေးဝတ်၏။ ပန်းချီငြင်းလိုက်သည်။ ပန်းချီ ရွှေမဝတ်ချင်လို့တော့မဟုတ်ဘဲ အမေ့ကိုဝတ်စေချင်၍ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့! ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ငုတ်တုပ်ကြီး အသက်ထွက်သွားတာလား။”

ရုတ်တရက်ပိုင်ကျသွားသော ပန်းချီပုံစံကြောင့် ပန်းလှလှက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“နောင်တရနေပြီလား။”

“မဆိုင်လိုက်တာ”

“ကဲ! အုပ်ဆောင်းပုံးထဲက ငါးကြော်ကို သွားရည်ကျမနေတော့ဘဲ ထုံးစံအတိုင်း ကြွက်မည်းပဲ ချောင်းကြစို့”

“ဘယ်သွားကြမလဲ”

“ကျူရှင်ကလည်း ပိတ်တော့ ပျင်းတယ်။ ကရိန်နော် သွားရအောင်လည်း ငါ့ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ သုံးယောက်ခွရင် ကံတယ်လို့အတင်းပြောခံရဦးမယ်။ မထူးပါဘူး... ကဲနီတင်းမှာ ထိုင်ပြီး အလကားရတဲ့ အလန်းလေးတွေကိုပဲ ငေးကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကြွက်မည်းတွေပါလာအောင် တို့ကြောင်မလေးတွေက သန်းနေမှ ဖြစ်မယ်နော်”

“ရောဂါပဲ”

“ရောဂါမလုပ်နဲ့၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝဆိုတာ-အဲဒါလေးတွေပါမှ အသက်ဝင်ပြီး အမှတ်တရရှိတာ။ ဟုတ်တယ်”

မိုးလား သခင်”

“မဆိုးပါဘူး၊ ကဲ... ထာကြာ၊ ငါ့အဝတ်အစားတွေထဲက ရွေးဝတ်ကြ။ ရန်ကုန်က ငါ့အစ်မက သူ့အကျတွေ ပါဆယ်နဲ့ပို့လိုက်တာ။ ငါလည်း စွပ်ချင်တာစွပ်လို့ရအောင်ဆိုပြီး အကျဆဲသယ်ချလာတာပဲ။ လာလေ... ပန်းချီရွေး၊ ကျောင်းတက်ခိုက်တော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်တက်ရမယ်မဟုတ်လား”

သခင်စကားကို လက်ခံသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သခင်သူခွဲသော အဝတ်ထုပ်ကြီးထဲမှ မိမိနှင့်သင့်တော်ရာကို ကောင်းနိုးရာရာ ရှာလိုက်သည်။ ပြီးနောက် စမတ်ကျသောဘောင်းဘီနှင့် အနက်ရောင်လေးနှင့် အကျီအုတ်ခဲကျိုးရောင်လေးကို ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

“လှတယ် ပန်းချီ၊ နင်က ဒီလောက် ဒါတွေဝတ်ဆင်လှရဲ့သားနဲ့၊ ဘာကြောင့် ချုပ်ထည်ပုံတုံးတွေ ဝတ်ရတာလဲ”

“အော်... ပန်းလှလှရယ်၊ ငါလည်း ဒါတွေဝတ်ချင်တာပေါ့။ ငါ့အတွက် ဝတ်ခွင့်မှမရှိတာ။ ဒီလိုအထည်မျိုးဝတ်ဖို့ဆိုတာ ငါ့မိသားစုဝင်ငွေနဲ့ ဘယ်လိုမှအဆင်မပြေနိုင်ဘူးလေ။”

“ဟဲ့! ပန်း၊ နင်က အဲဒါတော့ ပန်းချီကို အထင်သေးသွားပြန်ပြီ။ အခု ပန်းချီဝတ်ထားတာတွေက သူ့ကိုယ်တိုင်ချစ်

ထားတာတွေဟဲ့။ လက်ဖြစ်တွေ၊ ပန်းချီက ငါတို့ထက် အရည်အသွင်းပိုရှိတယ်”

“တကယ်... ဒါဆို ပန်းချီ၊ နင် သုံးလွှာစကတ် ချုပ်ထည်တယ်ပေါ့”

“နည်းနည်းပါးပါးပေါ့”

“ဘာက နည်းနည်းပါးပါးရမှာလဲ၊ နင်ဝတ်တဲ့စကတ်တွေ ပုံကျသားပဲ။ ငါ့ကိုလည်း ချုပ်ပေးပါလား”

“နင်ကလည်း စွတ်အထင်ကြီးနေပြန်ပါပြီ”

ပန်းချီပြောပြောဆိုဆိုပင် သခင်ရဲ့နှုတ်ခမ်းနီတောင်လေးထဲ ဆိုးပြန်သည်။

“တိမ်ပန်းချီ၊ နှင်းသခင်... ဧည့်သည်”

အခန်းပြင်မှ အော်သံတစ်ခုဖြစ်သည်။ ပန်းချီနှင့်သခင်က မေးခွန်းများပါသောမျက်လုံးကိုယ်စီနှင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။

“ဖွဲ့တို့လား မသိဘူး”

ပန်းလှလှအသံဖြစ်၏။ ပန်းလှလှသည် ဖွဲ့ဟန်ဟန်အဖော်အဖွဲ့သားဘူးဟု ပန်းချီထင်သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပန်းလှသည် ဖွဲ့ဟန်ဟန်အကြောင်း လိုအပ်သည်ထက် ပိုပြောနေ

၍ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ ဇွဲမာန်ဟန်ရော နေလမင်းရော ရချိန်ထိ သင်္ဇင်ကိုမှမသိသေးတာ”

ပန်းချီ ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပန်းချီ သင်္ဇင်နှင့်ပန်းတို့ တွေးဆဆဖြင့် အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ရာတွင် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ကျောပြင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်! နင်... ဒီနိုင်”

“အံ့ဩသွားတယ်မဟုတ်လား”

ဒီနိုင်က ပြုံးစိစိပြောလာသည်။ ပြီးနောက် ပန်းချီကို မျက်လုံးကျွတ်ထွက်လုမတတ် ငေးသည်။

“နင်လှလာတယ် ပန်းချီ”

“အံ့မယ်! ပြောပေါက်က ဘယ်တုန်းက ငါ့သူငယ်ချင်း ရုပ်ဆိုးဖူးလို့လဲ။ ကဲ... လာ၊ အဆောင်ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လေ”

“သူက”

သိပ်လှသောပန်းလှလှကို မသိသေး၍ ဒီနိုင်က ဆို၏။

“ပန်းလှလှတဲ့၊ ငါတို့ရဲ့သူငယ်ချင်းအသစ်လေးလေ”

“မြစ်ကြီးနားသူ၊ လှတယ်မဟုတ်လား”

ပန်းချီစကားက လက်စားချေလိုက်သည့်အလား အားမရှိပြည့်လွန်းနေသည်။

“သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီနိုင်ပါ။

သင်တို့ပန်းချီတို့နဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုပါတော့”

ဒီနိုင်နှင့်ပန်းတို့အချင်းချင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

“နင်က မန္တလေးမှာ တက်နေတာမဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလုပ် မြစ်ကြီးနားရောက်လာတာလဲ”

“ငါ့အတွေးနေမကောင်းလို့ ခဏပြန်လာတာ။ ဒီနေ့ပဲ လေယာဉ်တက်မှာ။ နင်တို့ကိုမတွေ့တာကြာလို့ စုံစမ်းပြီး လာခဲ့တာ။ ငါက မန္တလေးမှာ တက်တာမဟုတ်ဘူး။ ရန်ကုန်မှာ ဆောင်းလေခွဲအတူလေ”

ဆောင်းလေဆိုသောအသံကြောင့် ပန်းချီနုလုံးသားလေးက အပျားခတ်တုန့်ယင်သွားသည်။ သူ့သတင်းကိုကြားချင်မိ၏။ သို့သော် မမေးဝံ့ပါချေ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဆောင်းလေနှင့် ပန်းချီ ပြတ်သွားကြပြီဆိုတဲ့သတင်းက လွန်ခဲ့သောနှစ်က ရေပန်းစားခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ပြတ်သွားပြီးသော ရည်းစားရဲ့သတင်းကို မေးရတာလောက် အောက်တာမရှိဘူးဟု ရင်ထဲ စွဲမြဲယုံကြည်

ထားသည်။

“ဒီကောင် အရက်သမားဖြစ်နေပြီ”

ပန်းချီနားထဲ မယုံနိုင်ပါ။ ဆေးလိပ်အနံ့ပင် မရှူနိုင်သော ဆောင်းလေက အရက်သမားဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် ယုံရမှာလဲ။

“စိတ်ညစ်တယ်ဆိုပြီး ခွက်ပုန်းသောက်ရာက ရောဂါ ရင့်လာတာပဲ။ သူ့အိမ်ကတောင် သူ့ကိုမနိုင်တော့ဘူး”

“ဘယ်လို! ဆောင်းလေက ဟုတ်လား။ နင်ကလည်း ကြည့်ကျွန်တို့စမ်းပါ ဒီနိုင်းရယ်”

“တကယ်၊ အခု ဆောင်းလေနဲ့ အရင်ကဆောင်းလေ လုံးဝမတူတော့ဘူး။ တခြားစီပဲ။ နင့်ရဲ့ဖြတ်စာကို သူရတဲ့နေ့က အရက်တွေမှူးအောင်သောက်ပြီး ငိုနေတယ်။ အဲဒီနေ့က အရက် သမားဘဝ စခဲ့တာပဲ။ အခုတော့ စွဲတောင်နေပြီထင်တယ်။ နေ ညိုရင် လှမ်းချင်နေပြီ။ ပေါလိုက်တဲ့ရည်းစားကလည်း ရေတွက် လို့တောင်မနိုင်ဘူး။ ဒီကောင်မို့ တတ်လည်းတတ်နိုင်တယ်။ နာမည်လုံးဝမထပ်ဘူး... သိလား”

ပန်းချီရင်ထဲ စူးနစ်နာကျင်သွားသည်။ ပန်းချီမျက်လုံး များ ရဲတက်လာသည်။ ဒေါသထွက်နေတာလား။ ဝမ်းနည်းနေ

တာလားဆိုတာပင် ဝေခွဲမရတော့ပါ။ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိသော ပြိုဆင်းခံစားချက်များက ရင်အစုံကို ခပ်ပြင်းပြင်းဆောင့်ကန်နေ သည်။

“ငါ့မျက်စိရှေ့မှာ ပြောင်းလဲသွားတာ။ ငါတောင် မယုံ နိုင်ဘူး။ နင်တော်တယ် ပန်းချီ၊ နင် ဆောင်းလေကို သိပ်ကိုပြု စားနိုင်တယ်။ ဆောင်းလေရဲ့စိတ်ကို ငါနားလည်တယ်။ သူ့အမေ နဲ့ နင့်ကြားမှာ သူ့ဘယ်လိုမှ ကြားဝင်လို့မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ နင့်ကိုစိတ်မနာပါဘူး။ စိတ်မနာလို့လည်း သူဒီလိုဖြစ်သွားတာပေါ့။ အဲဒါ နင့်ပယောဂ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပါတယ်”

“နင်စွတ်မပြောနဲ့ ဒီနိုင်း၊ အဲဒါ သူ့စိတ်နဲ့သူလေး ပန်းချီ နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ပန်းချီသာ နင့်ညီမဆိုရင် သူ့အမေရဲ့တင်တင် ပီးစီးပြောဆိုမှုကို နင်က ခေါင်းငုံ့ခံနေမှာလား”

သဇင်က ခပ်စွာစွာပြန်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆောင်းလေက နင့်အစ်ကိုဆိုရင်လည်း ဆတ်ဆတ် ထိမခံ ပြန်ပက်နေတဲ့ပန်းချီကို နင်ဘယ်လိုပြန်တုံ့ပြန်မှာလဲ”

ဒီနိုင်းရဲ့စကားအဆုံးတွင် ပန်းချီရော သဇင်ပါ ငြိမ်ကျ သွားသည်။

“ဆောရီး... နင်တို့ဆီလာတာ ငါက နင်တို့နဲ့စကား

အနိုင်လုဖို့မဟုတ်ဘူး။ နင်တို့ကိုမတွေ့တာ ကြာလို့ပါ။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် ငါကတော့ ခင်ပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲ... နင်တို့ ဆိုင်သူတွေ
ရှိကြပြီလား”

“ငါတို့ပန်းချီကို နင်တို့ဆောင်းလေလို မထင်နဲ့”

“ကိစ္စကလည်း ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ ကြီးသွားတာပဲ။ နင်
ရော ဆောင်းလေရော ငါဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့
ပါဘူး။ ဒီလိုမှန်းသာသိခဲ့ရင် အစောကတည်းက ဆောင်းလေ
ထက်ဦးအောင် နင့်ကို ငါအရင် ရည်းစားစာ စပေးပါတယ်”

ဒီနှိုင်းရဲ့စကားကြောင့် ပန်းချီမှာ ငိုရမလိုရယ်ရမလိုဖြစ်
သွားသည်။ ပန်းချီ မှတ်မိပါသေးသည်။ မြူနှင်းတို့ ပိန်းပိတ်အောင်
ကျတဲ့နေ့မျိုးဆိုရင် သူနှင့်ပန်းချီတို့နှစ်ယောက် တစ်မြို့လုံးကို စက်
ဘီးလေးနင်းကာ ပတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ချမ်းရကောင်း အေးရကောင်း
မှန်းမသိအောင် ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြသည်။ နဖူးစပ်ဆံနုလေးတွေပေါ်
နှင်းမှုန်များ ကပ်ညီနေခဲ့လျှင် သူက လက်ဖဝါးလေးဖြင့် နှင်းမှုန်
များကို အသာအယာဖယ်ရှားပေးခဲ့ဖူးသည်။ ခုတော့ ဒါတွေအား
လုံးက အိပ်မက်တွေလား။

အခန်း (၁၁) |

အချိန်အားဖြင့် ညရှစ်နာရီဖြစ်သည်။ ဓာတ်မီးတိုင်တွေ
က ပျက်တာပျက်၊ ကျိုးတာကျိုးဖို့ မီးတွေက လင်းလိုက်မှောင်
လိုက်ဖြစ်နေသည်။ အောက်တိုဘာမိုးဖွဲ့လေးများကလည်း နှင်း
မှုန်တို့ကို ကြိုဆိုနေသည့်အလား၊ ခပ်စိတ်စိတ်ကျနေသည်။

ပန်းချီက ထီးကလေးကို မလို့တလုံ့ လက်တစ်ဖက်မှ
ကိုင်ပြီး အခြားတစ်ဖက်က စက်ဘီးလက်ကိုင်ကို ကိုင်ထားရသည်
မှာ စက်ဘီးလေးက မနိုင်တနိုင်ဖြစ်နေရသည်။

လေအဝှေ့တွင် ထီးက ယိမ်းထိုးသွားလျှင် မိုးဖွဲ့လေး
များက ပါးကပ်သော သရိုးရိုင်းဖယ်အင်္ကျီကို ဖွာခနဲ ကျသွားသည်။
ပန်းချီ ချမ်းနေသည်။ ရည်းစားပုမိကွာ မြစ်ကမ်းဘေး၌ တစ်

ယောက်တည်း ထိုင်မိထိုင်ရာ ထိုင်မိသည်အဖြစ်ကို နောင်တရ ချင်လာသည်။ ဒီလိုမှန်းသာသိရင် နေဝင်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ထ ပြန်လာခဲ့ပါရဲ့။ အခုတော့ လမ်းတစ်လျှောက် လူခြေလည်း တိတ် နေပါပြီ။

“ဘွန်း... ဘွန်း... ဘွန်း...”

အိပ်ဖောဖောက်ထားသောကြောင့် ဆိုင်ကယ်သံသည် ညအမှောင်ကိုခွင်းပြီး ဆူညံလာသည်။

“ဝေး... ဝေး”

ဘယ်လောက်တောင် ပျော်နေကြမှန်းမသိအောင်ပင် မိုးမမြင်လေမမြင် အော်ဟစ်ဖြတ်ကျော်သွားသည်။ ပန်းချီရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မိမိလိုခြုံရေးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်လည်း ဝင်သွားသည်။ ဒီလိုဆိုင်ကယ်တွေကြားမှာ အန္တရာယ်ကြုံတွေ့ပါ က ပန်းချီ အသံကုန်အော်တောင် ပန်းချီကိုကူညီပေးမည့်လူက ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်ပြီ၊ ရောက်လာကြလိမ့်မည်မဟုတ်။

“ဟိတ်!”

ကားမီးရောင်သည် ပန်းချီနောက်နားမှ ဖြာခနဲ ထွက် လာသည်။ ပန်းချီလန့်သွားသည်။ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်း ရန် ဘေးဘီဝဲယာသို့ ဝှေ့ကြည့်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကပ်လုံး

တိတ်ဆိတ်နေ၏။ အနီးနားအိမ်မှလည်း မီးရောင်မှိန်မှိန်အပြင် လူရိပ်လူယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ မိုးကလည်း ဖွဲနေရာမှ သည်း လာသည်။

“ဟိတ်!”

ပန်းချီအသည်းတွေ သိမ်းသိမ်းတုန်သွားသည်။ ယောက်ျား တစ်ယောက်အသံဖြစ်၏။ ထိုယောက်ျားသာ အဖွဲ့နဲ့ဖြစ်ပါက ပန်း ချီကို ဖမ်းချုပ်ခေါ်သွားပါလျှင် ပန်းချီတာလုပ်ရမည်လဲ။ လူကောင်း သူကောင်းများဖြစ်ပါစေဟုလည်း ပန်းချီ အထပ်ထပ်ဆုတောင်း နေမိသည်။

ပန်းချီဆုတောင်းနေမှုများကို နတ်မင်းများက လစ်လျူ ရှုလေရောသလားမသိ။ ထိုကားလေးသည် ပန်းချီကိုဖြတ်ကျော် သွားပြီး ပန်းချီသွားရာလမ်းတွင် ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ ပန်းချီလန့် သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဘရိတ်ခေတင့်အုပ်လိုက်သည်။ စက်ဘီး သည် ဟန်ချက်ပျက်သွားပြီး ယိုင်သွားကာ လဲကျသွား၏။ ထီး တစ်ခြား၊ စက်ဘီးတစ်ခြား၊ လူတစ်ခြား၊ လွင့်စင်သွား၏။ ပန်းချီ ရုတ်တရက်ထရပ်သည်။ သို့သော် ခြေကျင်းဝတ်မှာ ထုံကျင်သွား သည်။ ထို့ကြောင့် ရုတ်တရက် ခြေထောက် မထောက်လိုက် နိုင်ပါ။

ကားပေါ်က လူသုံးယောက် ဆင်းလာသည်။ ပန်းချီ တုန်ယင်သွားသည်။ ခုနေချိန် ပန်းချီအပေါ် စိတ်ယုတ်မာမွှေးပါ က ပန်းချီဘာမှတုံ့ပြန်လိုက်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲစိုကုန်ပြီ”

သည်အသံကို ပန်းချီမှတ်မိသည်။ ပန်းချီမောကြည့်လိုက် ၏။ ကားမီးရောင်ကြောင့် မသဲကွဲသော်လည်း ဒါ နေလမင်းဆို တာ ပန်းချီတန်းသိသည်။

“ခုတော့လည်း နင်က မာန်စွယ်ကျနေတဲ့ ရှဉ့်ပေါလေး တစ်ကောင်ပါလား”

ပန်းချီ ငိုချင်သွားသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ မိန်းမတစ် ယောက်၏လက်နက်သည် မျက်ရည်ဆိုသည့်စကားစုကို ဖက် တွယ်ချင်လာသည်။ သို့သော် မျက်ရည်ကျမလာအောင် ပန်းချီ အားတင်းခံထားမိသည်။

“ဒီအချိန်မှာသာ ငါ့လူတွေကို ငါက တစ်ခုခုပြောလိုက် မယ်ဆိုရင် ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်တယ်။ ငါ့စကားလုံးအောက်မှာ မင်း ဘဝရှိနေတယ် တိမ်ပန်းချီ”

“လူယုတ်မာ”

“လက်ရှိအချိန်ထိ ငါ ယုတ်မာဖို့ စိတ်ကူးမရှိသေးဘူး

နော်။ ဒါပေမဲ့ ငါဘယ်လိုစိတ်ဖြစ်လာမလဲဆိုတာ မင်းအပေါ်မှာ ပဲ မူတည်တယ်။ ငါ့ဘဝမှာ အငြင်းခုံရတာက မင်းပထမဆုံးပဲ။ မဆိုးပါဘူး... နည်းနည်းမခံချင်ဖြစ်ရပေမယ့် ချဉ်းကပ်ပုံက ဆန်း သစ်ပါတယ်။ မင်း အဲဒီလိုငြင်းလိုက်ရင် ငါက မင်းကိုစိတ်ဝင် စားလာမယ်ဆိုတာ မင်းကြိုတောင်းထားလို့လား”

“ငါ့လမ်းကို ငါဖြောင့်ဖြောင့်သွားပါရစေ နေလမင်း”

“သတ္တိကတော့ မခေဘူးဘဲ။ ငါ့လိုကောင်ကို မင်းငြင်း တယ်”

“ငါ့လိုကောင်... ငါ့လိုကောင်ဆိုပြီး မဏ္ဍာပ်တိုင်တက် ပြနေတာ နင်က ဘာမို့လဲ။ နင့်ဟာနင် ဘာကောင်ကြီးဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ ဂရုမစိုက်ဘူး။ နင်ချမ်းသာတာ ငါက ဘာလုပ်ရမှာ လဲ။ တစ်ရက်ကို ထမင်းသုံးနပ်အပြင် ပိုမစားပါဘူး။ ကားမီးမှ မဟုတ်ဘူး။ စက်ဘီးမီးနေလည်း ခရီးရောက်တာပဲ။ နင်မသိတာ တစ်ခုရှိတယ် နေလမင်း။ ဒါကိုကောင်းကောင်းမှတ်ထားလိုက် ပါ။ နင်တို့လို အရာရာပြည့်စုံနေတဲ့လူထက် ငါတို့လိုဆင်းရဲတဲ့ လူတွေက အသိဉာဏ်ပိုရှိတယ်၊ ဘဝ ပိုသိတယ်၊ ဒါကြောင့် ပို ပြီး လူဖြစ်ရကျိုးနပ်တယ်။ ငါတို့လိုလူမျိုးရဲ့အနီးမှာ သူငယ်ချင်း အစစ်အမှန်ဆိုတာရှိတယ်။ နင့်နားမှာ ရှိတဲ့လူတွေက သူငယ်ချင်း

လို့ နင်ထင်နေသလား။ အဲဒါ နင့်ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုအောက်မှာ နင့်ကိစ္စ
ဆောင်ရွက်ပေးချင်သူတွေပါ။ သူငယ်ချင်းဆိုတာ သိလား။ ဘဝ
ချင်း ကူညီရိုင်းပင်း စာနာမှုဝေသု၊ မသိရင်မှတ်ထား... ငမိုက်
သားရဲ့”

ဒေါသဖြစ်လွန်းသောကြောင့် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောပြီး လဲ
နေရာမှ ထရပ်သည်။ ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်နေသော နေလ
မင်း၏မျက်နှာကိုပင် လျစ်လျူရှုနိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။

“မင်းက ဘာရှိလို့ ဒီလောက် မာန်တက်နေရတာလဲ”

ပန်းချီ ပြန်မပြောပါ။ သူ့ကို ပန်းချီရှေ့ ရှိတယ်ဟုပင်
မယူဆဘဲ လဲကျနေသောစက်ဘီးကို ထောင်မတ်လိုက်သည်။
ပန်းချီတစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပေနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မိုး
တို့ဖြင့် စိုရွှဲကုန်သည်။

“မင်းကို ငါမေးနေတယ်လေ”

“ဂုဏ်သိက္ခာရှိတယ်၊ အနည်းဆုံးတော့ နင့်နားမှာရှိတဲ့
မိန်းကလေးတွေထက် သာတယ်”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ထော့နင်းထော့နင်း လျှောက်လာ
သည်တွင်...

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ သူ့ကို ကားပေါ်ဆွဲတင်ကွာ”

နေလမင်း၏အမိန့်သံဖြစ်သည်။

ပန်းချီလန့်သွားသည်။ တင်းထားသောစိတ်များ ဖရိုဖရဲ
ဖြစ်ကုန်သည်။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် နေလမင်းကို အားတင်း
ကာ ရန်လုပ်နေရသော်လည်း ကြောက်သည်။ သူ့အရှိန်အဝါရော
သူ့ပါဝါကိုရော။

“ဘာလုပ်တာလဲ... လွှတ်ပါ၊ ငါအော်လိုက်မှာနော်”

ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက်က ပန်းချီကို ညှပ်ဖမ်းချုပ်
လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပန်းချီက ရုန်းကန်လိုက်၍ ပန်းချီ
စက်ဘီးသည် ဒုတိယအကြိမ် လဲကျသွားပြန်သည်။ ပန်းချီသည်
လည်း ထိုနှစ်ယောက်လက်ထဲတွင် အားမသန်တော့သည့် ယုန်
ဖြူလေးတစ်ကောင်နယ်။

“သူ့ကိုဘာလုပ်မလို့လဲ နေလ”

ထွက်ပေါ်လာသောအသံတစ်သံဖြစ်သည်။ ထိုအသံရှင်
ကို ပန်းချီကောင်းကောင်းသိနေသည်။ ထို့ကြောင့် အားကိုးတကြီး
မော့ကြည့်မိသည်။ ဇွဲမာန်ဟုန်၊ ဘုရား... ဘုရား... နေလမင်း
လက်ထဲက ဇွဲမာန်ဟုန် ငါ့ကိုကယ်တင်နိုင်ပါစေဟု ကြိုက်၍ ဆု
တောင်းမိသည်။

“မင်းက ဘယ်ကပေါ်လာတာလဲ”

“ငါရောက်လာတာတောင် မသိလိုက်ဘူးလား။ ရောက်တော်တော်ရင့်နေပြီပဲ”

တကယ်ပါ။ ဇွဲမာန်ဟန် ရောက်လာသည်ကို ပန်းချီသည်လည်း သတိမထားမိလိုက်ပါ။ ခုမှသတိထားမိသည်။ ပန်းချီနှင့် ဆယ်ပေအကွာခန့်တွင် ဇွဲမာန်ဟန်၏ကားဟုထင်ရသော နောက်မိုးဖွင့် တိုက်ဂါးခဲပုပ်ရောင်ကို တွေ့ရသည်။

“လွှတ်ပေးလိုက်ပါ။ သူက အဲဒီလောက်ကြီးလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး”

ဇွဲမာန်ဟန်က နေလမင်းအပေါ် အာဏာစက်ရှိသည်ကို ပန်းချီရိပ်မိသွားသည်။ မာန်စွယ်ထနေသော နေလမင်းက ဇွဲမာန်ဟန်၏စကားလုံးအောက်တွင် ငြိမ်ကျနေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့က သူ့ကို အဲဒီလိုကိုင်ထားရတာ တော်တော်အရသာတွေ့နေသလား”

ထိုအခါမှ ငနဲသားများက ပန်းချီလက်များကို ချုပ်ထားရာမှ ဖြေလျော့သွားသည်။

“ဘာတွေလဲကွာ၊ အာရုံနောက်တယ်”

နေလမင်း၏နောက်ဆုံးစကားဖြစ်သည်။

“ဇွဲ... မင်းလည်း လျှာရည်တတ်လာပြီနော်၊ မင်းဝင်

ရှုပ်တာ ဒါပထမဆုံးပဲ။ နောက်ဆုံးဖြစ်စေဖို့ ငါမျှော်လင့်တယ်”

ကားတံခါးဖွင့်နေရင်းပင် နေလမင်းက မကြည့်ဘဲ ပြောသွားခြင်းဖြစ်သည်။

နေလမင်းနှင့်အပေါင်းပါများသည် ကားပေါ်ပြန်တက်သွားသည်။ ပြီးနောက် ထိုကားလေးသည် တာမှလွတ်သည့်နယ်ပိုင်းခနဲပြေးထွက်သွား၏။

ဇွဲမာန်ဟန် သက်ပြင်းချနေသည်။ သို့သော် ပန်းချီထံသို့ မျက်ဝန်းတစ်ဝှေ့ပင် မကြည့်ဘဲ သူ၏ကားဆီသို့ ထွက်သွားသည်။ ပန်းချီရင်ထဲ ဝမ်းမနည်းစဖူး ဝမ်းနည်းသွားသည်။ ဇွဲမာန်ဟန်ကို ကျေးဇူးတင်၍လားမသိ၊ ပန်းချီမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ ပြိုကျလာသည်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟု အထပ်ထပ်ပြောပစ်ချင်နေသော်လည်း အသံတို့က လည်ချောင်းဝ၌ ပျောက်ဆုံးနေရကုန်သည်။

ကျောခိုင်းနေသော ဇွဲမာန်ဟန်၏ကျောပြင်က ပန်းချီကို ဝမ်းနည်းစေတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ နေလမင်း၏လက်ထဲမှ တော့ ကယ်လိုက်ပြီး ပန်းချီကို တစ်ချက်မျှမကြည့်ဘဲ ထွက်သွားသောကြောင့် ပန်းချီရင်ထဲ ဟာတာတာဖြစ်သွားသည်။ ဇွဲမာန်ဟန်က ကျောခိုင်းနေရာမှ ရုတ်တရက်လှည့်လာသည်။ သို့သော်

ပန်းချီကိုတော့ မကြည့်ဘဲ လဲကျနေသော ပန်းချီစက်ဘီးထောင့်ကိုကြည့်သည်။ ပြီးနောက် ထိုစက်ဘီးကိုဆွဲမကာ ကားနောက်ခန်းထဲတင်သည်။ ပြီးနောက် လွင့်စင်သွားသောထီးကို ဆွဲယူကာ ပိတ်ပြီး စက်ဘီးနားတွင် ထောင်သည်။

ပြီးနောက် မောင်းသူနေရာမဟုတ်ဘဲ အခြားတစ်ဖော်မှကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်သည်။ ပန်းချီထံသို့ကြည့်ပြီး တက်ပါဆိုသည့် အမူအရာပြသည်။ ပန်းချီသည် သူ့အပြုအမူဒေဘက်တွင် မြို့တစ်ကောင်၏ညှို့ငင်ခြင်းခံရသော ယုန်သူငယ်နယ် အရာရာ အားလုံး သူ့သဘောသာ လိုက်နာမိသည်။

သူက စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ကားကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်းနေသည်။ ပန်းချီထံမှလည်း အသံတို့က တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ပန်းချီရင်ထဲ ပြောစရာစကားတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ရှိနေသော်လည်း အသံတို့က သူ့ရဲ့တိတ်ဆိတ်မှုအောက်တွင် ပျောက်ဆုံးနေသည်။

သူ့ကားလေးသည် ပန်းချီတို့အဆောင်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ပန်းချီစက်ဘီးကို မြေပြင်၌ချပေးသည်။ ပြီးနောက် ထီးကို လက်ကိုင်တွင် ချိတ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

“ဘာအတွက်လဲ”

“ငါ့ကိုကယ်တဲ့အတွက်ပါ”

“နင့်ကိုကယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့သူငယ်ချင်းကိုပဲ ငါကယ်တာပါ”

ဖွဲ့မာန်ဟုန်၏အသံက ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြစ်သည်။ ထိုစကားများကိုပင် ပန်းချီကိုမကြည့်ဘဲ ကျောခိုင်းရင်း ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်နေသော ဖွဲ့မာန်ဟုန်၏လက်များကို ပန်းချီငေးကြည့်နေသည်။

“ဪ... ပြောဖို့ကျန်သေးတယ်”

ဖွဲ့မာန်ဟုန်က ရုတ်တရက်ဆိုသလို ပန်းချီကိုလှည့်ကြည့်လာသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဖွဲ့မာန်ဟုန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရသော ပန်းချီရင်ထဲ နွေးခနဲဖြစ်သွားသည်။

“အားလုံးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နေလမှာ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ နေလသုံးဖြန်းနေတာက သူ့အဖေပိုက်ဆံချည်းမဟုတ်ဘူး။ နေလရဲ့ကိုယ်ပိုင်ငွေတွေ လုပ်ငန်းအတော်များများမှာ ရှိတယ်။ မင်းထင်နေသလောက် နေလက သုတ်မာတဲ့လူမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းတစ်ယောက်တည်းပါ။ သူ့ဒီလို သူ့တာ ပထမဆုံးမြင်ဖူးတာပဲ”

စွဲမာန်ဟန်က ဒေါသမရှိသော တွေးဆဆအသံနှင့် အနိမ့်အမြင့်မရှိပြောပြီး ကားပေါ်တက်သွားသည်။ စွဲမာန်ဟန်၏ ကားလေးကို ပန်းချီငေးနေမိသည်။ စွဲမာန်ဟန်၏အသံကို ပန်းချီ နားထဲ ထပ်ဆင့်ကြားနေမိသည်။

သူပါပဲ။ ပန်းချီအိပ်မက် မက်ခဲ့ဖူးတဲ့ဖူးစာရှင်ဟာ သူပါပဲ။ သူ့လိုအသံမျိုးပါပဲ။ သူ့လိုမျက်လုံးမျိုးပါပဲ။

“ပန်းချီ နင်ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ”

အဆောင်ထဲမှ သဇင် ပြေးထွက်လာသည်။

“ဟွန်း... တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပေရေနေတာပဲ။ စက်ဘီးလဲခဲ့တာလား”

သဇင်အသံက နားမှကြားနေရသော်လည်း ထိုအသံက နှလုံးသားကို မထိုးဖောက်နိုင်ပါချေ။ စွဲမာန်ဟန်က ပန်းချီနှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပြည့်တဲ့အထိ နေရာရသွား၍ပဲဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၂)

“ကဲန်တင်း သွားရအောင်”

ပန်းလှလှ၏အသံဖြစ်သည်။ ငွေကြေးပြည့်စုံသော်လည်း အင်မတန်ကပ်စေးနေသည့် ပန်းလှလှက ကဲန်တင်းသွားဖို့ အဖော် သို့လာသောအခါ ပန်းချီရော သဇင်ပါ အံ့ဩသွားသည်။ ဘာဖြစ် သို့လဲဆိုတော့ ကဲန်တင်းသွားဖို့ အဖော်ညှိသောသူက ဒဏ်ခံကြေး ဟု သဘောတူထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဘာတွေ ထောလာလို့လဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့”

“ဆိုင်ကယ်က တစ်စင်း၊ လူက သုံးယောက် ဘယ်လို သပ်စီးမှာလဲ။ မတော်ရင် အဝတ်ဖြူတွေနဲ့ညီလို့ ဝှိုနေဦးမယ်”

မိဘကလေး ခြံဆိုင်ရာယ် ထားခဲ့မယ်လေ၊ နင်တို့နှစ်ယောက်ထံ
ကံကြမ္မာအားလုံး တွင်နင်းမယ်။ သဇင်လား ပန်းချီလား”

“သဇင်နဲ့နင်ပဲ ဆိုင်ကယ်စီးပြီး သွားကြပါ။ ငါက စက်
ဘီးနဲ့လိုက်မယ်။ ပြီးတော့ ဆိုင်ကယ်စီးရင် နေပူတာနဲ့ လေတိုး
တာ အသားမည်းတယ်။ စက်ဘီးဆိုရင်တော့ ထီးလေးဆောင်း
ပြီး သက်တောင့်သက်သာ စီးလို့ရတာပဲလေ”

ဆိုင်ကယ်မမောင်းတတ်သော ပန်းချီက စက်ဘီးနင်း
တော့ ကျွမ်းကျင်သည်။ စက်ဘီးကို လက်တစ်ဖက်လွှတ်ကာ
ကျွမ်းကျင်စွာ စီးနိုင်သည်။

“သတိလည်းထားဦး၊ ဟိုနေ့ကလို လဲနေဦးမယ်။ ဟို
နေ့က မိုးချုပ်နေလို့ အရှက်မကွဲပေမယ့် ခုက နေပူပူ နေ့ခင်း
ကြောင်တောင်ကြီးနော်”

“မပူစမ်းပါနဲ့ သဇင်ရယ်၊ ဖြစ်ပါတယ်။ ငါ့ကိုသာ ချေ
သားထောင်းနဲ့ ထမင်းပူပူမှာထားဖို့ မမေ့နဲ့”

“ကောက်သစ်လား ကောက်ဟောင်းလား”

“အသစ်ပေါ့ဟယ်၊ ဒီအချိန်လေးပဲ ဓမ္မကြိုင်ပြီး လက်
ဆတ်တဲ့ထမင်း စားရတာကို”

ပန်းချီက ထမင်းအပေါ် အရသာခံမှန်း သဇင်က ကောင်း

ကောင်းသိ၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါဆို စိတ်ချမယ်နော်၊ အကွေ့တွေလည်း သတိထား
ဦး။ ဟိုနေ့က ပွန်းရာပဲ့ရာတွေ ခုထိပျောက်သေးတာမဟုတ်ဘူး”

“အေးပါ၊ နင်ကလည်း ငါ့ကို ကလေးကျနေတာပဲ”

နေလမ်းကြောင့် ဒဏ်ရာရပြီး နေလမ်း၏အကြမ်းဖက်
မှုကြောင့် ဇွဲမာန်ဟုန်က မိမိကိုယ်တိုင်တင်ခဲ့ရကြောင်း တစ်လုံး
ဘစ်ပါဒေမျှ သဇင်နှင့်ပန်းလှလှကို မပြောခဲ့မိချေ။

တမင်တကာ ထိန်ချန်ထားတာမဟုတ်သော်ငြား ပြော
ပြုနေလည်း ဘာမှအကျိုးထူးလာမှာမဟုတ်၍ မပြောခြင်းဖြစ်၏။
အဲဒီနေ့က သဇင်သည် ပန်းချီကို စိုးရိမ်စွာ စောင့်နေခဲ့သည်။
ဆောင်းလေနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် နှလုံးသားက ခုချိန်ထိ ခံနိုင်
ညည်မရှိသေးပါလားဆိုတာ မိမိကိုယ်မိမိ သိလိုက်ရချိန်မှာ မှန်း
ဘီးမိသည်။ ဆောင်းလေကိုမဟုတ်ပါ။ ဇွဲလန်းလွန်းသည့် မိမိ၏
စိတ်ကို မိမိမှန်းခြင်းသာဖြစ်သည်။ သဇင်က ထိုနေ့က မှတ်ချက်
ပေးခဲ့သည်။

“နင် ခုချိန်ထိ ဆောင်းလေကိုချစ်နေတုန်းပဲ” တဲ့လေ။
သဇင်စကားကို လက်မခံချင်ပါ။ သို့သော် ငြင်းလည်း မငြင်းနိုင်
ပါချေ။ ခုဆို ဆောင်းလေနဲ့ပြတ်သွားကြတာ နှစ်နှစ်ကျော် သုံး

နှစ်နီးပါး ရှိနေပါပြီ။ ဆောင်းလေနေရာတွင် အခြားတစ်ယောက်ကို အစားမထိုးနိုင်သည့်ခံစားချက်က ကြောက်စရာကောင်းလွန်းနေသည်။

ပရိပိုင်လုပ်လာသူများကို ပြန်ကြိုက်ဖို့စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ဆောင်းလေ၏အပြုံးများကို မြင်ဖော်လာသည်။ ဆောင်းလေ၏ မိမိအပေါ်နှူးညံ့မှုနှင့် နှိုင်းယှဉ်လာသည်။ လူတစ်ယောက်တွင် ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းရှိပြီးသားမို့ လူတစ်ယောက်နှင့် အခြားလူတစ်ယောက်ကို ထပ်တူပြု မနှိုင်းယှဉ်သင့်မှန်းသိသည်။ သို့သော် ဆောင်းလေသာဆိုလျှင် ဆိုသည်စိတ်က ဖျောက်ဖျက်မရချေ။

စာအုပ်တစ်အုပ်တွင် ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။ အရင်လူကို မေ့ချင်ရင် နောက်လူနဲ့ဖြည့်ဆည်းလိုက်ပါတဲ့။ နောက်လူကို ရင်ထဲထည့်မရတဲ့ပန်းချီစိတ်ကို ပန်းချီ ဘယ်လိုပြုပြင်ရပါ့မလဲ။ စွဲလန်းစိတ်ကိုလည်း မုန်းလှပါပြီ။ ခုဆို ဆောင်းလေက မိန်းကလေးပေါင်းများစွာနှင့် ချစ်သူဖြစ်တတ်နေပါပြီ။ ပန်းချီမှာသာ မဖြစ်နိုင်တော့သည့်စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ကို ဆက်မက်မိတုန်းပါ။

“တိမ်ပန်းချီ”

အပြင်ထွက်ရန် အင်္ကျီလဲနေခိုက်တွင် အခန်းဝဌ် ခေါ်သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ အဆောင်မှူး၊ ဒေါ်ဆိုင်းဂျာ၏ခေါ်သံ

ဖြစ်သည်။

“ရှင်... အန်တီ”

ထူးလည်းထူးကာ ပိတ်ထားသောတံခါးမကို ဖွင့်သည်။

ဝန်းချိုက ယို့ကျိုးစွာ ရပ်လိုက်၏။

“နှင်းသစ်ရော”

“သူကျောင်းသွားပါတယ်”

“ဒီညနေ အဆောင်ခပြည့်ပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ညနေ ပန်းချီ သစ်ခဲအတူ လာပေးပါမယ်”

အဆောင်မှူး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ပန်းချီ စိတ်ခုသွားသည်။ ဒီလ ရုပ်ရှင်ကြည့်တာနှင့် မြို့ထဲသွားတာများသွား၍ အိတ်ထဲ ငွေက သိပ်မကပ်ချင်ပါ။ ဒေါ်မိကလည်း တောင်းတာများနေပြီမို့ ထပ်တောင်းရမှာကိုလည်း မျက်နှာပူလှသည်။ မထူးပါဘူး။ သုံးစုံအတိုင်း သဇင်ဆီကပဲ တိတ်တဆိတ်ချေးငှားရမှာပဲဟု ရင်ထဲ မှတ်ထားလိုက်သည်။

ခေါက်အိတ်ကလေးထဲမှ ငါးထောင်သောငွေကို သက်

ပြင်းချကာ ကြည့်မိ၏။

ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုလျှင် ကျောင်းပြီးအောင်တောင် အသက်မရှူရဲဘဲ တက်ရပေလိမ့်မည်။ ဒီကြားထဲ စုတ်နေပြီဖြစ်သော

စက်ဘီးက မကြာခင်တော့ ဘီးပေါက်နေသည်။ ကျွတ်မကောင်းတော့ ဘူ။ အသစ်လဲမှဖြစ်မယ်ဟု စက်ဘီးပြင်ဆိုင်ကာ ပြောနေသော်လည်း စက်ဘီးကျွတ်ဖိုး ထောင့်သုံးရာပင် အကုန်မခံနိုင်သော ပန်းချီအခြေအနေ ပန်းချီအသိဆုံးဖြစ်သည်။ ဖိုးရေထဲသွားနေရ၍ ဖိနပ်သံကြိုးများသည် ရွံ့ဝင်ပြီး ပြတ်ချင်နေ၏။ လမ်းလျှောက်တိုင်းလည်း ဖိနပ်ပြတ်မှာစိုး၍ သတိထားပြီးသွားနေရသည်။

“ရွှီ... ဖောက်!”

ဟော... တွေးနေရင်းပင် ကိုရွှေဘီးက ပေါက်သွား၏။ ပန်းချီမှာ လမ်းမကြီး၌ ဘာလုပ်၍လုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။ စက်ဘီး ဘီးပေါက်သံကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှလူအချို့က ပန်းချီထဲကြည့်လာကြ၏။ ပန်းချီရှက်လိုက်တာ။ အရေးထဲ ဒီဘီလီယက်ခုံရှေ့မှာမှ လာပေါက်ရတယ်လို့။ ဒုက္ခပဲ။

အပျိုလေး ရှက်လာသောအခါ မသိစိတ်က ကူကယ်ရာ ရှာမိသည်။ သို့သော် ကူကယ်မည့်သူမရှိသည့်အဆုံးတွင် စက်ဘီးကို အံကျိတ်နင်းမယ်ဟု ကြံရွယ်မိသေး၏။ သို့သော် ပေါက်နေသောဘီးလေး သုံးမရအောင် စုတ်သွားမှာကို စိုးရိမ်ရပြန်သည်။

“ဝိုင်းတွန်းပေးရမလား”

“ပြောပါ။ ကိုယ်တို့က စက်ဘီးလည်း ပြင်တတ်တယ်”

ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီနှင့် ဖြတ်သွားကြသော ယောက်ျားလေးများက လှောင်ပြောင်သွားကြသည်။ ပန်းချီရင်ထဲ နာကျင်မိ၏။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် မပြည့်စုံခြင်းကို ပထမဆုံးအနေဖြင့် စိတ်နာစ ပြုလာသည်။

“မီးခြစ်ပေးမယ်လေ”

‘အဓိပ္ပာယ်က စုတ်နေပြီ မီးရှို့လိုက်ဆိုသည့်သဘောပင်။ ပန်းချီရင်ထဲ နာကျင်နေသည်။ ဒီလိုစုတ်တဲ့စက်ဘီးလေးရဖို့ ပန်းချီတို့မိသားစု ဘယ်လောက်ထိ စုခွဲရသလဲဆိုတာ ပန်းချီအသိဆုံးဖြစ်သည်။

“ဟိတ်!”

ရှုတ်တရက်ဆိုသလို ပန်းချီအနားသို့ ဆိုင်ကယ်သုံးစင်းနှင့် ငနဲငါးယောက်တို့ ဝိုင်းအုံလာသည်။ ပန်းချီဘေး၌ ဖြည်းဖြည်း မောင်းနှင်ရင်း လီဗာကို တဗျင်းဗျင်းပူတ်နေ၏။ ပန်းချီ နားညည်းလာသည်။ ရန်တွေပြန်လျှင်လည်း ပို၍ဆိုးသွားနိုင်သည့်အခြေအနေဖြစ်သည်။ ရန်မတွေ့ဘဲ မကြားချင်ယောင် မသိချင်ယောင် ဆောင်ပြန်လျှင်လည်း စိတ်ရှုပ်၍ ရူးသွားနိုင်သည်။ ပြေရာပြေကြောင်းပြောပြန်လျှင်လည်း ပန်းချီစိတ်က ဘယ်လိုမှမနေသာပြန်ပါ။

ပန်းချီစိတ်က အဆင်ပြေတယ်ဆိုတော့၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ပန်းချီကို ဘယ်လိုမြင်သွားကြမလဲ။ ပန်းချီစိတ်ညစ်မိသည်။ မျက်နှာတွေက ကြွက်ဆေးမိနေသောရုပ်မျိုးတွေဖြစ်သည်။ မျက်လုံးအကြည့်တွေက အရိုင်းဆန်နေသည်။ လမ်းမပေါ် စက်ဘီးတွန်း၍ လမ်းလျှောက်နေရင်းပင် ပန်းချီအငွေ့ပျံ့ပြန့်ပြီး ပျောက်သွားချင်လာသည်။

“ကိုယ်တို့ ချစ်ကြမလား”

လိုက်ကြည့်နေသောစကားသံက သိပ်ကိုမုန်းဖို့ကောင်းလွန်းနေသည်။ ချစ်ကြမလားတဲ့။ ဒင်းလိုလူမျိုးကိုချစ်မည့်အစား ဝရာဝတီမြစ်ထဲသာ အကြိမ်တစ်ရာမက ခိုင်ဗင် ထိုးဆင်းပစ်ချင်သည်။ ညှို့ငင်နေသော ထိုအကြည့်တွေက ရွံဖို့ကောင်းလွန်းနေသည်။ စကားသံက နားဝင်ချိုဖို့မပြောနှင့်။ ပါးရှစ်စိတ်ကွဲအောင် ရိုက်ပစ်ချင်လှသည်။ ဘာကောင်တွေမှန်းမသိ။

“စကားလေးဘာလေး ပြန်ပြောပါဦး”

ပန်းချီ နောင်တရချင်လာသည်။ ဒီလိုမှန်းသာသိခဲ့ရင် ဘယ်လိုနည်းခဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပန်းလှလှရဲ့ဆိုင်ကယ်ပေါ် တွယ်ကပ်ပြီး စီးသွားပါရဲ့။

“တိ! . . . တိ!”

ထိုစဉ် ကားဟွန်းသံတစ်ခုက ပန်းချီတို့နောက်နားဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပန်းချီနား ရစ်ဝဲနေသူများက ထိုကားကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ဆိုင်ကယ်ကို ဘေးနားသို့ ထိုးကွေ့မောင်းသည်။

ပန်းချီ အသက်ရှူချောင်းသွား၏။ သို့သော် . . .

“တိမ်ပန်းချီ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ပန်းချီလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဇွဲမာန်ဟုန်ဖြစ်နေသည်။ ပန်းချီ ဝမ်းသာသွားသည်။ အခက်အခဲကြားထဲရောက်နေချိန်မို့ ဇွဲမာန်ဟုန်ကို ကယ်တင်ရှင်တစ်ဦးပမာ အားကိုးမိသည်။

“ဟို. . . အဲ. . . စက်ဘီး”

ပန်းချီစကားပင် မဆုံးလိုက်ပါဘဲ၊ ဇွဲမာန်ဟုန်က ကားပေါ်မှ ဖိုးဖိုးဖတ်ဖတ်ဆင်းကာ သေးကွေ့သော ပန်းချီလက်ကိုင် ကောက်ဘီးလေးကိုဆွဲမပြီး ကားနောက်ဖုံးတွင် တင်သည်။ ပြီးနောက် မောင်းသူနေရာတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“မတက်ဘူးလား။ မတက်ရင် ငါသွားတော့မှာနော်”

နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းမရှိသည့်အသံဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုမာဆတ်ဆတ်အသံတွင် စေတနာတို့က ပျော်ဝင်နေသောကြောင့် ပန်းချီနားထဲ ချိုသည်။

စောစောက လိုက်နောက်ယှက်နေသော ငနဲငါးယောက်ကို ပန်းချီက မသိမသာ ခိုးကြည့်လိုက်သည်။ ငနဲငါးကောင်က လမ်းဘေး၌ ဆိုင်ကယ်ထိုးရပ်ပြီး ပန်းချီနှင့် မာန်ဟုန်တို့၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေသည်။

ဖွဲမာန်ဟုန်နှင့် ပတ်သက်၍ ပန်းချီရင်ထဲ ပထမဆုံး အကြိမ် စိတ်ကြီးဝင်သွားသည်။ အားကိုးမိသည်။ ထိုငနဲငါးကောင်ကိုလည်း ကျောချင်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မျက်နှာကိုချီမော့ကာ ဖွဲမာန်ဟုန်ဘေး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ပန်းချီ ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖွဲမာန်ဟုန်က ကားကို ဝှိုးခနဲမောင်းထွက်သည်။ ပန်းချီရင်ထဲ အေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဖွဲမာန်ဟုန်က တစ်ခုခုကို အလိုမကျ နေပုံမျိုးပေါ်လွင်နေသည်။

“လမ်းပေါ်မှာ ရွှေစွန်ညိုလုပ်တမ်းကစားနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“စက်ဘီး ဘီးပေါက်သွားလို့ပါ”

“မင်းနဲ့ငါ ဆုံလိုက်ရင် အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်း ချည်းပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မိန်းကလေးပဲ အပြင်သွားမယ်ဆို အသုံးပြုမယ့်ပစ္စည်းကို သေသေချာချာ စစ်မှပေါ့”

ဖွဲမာန်ဟုန်၏ ထိုစကားကို ပန်းချီရင်ထဲ ကြည့်နူးမိသည်။ ပုံစံက အနည်းငယ် ကျွတ်ဆတ်ဆတ် နိုင်သော်လည်း တန်ဆာဆင်ထားခြင်းမရှိသော ဖွဲမာန်ဟုန်၏ စိတ်ရင်းလှလှလေးက ပန်းချီကို မသိမသာ ခိုးကြည့်နေနေသည်ဟု ပန်းချီထင်သည်။

ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ဘယ်ကိုပို့ပေးရမလဲဟု ဖွဲမာန်ဟုန်က မေးလာလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ ကဲနဲတင်းကိုသာ ဖွဲမာန်ဟုန်နှင့် သွားပြီး ဖွဲမာန်ဟုန်နှင့်အတူ အထဲဝင်သွားပါက လူတွေက ပန်းချီကို ဘယ်လောက်များ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ကြမှာလဲ။ သဇင်နှင့် ပန်းကရော ပန်းချီကို ဘာများကော်မိန့်တွေ ပေးကြမလဲ။

သို့သော် အထင်နှင့် လက်တွေ့သည် တစ်ခြားစီဖြစ်သည်။ ဖွဲမာန်ဟုန်သည် လင်းဆိုသည့် စက်ဘီးပြင်ဆိုင်အသေးလေးရှေ့တွင် ကားထိုးရပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီး နောက်ဖုံးမှ စက်ဘီးကို သယ်ချသည်။ အရပ်ရှည်ပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကောင်းတာမို့ စက်ဘီးတစ်စင်းလုံးကို မနေရသော်လည်း တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းကို မနေသည့်အလား ပေါ့ပါးလွန်းလှသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဇွဲမာန်ဟန်က စက်ဘီးပြင်ဆရာရှေ့တွင် စက်ဘီးကိုချရင်း မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘီးပေါက်တာပဲဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီစက်ဘီးက ကျွတ်လဲသင့်နေတာ ကြာပြီ”

ဒီ ‘လင်း’ ဆိုင်က ပန်းချီအမြဲစက်ဘီးပြင်နေကျနေရာခွဲ ပန်းချီစက်ဘီးကို ဒီဆိုင်က ရင်းနှီးနေသည်။ ဒါကြောင့် မကြည့်ရသေးဘဲ တန်းပြောနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ပန်းချီရှက်သွားသည်။ မိမိသည် မပြည့်စုံတာမှန်သော်လည်း မိမိ၏မပြည့်စုံမှုကို အခြားလူရှေ့ ချမပြချင်တာအမှန်ပါ။ အထူးသဖြင့် သူတို့လို ဘဝကိုင့်သည့် သူဌေးသားမျိုး မသိစေချင်ရိုးအမှန်ပါ။

“ကဲ! ဒီလောက်ဆို မင်းအတွက် အဆင်ပြေမှာပါနော်”

ဇွဲမာန်ဟန်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွား၏။ ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်သည်။ ပန်းချီက ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ကားဖင်ပြီးလေးကို ငေးကြည့်နေဖြစ်၏။ သွားတော့မယ်ဟု ပင် နှုတ်ဆက်မသွား၍လား။ ပန်းချီကိုတစ်ချက်မျှ လှည့်မကြည့်သွား၍လား။ ပန်းချီက ဆင်းရဲလွန်းတာ သူသိသွား၍လား မပြောတတ်ပါ။ သူ့ရဲ့ ခပ်စိမ်းစိမ်းအပြုအမူကြောင့် ပန်းချီရင်ထဲ ဝမ်း

နည်းနေတာအမှန်ဖြစ်၏။

“ညီမ၊ ဖာပေးရမှာလား... ကျွတ်လဲမလား”

“ဖာပေးလိုက်ပါ”

“ဒါဆို ခဏစောင့်နော်၊ အရေးကြီးရင်တော့ ကျွန်တော့်ဘီးလေး ငှားစီးသွားလိုက်၊ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ”

စက်ဘီးပြင်တာကိုမစောင့်နိုင်လျှင် အရေးကြီးရင် ကြီးသလို ဒီဆိုင်က စက်ဘီးကိုငှားစီးနေကျဖြစ်သည်။ အဲဒီအတွက်တော့ သဘောကောင်းသောစက်ဘီးပြင်ဆရာက အဖိုးအခမယူပါချေ။

“ဒါဆို ခဏငှားစီးမယ်နော်၊ အပြန်ဝင်လဲမယ်”

“ခုနကလူက တိုင်းမှူးသားမဟုတ်လား”

ဘုရားရေ! ဒီစက်ဘီးပြင်ဆရာက ဇွဲမာန်ဟန်ကို သိနေပါလား။

“သူ့ကိုသိလို့လား”

“မသိရှိမလားဗျာ၊ ကျွန်တော်က မြစ်ကြီးနားသားပါဗျာ။ ဒီလိုကျတော့လည်း တိုင်းမှူးသားက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ သဘောကောင်းသားပဲ။ ညီမကို မျက်စိကျနေတာထင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ပန်းချီတို့က သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“ဟုတ်လို့လားဗျာ၊ တိုင်းမှူး၊ သားတို့အုပ်စုက နာမည်ကြီးတွေဗျ။ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းမထားဘူး။ ကလပ်သွားရင်လည်း ဒီအဖွဲ့ဆို မီးပေပဲ”

ပန်းချီရင်ထဲ စနိုးစနောင့်ဖြစ်သွားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇွဲမာန်ဟုန်က ခေါင်းဆောင်နေရာနှင့် ခုလိုနာမည်ကြီးနေခြင်းကို ပန်းချီ မနှစ်သက်တာအမှန်ပါ။

“ကဲ! ပန်းချီ ဒီဘီးကိုယူသွားပြီနော်။ သိပ်မကြားဘူးနော် မြန်မြန်ပြင်ထားပေးပါ”

မထင်မှတ်ဘဲ ပန်းချီအချိန်တွေက သိပ်ကြာသွားတာမိတ္တူဆိုင်ပင် မဝင်တော့ဘဲ ကန်တင်းသို့ တန်းလာခဲ့သည်။

ကန်တင်းထဲရှိ ထိုင်နေကျ ဆယ်မွန်ဆိုင်ထဲအရောက်တွင် ပန်းချီ မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩသွားသည်။ သခင်ပန်းတို့က ဇွဲမာန်ဟုန်တို့အုပ်စုနှင့် တစ်ဝိုင်းတည်းထိုင်နေကြသည်။ ပိုပြီးအံ့ဩဖို့ကောင်းတာက ယောက်ျားလေးများနှင့် ဒွေးရောယုတ်တင် မနေတတ်သောသခင်သည် နေလမင်းနှင့် အဖွဲ့ကျနေခြင်းဖြစ်သည်။

ပန်းလှလှက ပန်းချီဝင်လာသည်ကိုမြင်သောအခါ ဝင်ထိုင်ရန်ခေါ်သည်။ နေလမင်းက ပန်းချီကိုအသိအမှတ်ပြုရုံ ငြိမ

ပြီး သခင်နှင့် ဟန်မပျက်ပြောဆိုနေသည်။ ကိစ္စတွေ ဖြစ်ပျက်ပြီးတာက ဘယ်လောက်မှမကြာသေး၍ ပန်းချီက အနေရအထိုင်ရအောင်နေသော်ငြား နေလမင်းကတော့ ပေါ့ပါးသွက်လက်နေသည်။

ပန်းချီ၊ ဇွဲမာန်ဟုန်ကိုခိုးကြည့်မိသည်။ ဇွဲမာန်ဟုန်သည် ခေတ်ပရဖျော်ရည်မှ ရေခဲတုံးများကို စုတ်ပိုက်လေးနှင့် ထိတို့စားစားနေသည်။

ပန်းချီနှင့်မိနစ်ဝိုင်းက ဆုံဆည်းခဲ့ကြသေးသည့်ပုံ၊ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် လုံးဝမတွေ့ရ၍ ပန်းချီရင်ထဲ သက်တောင့်သက်သာရှိသော်ငြား ခံစားရသည်။

အဲဒါ ငါဆင်းရဲလို့ ငါ့ကိုဂရုမစိုက်တာပဲဟု ရင်ထဲ ယုံကြည်သွားသည်။ ထိုယုံကြည်မှုက လူကိုသိမ်ငယ်စေတာ အမှန်

အခန်း (၁၃) |

“ချစ်သူလမ်း သွားရအောင်၊ ချစ်သူလမ်းကပြန်ရင် ဆု
တောင်းပြည့်ဘုရားဝင်မယ်။ စာမေးပွဲနီးပြီလေ”

ပန်းရော သဇင်ရော ပန်းချီပါ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ဖြစ်
ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရတနာသုံးပါးကိုတော့ ဆည်းကပ်ကြ၏။
ချစ်သူလမ်းဆိုသည်မှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကျောင်းသူများ
အမြဲထိုင်နေကျ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းဘေးမှ အသုပ်ဆိုင်ဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူတွေနဲ့ ချိန်းထားလို့လဲ”

ပန်းလှလှက စတင်ပြီး စားသောက်ကြစို့ဟုခေါ်လျှင်
မသကာချင်၍ ပန်းချီက မေးခွန်းထုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်
အဖြေကိုတော့ ပန်းလှလှထံမှ မကြားရဘဲ သဇင်ထံမှ ကြားလိုက်
ရသည်။

“သူတို့တွေက ဒီအချိန်ဆိုရင် အဲဒီမှာရှိမယ်လို့ ပြောထားတယ်လေ။ အပျင်းပြေပေါ့ဟယ်၊ လဲပါ အကျိုး သွားကြရအောင်”

“နင်တို့ပဲ သွားကြပါဟာ၊ ငါမလိုက်တော့ပါဘူး”

ဆိုင်ကယ်မလောက်တာက တစ်ကြောင်း၊ ငွေမရှိတာက တစ်ကြောင်း၊ ဝတ်စရာအင်္ကျီလှလှပပမရှိတာက တစ်ကြောင်းပါသောကြောင့် ငြင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းတို့ သင်တို့နဲ့ယှဉ်လျှင် ပန်းချီက အရာရာခွမ်းပါးတယ်ဆိုတာ အပေါ်ယံကြည့်ရုံနဲ့ ပေါ်လွင်လွန်းလှသည်။ ပြီးတော့ သူတို့လို သူဌေးသားနှင့်ယှဉ်လျှင် ပို၍ကွဲပြားလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။

တံဆိပ်အကောင်းစားများကိုသာ အပြိုင်ဝတ်နေကြသော လူများကြားတွင် ပန်းချီက စိန်မှိုက်ကယ်သုံးလွှာစကတ်နှင့် သရီးရှိုင်ဖယ်အင်္ကျီလေးကို ရှက်မိသည်။ ပြီးတော့ စကားဝိုင်းကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် ရှင်းကြစတမ်းဆိုလျှင် ပန်းချီအလှည့်ကျတဲ့ အခါ ပန်းချီဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ။ မတူနိုင်သည့်အဆင့်အတန်းမျိုးမို့ မတူတာကိုက ပန်းချီအတွက် အကောင်းဆုံးထွက်ပေါက်ဟု ပန်းချီယုံကြည်သည်။

“နင်မလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဟယ်၊ ရှိတာမှ ဒီသူငယ်

ချင်းသုံးယောက်။ နော်... သင်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“အေးဟယ်... ပန်းချီ နင်ကလည်း လိုက်ခဲ့ပါ။ ခုလို စကားပြောကြည့်တော့လည်း နေလမင်းက မဆိုးပါဘူး”

“တော်ပါပြီဟယ်၊ နင်တို့သာ သွားကြပါ။ ဆိုင်ကယ်က သုံးယောက်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုလကပဲ ငါတို့သုံးယောက် စီးစီးနေလို့ ပန်းဆိုင်ကယ်ကလေး ဖောက်ကျိုးသွားတာ ဘယ်လောက်ကုန်သွားသလဲ။ စီးလို့ရတယ်ထားဦးတော့၊ အန္တရာယ်များပါတယ်။ ပြီးတော့ အဝတ်ဖြူတွေလည်း ကြောက်နေရတယ်လေ”

“ဒါဆို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လှည့်ပြောင်း ကြိုကြမယ်လေ”

“တော်ပါပြီဟယ်၊ နင်တို့သာ သွားကြပါ။ ငါခေါင်းနည်းနည်းကိုက်နေလို့ အပြင်သိပ်မထွက်ချင်ဘူး”

မရရသလို ကြံဖန်ငြင်းလိုက်ရသည်။

“နင်ခေါင်းကိုက်တယ်ဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ။ ပြန်ရင် နင်ကြိုက်တဲ့ ရှောက်သီးသုတ် ဝယ်လာခဲ့မယ်လေ”

“ရပါတယ်ဟာ”

“ဆိုင်ကယ်မလောက်လို့ အကြောင်းပြတာတော့ မဟုတ်

ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး... တကယ်ပါ”

ဆိုင်ကယ် မလှောက်သည် လောက်သည်ဆိုတာထက်
ငွေမရှိ၍ နေခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

သဇင်နှင့်ပန်းတို့ ထွက်သွားပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
အခန်းတံခါးကိုချက်ချကာ အိပ်ရာပေါ် ပက်လက်လှန်ချလိုက်
သည်။ ခေါင်းအုံးအိပ်ပျော့ပျော့ပေါ် မျက်ရည်တစ်စက် ပြုတ်ကျ
သွားသည်။ ရင်ထဲ ပူလောင်နေသည်။ နုံးချိနေသည်။ ရင်ထဲ
ဟာနေသည်။ ဝမ်းနည်းနေသည်။

သူငယ်ချင်းများနည်းတူ မနေနိုင်သောဘဝကို နာကြည်း
မိသည်။ သို့သော် မိမိအသိစိတ်ကိုမိမိ အနိုင်နိုင်ထိန်းချုပ်နေရ
သည်။ အများရှေ့ရောက်ပြီးမှ မိမိအခြေအနေကို မိမိမြင်ရမှာထက်
စာလျှင် ခုလိုအခန်းကျဉ်းလေးထဲ၌ ဘဝကိုအမှောင်ချထားသည်
က များစွာသက်သာရာရသည်ဟု မြင်သည်။

“ဟေ့!”

ပြတင်းတံခါးကို ထုလာသောအသံကြောင့် ဝမ်းနည်း
စိတ်သည် ရပ်တန့်သွားသည်။ ငေ့ဝဲနေသောမျက်ရည်စများကို
ကပိုကယိုထုတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“မင်းရဲ့ရန်သူတော်ကြီး”

နေလမင်း၏အသံဖြစ်သည်။ ဘာလဲ၊ ဒီကောင်က ဘာ
ပြဿနာရှာလာပြန်ပြီလဲ။

“ပန်းတို့ မရှိဘူး၊ ချစ်သူလမ်း သွားကြတယ်”

“တံခါးဖွင့်ပါ”

ညှို့သည်တစ်ယောက်မို့ ပန်းချီဘက်က တစ်ဖက်သတ်
မရိုင်းချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် မကျေမနပ်ပင် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။
တံခါးဖွင့်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဂျစ်ကန်ကန်မျက်နှာကို မြင်
တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်း တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်နေသလား”

ပန်းချီ ကြောင်နသွားသည်။

“ခေါင်းတော်တော်ကိုက်နေသလား”

“ဘာလို့လဲ”

“မျက်ရည်တွေ ထွက်နေတယ်လေ”

ပန်းချီက ယောင်နနပင် မျက်ဝန်းမှလက်ကျန်မျက်ရည်
စများကို သုတ်မိသည်။

“မျက်ရည်မရှိပါဘူး။ မင်းမျက်လုံးတွေ ရဲနေတာကို ပြော

တာ။ အပြင်ကတော့ မာသလိုကြောသလိုနဲ့ အတွင်းထဲကတော့ တော်တော်ပျော့သေးတာပဲ။ လာ... ထွက်ခဲ့”

“ဘာလုပ်ရအောင်လဲ”

“ချစ်သူလမ်းလေး မင်း ဆိုင်ကယ်မလောက်လို့ မလိုက်တာဆို”

“မလိုက်ချင်ပါဘူး”

“လိုက်ခဲ့ပါ။ မလိုက်ရင် ဒီတံခါးကိုဖျက်ပြီး ဆွဲထုတ်ရလိမ့်မယ်။ မလုပ်ရဲဘူးမထင်နဲ့နော်”

“နင် ဘယ်လိုလူလဲ နေလမင်း။ ငါတော့ နင့်ကို လုံးဝ နားမလည်တော့ဘူး”

“နားလည်ဖို့မလိုပါဘူး။ ငါ့ကိုယ်တိုင်တောင် ငါ့ကိုယ် ငါ နားမလည်ဘူး။ ဘာကြောင့် အကြောမာတဲ့မင်းကိုမှ ခုလို ခေါ်ချင်နေမှန်းကိုမသိဘူး။ ထွက်ခဲ့နော်။ ငါစောင့်နေမယ်။ ရင်ခုန်စေမယ့်ဝတ်စုံမျိုးတွေ ဝတ်မလာနဲ့နော်။ ပုံမှန်လုံလုံခြုံခြုံပေါ့”

နေလမင်းစကားကြောင့် ပန်းချီရုက်သလိုခံစားလိုက်ရသည်။ မထွက်သွားလည်း သောင်းကျန်းပြီးမည့် ငနလမင်းစိတ်ကို သိနေသည်။ ဘာဝတ်နိုင်မလဲ။ ရေများရေနိုင် မီးများမီးနိုင်လေ။

“ကားပေါ်တက်”

“နင် ငါ့ကို လျှောက်မခေါ်ပါဘူးနော်”

“အရင်ကဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက် သောရီး၊ ငါတောင်းပန်တယ်ဟုတ်လား။ ငါ့ကို အဲဒီလောက်ထိ အနိမ့်စားကြီး လာမတွေ့စမ်းပါနဲ့။ ငါလည်း ငါ့အဆင့်နဲ့ ဂိုပါတယ်”

ထိုအခါမှ ပန်းချီ သူ့ကားပေါ် ရဲရဲတက်ရဲတော့သည်။

“နင့်အပေါင်းအသင်းတွေရော”

ငနလမင်းက ပန်းချီအပေါ် စိတ်ဆိုးလောက်အောင် ပြုမူခဲ့သော်ငြား ပန်းချီက ထူးဆန်းစွာပင် ရင်ထဲ အငြိုးအတေးမထားခဲ့ချေ။

“မလိုဘူးလေ။ နင့်လိုမိန်းကလေး သေးသေးလေးကို အုပ်စုဖွဲ့အနိုင်ကျင့်စရာမှမလိုတာ”

ဒါနဲ့များ ဘာကြောင့် အရင်တစ်ခါတုန်းက နိဗ္ဗာန်ထက် စီးနင်း လုပ်ခဲ့သေးလဲဟု ခါးထောက်ရန်တွေ့ပစ်ချင်သည်။

“ဆောရီး... အဲဒီတုန်းက အဲဒီလောက်ဖြစ်ဖျက်ဖို့ ငါ မရည်ရွယ်ခဲ့ဘူး။ အကြောမာတဲ့နင့်ကို နည်းနည်းခြောက်လှန့်ချင်ရုံပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းက ဆက်ပြီးအကြောမာနေလို့။ ဟွန်း! ဟိုကောင် ဇွဲမာန်ဟန် ဘုမသိဘမသိနဲ့ သူ့ရဲကောင်းဝင်လုပ်သွား

တယ်။ ငါက အခြောက်တိုက် လူယုတ်မာဖြစ်ရော”

ကျိတ်မနိုင်ခဲမရပြောနေသော နေလမင်း၏စကားလုံးများက ကလေးဆန်လွန်းသည်။ အရင်က မျက်မှန်းကျိုးခဲ့သော်လည်း ခုလိုကျတော့ ခင်ဖို့ကောင်းတယ်ဟု ထင်ပြန်သည်။

“ငါ အဲဒီလိုလုပ်တာလည်း မပြောနဲ့လေ။ နင်က ငါ့ကို အသားလွတ်ကြီး လာကောတာကိုး”

ဘုရားရေ! ပန်းချီအပြစ်ဆိုပါလား။ ဘယ်လိုလေးလဲ။

“ငါမစဉ်းစားမိဘူး။ မင်းကို ဒီလိုပြုမူလိုက်ခြင်းက ငါ့အဖေရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါမယူဆခဲ့ဘူး။ တကယ်က ငါက နင်ထင်သလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ငါက ဆိုးချင်လို့ ဆိုးတာပါ။ ငါ့အဖေနဲ့အမေက ဆုံးမမှုတွေရှိပါတယ်”

ဘုရားရေ! သူ့ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ သူ့ကို မိမဆုံးမဖေဆုံးမဟု ပန်းချီတစ်ခါမှမတွေးခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ။ ပန်းချီ သူ့ကို အကောင်းမြင်ရင်တောင် သူတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ပန်းချီမြင်မှာပါ။ သူ့မိဘတွေရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုတော့ ပန်းချီက ရိုက်ပုတ်မည် မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ပါချေ။

“မင်းကို အဲဒါပြောချင်လို့ ခုလိုလာခဲ့တာပါ။ ဒီစကားတွေ ပြောရတာ ငါ့အတွက် သိပ်အဆင်မပြေဘူး။ နားယားလာ

တယ်။ ငါတို့ခင်ရအောင်၊ မင်းတို့အဖွဲ့နဲ့ ခုလိုပြောဆိုရတာ ငါကြိုက်တယ်။ ရင်ထဲပေါ့သလို ခံစားရတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ကြောင့်ဆိုပြီး မင်းက စည်းအပြင်ထွက်မနေပါနဲ့”

နေလမင်းက ပန်းချီစိတ်ကို ဘယ်လိုတွေးနေသလဲဆိုတာ ပန်းချီ တဖြည်းဖြည်းရိပ်စားမိလာသည်။

ထိုသို့ရိပ်စားမိသောအချိန်တွင် နေလမင်းနှင့် ပန်းချီတို့ အလှမ်းကွာလွန်းသည်ဟု ပန်းချီရင်ထဲ မတွေးတော့ချေ။

“နင့်ကြောင့်ချည်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာကြောင့်လဲ၊ ငါတို့ရှိတဲ့နေရာကို ပန်းရောသင်ရော ရောက်လာသားပဲ။” မင်းတစ်ယောက်တည်း။

“ငါတို့ဒီအကြောင်းတွေ ဆက်မဆွေးနွေးရင် ကောင်းမယ်။ အခု နင်နဲ့ငါ လိုက်လာပြီမဟုတ်လား”

“ငါတို့သူငယ်ချင်း လုပ်ကြမယ်လေ။ နင်ယုံမလားတော့ မသိပေမယ့် ဒီစကားမျိုးပြောတာ ငါ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးပါ။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုခင်ဖို့ ကြိုးစားတာလည်း ပထမဆုံးပဲ။ တောင်းပန်တာရော ဒီလို ခခယယပြောတာရော”

“ခခယယ... ဟုတ်လား”

“ဟိုကိစ္စကြောင့် နင့်ကိုအားနာသွားလို့လည်း ဖြစ်နိုင်

ပါတယ်”

“ငါတို့ အဲဒီကိစ္စကို ဆက်မပြောစို့နဲ့လား။ အတိတ်ကို သာ လွမ်းဆွတ်နေရရင် ပစ္စုပ္ပန်က ဘယ်လိုလုပ် အဓိပ္ပာယ်ပြည့် စုံတော့မလဲ”

“ကြိုက်သွားပြီကွာ”

“လမ်းလည်း ကျော်သွားဦးမယ်၊ ချစ်သူလမ်းက ဒီနား မှာနော်”

နီရဲသော နေလမင်း၏နှုတ်ခမ်းလေးများက ဆေးလိပ် မသောက်ဘူးဟု သက်သေခံနေသည်။ အကောင်းမြင်လာ၍လား မသိ၊ ပန်းချီမျက်စိထဲ နေလမင်းကို စမတ်ကျသည်ဟု မြင်လာ သည်။

“နှင်နဲ့ငါနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးရသွားပြီနော်”

“ဘယ်တုန်းက စစ်ဖြစ်ခဲ့လို့လဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်ကျော်ကလေ”

ပန်းချီပြုံးလိုက်သည်။ ပန်းချီကို နေလမင်းက ငေးနေ ၏။ နေလမင်း၏မျက်လုံးတွေကို ပန်းချီသိနေသည်။ ထိုမျက်ဝန်း မျိုးက ပန်းချီစိတ်ထဲ ထိုးဖောက်နေသည့်အလား ခံစားရသည်။ ပန်းချီဆင်းရန် သူက ပြေးပြေးလွှားလွှား တံခါးဖွင့်ပေး

သည်။ ပန်းချီ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ ပန်းချီစိတ်ထဲ ပန်းချီ သည် ကေရီတစ်ပါးဟု ခံစားရသည်။ အလိုလိုပင် ပန်းချီမျက်နှာ ကြီး ချီမော့နေသည်။

သူနှင့်အတူ ပန်းချီက ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာသည်။ အချို့ သောဝိုင်းများမှ လူအချို့သည် ပန်းချီနှင့်သူ့ကို မသိမသာလှမ်း အကဲခတ်နေကြသည်။ ဒါ ပန်းချီကိုကြည့်တာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။ သူ့အကြောင်းနှင့် သူ့ကိုသိနေ၍သာ ကြည့်နေခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ သူက ဒီလောက်ထိသတင်းကြီးတဲ့လူလား။ ကြီးပေမပေါ့လေ။ သူ့အဖေ ဦးခေါင်ဂျယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့အကောင်ကြီးလား။ ကချင် ပြည်နယ်တစ်ပြည်နယ်လုံးက ကျောက်သူဌေးခေါင်ဂျယ်ဆိုပါက ကလေးအစ ခွေးအဆုံး သိနှင့်ပြီးသားလေ။

“ဒီနေ့ ငါနဲ့သူ ငြိမ်းချမ်းရေးရတဲ့အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဒီညပါတီကို ငါဒကာခံမယ်”

စားပွဲဝိုင်းသို့ရောက်ရောက်ချင်း နေလမင်းက ပြောလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။ မထင်မှတ်ထားတဲ့စကားမို့ ပန်းချီအံ့သြသွားသည်။ အခြားယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်က လက်ခုပ်တီးပြီး ထောက်ခံ သော်လည်း ဇွဲမာန်ဟန်ကတော့ နေလမင်းပြောသူမျှကို ကြား လိုက်ဟန်မပြပေ။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ သူတို့က သင်တို့နဲ့တော့ ဘယ်
ပြီးပြီ။ သူက တိုးတဲ့။ သူက ရဲ့။ ငါ့ရဲ့အချစ်ဆုံးတွေဆိုပါတော့။
မင်းတို့တွေ သူ့ကိုမှတ်မိတယ်မဟုတ်လား။”

မမှတ်မိရှိပါ့မလား။ လွန်ခဲ့သောတစ်ပတ်ခန့်က အကြား
ဖက်မှုတွင် ထိုနှစ်ယောက်က အလိုတူအလိုပါတော့လေ။

“ဒီနေ့တော့ မလုပ်ပါနဲ့တော့ဟာ။ အစီအစဉ်ကို နောက်
နေ့တွေပါ။ ငါက မိဘတွေကို ဘာမှမပြောရသေးလို့။ အိမ်ထဲ
ခေါင်းနဲ့ လှိုင့်ဆင်းနေရဦးမယ်”

ပန်းလှလှ၏စကားဖြစ်သည်။ သင်တို့ကတော့ ပါတီဘီ
တာမျိုးကို အထူးစိတ်ဝင်စားနေသည့်အလား ငြိမ်သက်နေသည်။

“ငါလည်း ငြင်းပါတယ်။ ငါတို့က အဆောင်သူတွေ
အချိန်နဲ့ အိမ်ပြန်ရတယ်”

ပန်းချီက ဆက်ပြီးငြင်းငြင်းဖြစ်သည်။ ပြောဆိုနေရင်း
ပင် ပန်းချီက ဇွဲမာန်ဟန်ကို ခိုးကြည့်မိသည်။ ဇွဲမာန်ဟန်သည်
အီးယားဖုန်းကြီးကို နားမှာတပ်ထား၏။ စကားပိုင်းအပြင်ဘက်
တွင် သီးသန့်ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ထိုအချက်ကို ပန်း
ချီရင်ထဲ ဘဝင်မကျဖြစ်ရသည်။ သူနှင့်ပန်းချီက ခင်နေတာပဲ
သိနေတာပဲ။ ပန်းချီရောက်လာတာကို သူက အရေးတယူ နှုတ်

ဆက်စေချင်သည်။ ခုတော့ သူက ပန်းချီကိုရှိသည်ဟု ထင်ပုံ
မရချေ။ ငါဆင်းရဲလို့များလား။ စက်ဘီးတစ်စင်းကိုတောင် သား
နားအောင် မပြင်ဆင်နိုင်တဲ့ငါ့ရဲ့ခွမ်းပါးမှုကို သူက အထင်သေး
တာလား။

ထိုသို့တွေးမိသောအခါ ဝမ်းနည်းအားငယ်သလို မခံ
မရပ်နိုင်လည်းဖြစ်ရသည်။ သူ့သူငယ်ချင်း နေလမင်းကိုယ်တိုင်
က အရေးပေးနေပါလျက်နဲ့ သူက ဘာစတိုင်လိလဲ။ ဘာအချိုး
လဲ။ သူက ဘယ်လိုလူလဲ။

သူ့ကို ရင်ထဲက မကျေမနပ်ဖြစ်ရသော်လည်း စိတ်ဝင်
စားသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းချီနားထဲ နေလမင်း၏အသံများ
က ပျောက်တစ်ချက် ဝင်တစ်ချက်။ ပန်းချီစိတ်ဝင်စားနေတာက
သူ ဘာသိချင်းနားထောင်နေသလဲ။ ဒါမှမဟုတ် ဇာကျက်နေတာ
လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းချီကို သူက ဖမ်းစားနိုင်တာတော့
အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

အခန်း (၁၄)

“တိမ်ပန်းချီ... ဧည့်သည်”

ပန်းချီစိတ်ညစ်သွားသည်။ တဆိတ်တော့ နေလမင်းက တရားလွန်လွန်းနေပြီဟုထင်သည်။ ဘာကိစ္စနဲ့ ပန်းချီထံ ခဏ ခဏ ချောင်းပေါက်မတတ် လာနေရတာလဲ။ သူ့လာတိုင်း ထွက် တွေ့နေရသဖြင့် ပန်းချီမှာ ကိုယ်ပိုင်ချိန်ဟူ၍ သတ်သတ်မှတ် မှတ်မရှိတော့ပါချေ။

“ဘာလာလုပ်ပြန်ပြီလဲ”

မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပန်းချီ စိတ် မျက်စွာ မေးမိသည်။ အများတကာကတော့ ငွေရှိသော ကျောက် သူဌေး ဦးခေါင်ဂျယ်ရဲ့သားနှင့် တွဲနေသောကြောင့် ပန်းချီကို

အားကျကောင်း အားကျပေလိမ့်မည်။ ပန်းချီကတော့ စိတ်ပျက်
၏။ ရင်ထဲဝင်မလာသည့်လူနှင့် မကြာခဏတွေ့ခြင်းအပေါ် ငြီး
ငွေ့သည်။

“ကားပေါ်တက်”

“နင်ခေါ်တိုင်း လိုက်ရအောင် ငါက ဘာလဲ။ ငါ စာ
ကျက်ရဦးမယ်”

“ငါ့ကားပေါ် လိုက်စီးချင်တဲ့မိန်းကလေးတွေ အများကြီး
နော်။ ငါက”

“အဲဒီလူတွေကိုပဲ သွားခေါ်လေ”

“နင့်ကိုခေါ်ချင်လို့ တည့်တည့်လာခဲ့တာလေ။ ငါခေါ်
တိုင်း ငြင်းနေတော့ ငါတကယ်စိတ်မကောင်းဘူး။ မင်းကို ငါ
အများကြီးအလျှော့ပေးထားတာနော် ပန်းချီ။ ဘာလဲ... ငါက
အရေးပေးလွန်းတော့ နောက်လှည့်ချင်တဲ့သဘောပေါ့”

“နင့်ကို ငါမကြိုက်ဆုံးအချက်ကလည်း အဲဒါပဲ နေလ
မင်း။ နင့်ကိုယ်နှင့် သိပ်အထင်ကြီးလွန်းနေတယ်။ ထားပါ။ အဲဒါ
က နင့်အဆင့်နဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုကြောင့်မို့ ငါအပြစ်မပြောလိုဘူး။ ဒါ
ပေမဲ့ အဲဒီထင်တစ်လုံးက မိန်းကလေးတွေကို အထင်သေးလွန်း
နေပြန်တယ်။ အဲဒါကြီးတော့ ငါသည်းမခံနိုင်ဘူး။ ငါက ငါ့ထမင်း

ငါတားတာ။ နင့်ရှေ့မှလည်း ဘာမှမသိမိဝယ်ချင်ဘူး။ နင့်ကို ခယ
ပေးရာလည်း ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး။ နင်မကျေနပ်ရင် ငါ့ဆီ
မလာလို့ရတယ်။ ရှင်းပြီနော်”

“နေပါဦးဟာ”

လှည့်ထွက်လာသော ပန်းချီရှေ့တွင် နေလမင်းက ပိုင်
ဆိုင်နင်း ပိတ်ရပ်သည်။

“ကားထဲမှာ ဇွဲလည်းရှိတယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက်တည်း
မဟုတ်ပါဘူး။ ခုချိန်ထိ ထမင်းမစားရသေးလို့ အဖော်လိုက်ခဲ့ပါ။
မင်းလည်း မစားသေးဘူးမဟုတ်လား။ စားပြီးပြီလို့တော့ မလိမ်
ခဲ့ မင်း ထမင်းလစာပြတ်သွားပြီဆိုတာ ငါသိပြီးသား။ လာပါ
ဘူး... နော်”

ပန်းချီကိုဆာနေတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ အမေပို့ခဲ့သော
ဆွနစ်သောင်းထဲမှ တစ်သောင်းကို အဆောင်လခပေးလိုက်ရ
သည်။ တစ်သောင်းကတော့ ခြေစောင့်လက်စောင့် ရှိနေသည်။
သမင်းဖြူတစ်ရာဖိုးနှင့် အိမ်ကပို့ထားသော ပလာတူးခြောက်ကို
သာ ရေနှင့်မြှူချမည်ဟု တွေးထားခဲ့သည်။ စောစောက အခန်း
ထဲတွင် သခင်ရှိနေ၍ မိုက်အဆာခံနေခြင်းဖြစ်သည်။ သခင်က
ယ်သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးဆိုသော်ငြား ပန်းချီသိပ်ဆင်းရဲတာကို

သခင်သိသော်ငြား သစဉ်ရှေ့တော့ ဆင်းရဲကြောင်း မပြချင်တာ အမှန်ပါ။ သိသာသိစေ မမြင်စေခဲ့ဆိုသောမူဝါဒကို ပန်းချီလက် ခံကျင့်သုံး၏။

“လိုက်မယ်မဟုတ်လား။ အကျိုးလဲမနေပါနဲ့၊ ဒီအတိုင်း လိုက်လာခဲ့တော့။ ခိုက်ဆာနေပြီ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပန်းချီကို ကားထဲဆွဲသွင်းနေပြန်၏။

“နေဦး၊ ငါ အိတ်သွားယူဦးမယ်”

“ယူရမှာပေါ့၊ မင်းအိမ်က ငွေပို့လိုက်တယ်လို့ သတင်း ရပြီးသားပဲ။ ဒီနေ့ပိုင်း မင်းကျွေးရမှာ”

ပန်းချီနားထင်မွှေးများ ထောင်သွားသည်။ ဇောခွေးများ ပျံချင်လာသည်။ ဒီအခြေအနေကြီးရောက်မှတော့ မကျွေးနိုင်ဘူး လို့ ပြော၍လည်းမဖြစ်ပေ။

ပန်းချီလက်များ တုန်ယင်နေသည်။ မလိုက်တော့ဘူး ဟု ငြင်းပစ်ချင်သော်လည်း ခုတော့မှငြင်းလိုက်လျှင် တစ်ဖက် လူများ ပန်းချီအပေါ် အထင်သေးနိုင်သလို အထင်လွဲသွားနိုင် သည်။ သူတို့ကျွေးတဲ့အချိန်ကတော့ စားသောက်ပြီး မိမိအလှည့် မှ လှည့်ပြန်လျှင် ပန်းချီကလည်း ချူစားတဲ့မိန်းကလေးတွေနှင့် ဘာမှမခြားနားတော့ချေ။

မထူးပါဘူး။ နောက်တော့ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟု စိတ်ထဲမှာ သဘောထားလိုက်ကာ တစ်သောင်းတည်းသောငွေကို ခေါက် အိတ်ကလေးထဲထည့်ပြီး ယူလာခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ နှမ်းလျ နေ၏။ ဒီငွေလေးနဲ့ သူတို့စားပွဲက လောက်ပါ့မလား။ မလောက် ရင်တော့ ပန်းချီနှမ်းပါးမှုကို သူတို့ မရှုမလှမြင်ကုန်ကြတော့မည်။

“မူးလွတ်သုတ်က တစ်ပွဲ၊ ခရုချက်၊ ဆိတ်သားထောင်း နဲ့ ကျောက်ငါးဟင်းချို၊ ထမင်းသုံးထုပ်”

ကြောက်စရာကောင်းလောက်သည့် အမှာစကားဖြစ်၏။ ဆိုင်ထဲဝင်ဝင်ချင်း ခုံကိုဆွဲထိုင်ကာ နေလမင်းက မှာယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုံကိုဆွဲထိုင်ပြီးစားနေသော ပန်းချီလက်များ တန်သွား သည်။ ပန်းချီစိတ်တွေ ခြောက်ခြားနေသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုလျှင် တော့ ငွေတစ်သောင်းက ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လောက်မည့်ပုံမပေါ် ချေ။ ပန်းချီ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ငွေမရှိဘူးဟုလည်း မပြောချင်ရိုး အမှန်ပါ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

“ထိုင်လေ၊ ငါတို့ မင်းကိုကိုက်မစားပါဘူး”

နေလမင်း၏အသံက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်၏။ ပန်းချီက ခုံကိုဆွဲယူပြီး မသက်မသာထိုင်သည်။ ဇွဲဟန်ဟန်ကို မသိမသာ ခိုးကြည့်လိုက်တော့လည်း ဇွဲဟန်ဟန်က အီးယားဖုန်းဖြင့်သာ

ငြိမ်နေသည်။ ပန်းချီကို ရှေ့၌ရှိတယ်ဟုပင် မြင်လေဟန်မပေါ်။

“ဘာစားဦးမလဲ၊ အရွက်ကြော်တစ်ပွဲ မှာမလား”

“တော်. . . အဲ! ရပါပြီ၊ ဒီလောက်ဆို စားလို့ရတယ်”

“ဒီဆိုင်က ခရုချက်သိပ်ကောင်းတယ်”

ပန်းချီရင်ထဲ မနုလမင်းကို ကျိန်ဆဲနေမိသည်။ တစ်ဖက်သား ငွေရိုမရှိမသိဘဲ ဂရုမစိုက်ဘဲ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိနားမလည်သောနေလမင်းနှင့် ပေါင်းသင်းရမှာ စိတ်ကုန်လာသည်။ တစ်ခါခံရ၍ တစ်သက်တာမှတ်လောက်အောင် ပန်းချီရင်ထဲမှာ နာယူနေသည်။ တော်ပြီ နောက် သူတို့ကျွေးမယ်ဆိုလည်း ဘယ်တော့မှ လိုက်မစားတော့ဘူးဟု မှတ်သားမိသည်။

“ဇွဲ. . .”

နေလမင်း၏ခေါ်သံကြောင့် ဇွဲမန်ဟန်က အီးယားဖုန်းကိုဖြုတ်ကာ မော့လာသည်။ ပြီးနောက် ထိုအီးယားဖုန်းကို အိတ်ထဲ ဖြုတ်ထည့်သည်။

“ခေါင်ရည်သောက်ဦးမလား”

“တော်ပါပြီကွာ။ ထမင်းပဲ စားကြတာပေါ့”

တော်ပါသေးရဲ့။ ပန်းချီ အသက်ရှူချောင်သွားသည်။

ဟင်းပွဲများက တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရှိရလေအောင် ချလာသည်။

ပန်းကန်ပြားအကြီးစား၏အလယ်တွင် အပုံလိုက်လေး လှလှပပ ရှိနေသော ဆိတ်သားထောင်းသည် ပန်းချီမျက်စိထဲ ဆိတ်တစ်ကောင်စာလောက် မြင်သည်။ ပန်းကန်လုံးကြီးထဲမှ ခရုချက်များ သည်လည်း အသက်ဝင်ပြီး ထွက်ပြေးနေသည်ဟုမြင်သည်။

ဟင်းတစ်ပွဲချလာတိုင်း အသက်ရှူရပ်မတတ် တုန်သွားသည့် ပန်းချီရင်ခုန်သံကို ပန်းချီနားထဲက အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ ဘယ်လောက်ကြီးလဲ၊ ဘယ်လောက်လဲဆိုသော မေးခွန်းများက သွေးပေါင်ချိန်တစ်ရာ့ငါးဆယ်ခန့် ရှိချင်လာသည်။

နေလမင်းက ဆိတ်သားထောင်းကို တူဖြင့်ညှပ်ကာ ပန်းချီထမင်းထုပ်ထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။ ပန်းချီရင်ထဲဒေါသက မေ့ပျံ့ပါးပါးလေး ဝင်လာသည်။ ‘သေနာကျ၊ ဒီလောက်ငတ်ချေးကျနေတာ မင်းတစ်ယောက်တည်း ခြိုဆိုဟဲ့’ ဟုပင် ယုတ်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာ ပြောမိသည်။

“တူ. . . တူ”

ဖုန်းကို ဆိုင်းလင့်လုပ်ထား၍ မြည်သံဖြစ်သည်။ နေလမင်း၏ခါးကြားမှ မြည်လာခြင်းဖြစ်၏။

“ခဏနော်၊ ဖုန်းသွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

နေလမင်းက ပြောပြောဆိုဆို ထထွက်သွားသည်။

ပန်းချီက တပုဂ္ဂိုလ်မြည်နေသောခိုက်ကို မဖြည့်နိုင်လောက် တဲ့အထိ ခြောက်ခြားနေသည်။

“စားလေ၊ မင်းခိုက်က မြည်နေတာ ဒီနေရာကတောင် ကြားနေရတယ်”

နှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်ရုံပြောလိုက်သည့်ဖွဲ့မာန်ဟုန်၏အသံ ဖြစ်သည်။ ဖွဲ့မာန်ဟုန်က ပန်းချီထံ မကြည့်ဘဲ ပြောခြင်းဖြစ်သော် လည်း နှုတ်ခမ်းတို့က ပြုံးစိစိဖြစ်နေသည်။

ပန်းချီက ငှက်ပျောရွက်နှင့် ထုပ်ထားသောထမင်းထဲမှ ထမင်းကို တူဖြင့်ညှပ်စားသည်။ ကောက်သစ်မို့ထင်ပါရဲ့၊ မွှေးပြီး နုနေသည်။ ထမင်းတစ်စုဆိုရင်လည်း တစ်စုအလျှောက် လည်ချောင်းထဲ အဆင်ပြေစွာ စီးပျောသွားသည်။

“စက်ဘီးပြင်ပြီးသွားပြီလား”

“အင်း”

“နဖူးကချွေးတွေ သုတ်လိုက်ပါဦး”

တစ်ရှူးလှမ်းပေးသည်။ ပန်းချီရက်သွားသည်။ ငါ့စိတ်ကို သူများမြင်နေလေရော့သလားဟု မလုံမလဲဖြစ်မိသည်။

ဖွဲ့မာန်ဟုန်က ခရုတစ်လုံးကို စုပ်စားပြီးနောက် လက်ကို တစ်ရှူးဖြင့်သုတ်သည်။ ပြီးနောက် တောင်းဘိအိတ်ထဲမှ

ခေါက်အိတ်ကိုထုတ်ကာ ငွေတစ်ထပ်ကို ဆွဲနှုတ်ပြီး ပန်းချီရေချပေးသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဒီငွေခွဲရှင်းလိုက်ပါ”

“ပန်းချီမှာ ပါပါတယ်”

“သက်တောင့်သက်သာစားပါ။ နေလက မင်းထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး။ သူက သူ့များကျွေးတိုင်း မစားတတ်ဘူး။ ငါ့မှတ်မိသလောက်တော့ သူ့ပါးစပ်က ကျွေးဖို့မွှေးဖို့ပြောတာ မင်း ပထမဆုံးပဲ”

“ရပါတယ်၊ ပန်းချီပဲရှင်းပါ့မယ်”

“ဒီကောင်က အစားအသောက်ချေးထူတယ်။ သူ့အိမ်ကဆို ထမင်းကို ခခယယကျွေးနေရတာ။ သူ့စိတ်ပါတဲ့အခါ စားပါစေ၊ အဲဒီလိုဆံကို မင်းအိတ်ထဲမြန်မြန်ထည့်လိုက်ပါ။ ဟိုမှာ နေလ လာနေပြီ”

ပန်းချီစိတ်ထဲ ပဟေဠိဖြစ်သွားသည်။

“ဆောရီးနော်၊ နည်းနည်းကြာသွားတယ်။ ဟင်... ဘာမှလည်း မစားကြသေးပါလား။ စားလေ... ပန်းချီ ခိုက်ဆာနေပြီမဟုတ်လား... စား”

ပန်းချီရင်ထဲ မသက်မသာရှိသော်လည်း ဒီတစ်ကြိမ်မှာ တော့ စိတ်ဖုံးဖုံးချကာ ဟင်းခွက်ကိုနှိုက်သည်။ သို့သော် မလုံမလဲစိတ်ကြောင့် ဇွဲမာန်ဟုန်ကို ခိုးကြည့်မိသည်။

ကျောက်ငါးဟင်းချိုသောက်နေသော ဇွဲမာန်ဟုန်၏နှုတ်ခမ်းများက ပြုံးသဲ့သဲ့ဖြစ်နေသည်ဟု ပန်းချီထင်သည်။

ပန်းချီရင်ထဲ ပျော်သလို ကြည့်နှူးသလိုခံစားရသည်။ အဲဒါ ဇွဲမာန်ဟုန်၏အပြုံးကြောင့်လား...

အနီး (၁၅ |

“ဆောင်းလေ ရောက်နေတယ်”

အဆောင်ထဲဝင်ဝင်ချင်း ကြားလိုက်ရသော သဇင်ထံမှ စကားကြောင့် ခြေလှမ်းများပင် အမှားမှားအယွင်းယွင်းဖြစ်ကုန်သည်။ ဘာဆိုင်တော့လို့လဲ။ ဆောင်းလေနဲ့ပန်းချီတို့ ဘာမှမဆိုင်ကြတော့သည်မှာ မကြာခင်ပဲ သုံးနှစ်ပြည့်တော့မည်။ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ ရင်အစုံက တဒိန်းဒိန်းနှင့် တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသည်။ ဆောင်းလေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာကိုလား။

“အဆောင်လာသွားတယ်၊ ဒီခိုင်းနဲ့အတူ။ မနက်ဖြန် ပြန်မယ်တဲ့။ ငါ့အထင်တော့ နင့်ဆီလာတာထင်တယ်။ ငါတို့ရွာမှာ သူနဲ့နင်က ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်တွေကြရတာလေ။ သူ နင့်ကို

ပြောစရာစကားရှိရင် ရှိနေမှာပေါ့”

“ငါ့မှာတော့ ဘာမှမရှိဘူး”

“ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါပန်းချီရယ်၊ နင်းအကြောင်း ငါက အူမချေးခါးသိတယ်။ နင်းစိတ်ထဲ ခုချိန်ထိ ဆောင်းလေ ရှိနေတုန်း ပါ။ ဘွားတော်ကြောင့်သာ ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ။ နင်းခွဲဆောင်းလေနဲ့က အချင်းချင်း မုန်းမှမုန်းကြတာ”

“မဖြစ်နိုင်တဲ့ဇာတ်လမ်းကို အဖွင့်ရှည်အောင် ဆက်နေရင် ဇော်ကြောဆွဲတာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းဘူးလေ”

“နင်းစိတ်တွေ ပြောင်းလဲသွားပြီလား”

“မသိဘူး။ ခုလက်ရှိ ငါ သူ့ကိုမတွေ့ချင်တာပဲလိတယ်”

“Why ”

“သူ့ကိုတွေ့ရင် ရေပြင်ပေါ် အရုပ်ထပ်ရေးမိမှာ စိုးလို့ ဟေ့။ ငါ့စိတ်ကို ငါ့အာမမခံဘူး”

“ရောဂါပဲ”

ကုတင်ပေါ် ပစ်လွဲချလိုက်သည်။ ကိုးယိုကားယားအိမ် ပစ်တော့မှ စိတ်ထဲ နေသာသလိုရှိလာသည်။

“နင်းကို နေလမင်းက ကြေနေပြီနော်”

“တော်ပါဟယ်၊ ဒီအရူးကို စိတ်ပိန်လွန်းလို့”

“ပန်းက ပြောနေတာ၊ နင်းကို နေလမင်းက ခုလောက် ထိ သည်းခံလိမ့်မယ်လို့ သူထင်မထားခဲ့ဘူးတဲ့။ နေလမင်းက သေးသေးတင်တောင် ခံတဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ သူ့အိမ်ကလည်း နေလမင်းဆို ဖူးဖူးမှတ်ဆိုပဲ”

“ဒါကြောင့် အရိပ်သုံးပါးနားမလည်တာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ပြီးပြည့်စုံတဲ့လူရယ်လို့ လောကမှာ မရှိပါဘူး။ ချမ်းသာပြီး လိုတရပြန်တော့လည်း ရောဂါက မနေဘူး”

“ဘာလဲ၊ နင်းစကားကြီးက”

“နင်းမသိသေးဘူးထင်တယ်၊ နေလမင်းက ရောဂါသည် လေ”

“အိတ်စ်လား”

“အတည်ပြောတာ၊ သွေးကင်ဆာတဲ့”

ပန်းချီနားထဲသို့ မိုးကြိုးတစ်စင်း ဖြတ်ပြေးသွားသလို ခံစားရသည်။ ပန်းချီ မယုံချင်ပါ။

“နင်းအံ့သြသွားတယ်မဟုတ်လား၊ ပန်းပြေ တုန်းက ငါလည်း မယုံချင်ဘူး။ သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း ဖြစ်နိုင်သားပဲ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက သူ့အလိုကို အရမ်းအလိုလိုက်

ကြတယ်။ ဇွဲရာ ရဲရာ တိုးရာ နေလမင်းရဲ့ဆန္ဒနဲ့ချည်း နေကြတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက စိုပြိုးနီရဲနေတာပဲ ဘာသွေးဆုတ်ဖြူရော်မှုမျိုးမှ မတွေ့ရဘူး”

“နင်စဉ်းစားကြည့်ရင် သတိထားမိမှာပါ။ သူ့မျက်ဝန်းတွေက တစ်ခါတစ်ရံ ညိုမည်းနေတတ်တယ်လေ”

ပန်းချီ မျက်လုံးမှိုတ်လိုက်၏။ မှန်ပါသည်။ နေလမင်းက အသားညို၍ မသိသာသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ မျက်ဝန်းလေးများက အားမရှိသလို ညိုမည်းနေတတ်သည်လေ။

“အဲဒါကြောင့် နင် သူ့ကိုအရမ်းကြီး ပျစ်ပျစ်ခါခါမဆက်ဆံပါနဲ့”

“အဲဒါ ငါ တမင်သက်သက်လုပ်နေတာမှ မဟုတ်တာ။ အလိုလိုနေရင်း သူ့ကို မျက်နှာကြောမတည့်တာ”

“တစ်ဖက်က နှိပ်လွန်းရင် ဖိချင်တယ်တဲ့။ နင့်အပေါ်အရမ်းသည်းခံမှန်း နင့်စိတ်က သိနေလို့ သူ့ကိုဖိချင်နေတာလား”

သင်က ပြောဆိုရင်း အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်။ ပန်းချီထံ တွေးစရာအပုံကြီး ချန်ထားခဲ့သည်။

အမှန်ပြောရလျှင် ပန်းချီဘဝ၌ ဘယ်သူ့ကိုမှ နေလမင်း

ကိုအော်သလို အော်မလွှတ်ဖူးတာ အမှန်ပါ။ ဆောင်းလေတုန်းကဆိုလျှင် ဆောင်းလေကို အံတတ်နိုင်ဆုံး သည်းခံဆက်ဆံခဲ့သည်။ ပန်းချီရဲ့ပင်ကိုစိတ်က ဆတ်တောက်တောက်နိုင်တာ မှန်သော်လည်း နေလမင်းအပေါ် ပို၍စိတ်ဆတ်နေသည်ဟု မိမိကိုယ်မိမိ မြင်လာမိသည်။

ပန်းချီစိတ်ထဲ မွန်းကျပ်ရှုပ်ထွေးနေသည်။ အတွေးတွေက ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

ဆောင်းလေ ရောက်နေတယ်ဆိုသော သတင်းကြောင့်လား။ နေလမင်းရဲ့ရောဂါကြောင့်လား။ ဇွဲမာန်ဟုန်ပေးခဲ့သည့် ငွေတစ်ထပ်ကြောင့်လားဆိုတာ တိတိကျကျမသိပါချေ။ သေချာတာကတော့ သုံးခုစလုံး ပန်းချီစိတ်ကို ပင်ပန်းစေတာအမှန်ပါ။

အနန်း (၁၆) |

“ပန်းချီ”

လှည့်မကြည့်သေးခင်မှာပင် အသံရှင်ကို ပန်းချီသီနေ
သံ။ ဆောင်းလေပေါ့။ ဆောင်းလေရဲ့အသံကို သူမက မေ့စရာ
သား။ အဲဒီပြာရှုရှုအသံကို ပန်းချီသီပ်နှစ်သက်ခဲ့ဖူးတယ်လေ။

“ငါထိုင်မယ်နော်”

ကဲန်တင်းတွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ ကော်ဖီတစ်
ခွက် မှာသောက်နေခိုက်တွင် ဆောင်းလေ ရောက်လာခြင်းဖြစ်
သည်။ ဒါ သဇင်လက်ချက်ဆိုတာ ပန်းချီရိပ်မိ၏။ သဇင်ကပဲ
-န်းချီကို ကဲန်တင်းမှာ စောင့်ခိုင်းထားခဲ့တာလေ။ ပြီးတော့ ယေ
လာနိုင်တာကလည်း သဇင်ပဲဖြစ်၏။

“နင့်ကို သင်္ဃာတော်လိုက်တာလား”

“နင် အရမ်းပြောင်းလဲသွားတယ်နော်”

“လူ့စိတ်က ယနေ့နဲ့မနက်ဖြန်တောင် မတူနိုင်ပါဘူး”

ပန်းချီက မျက်နှာကိုချိမော့ထားသည်။ သို့သော် လက်ဖျားများက အေးစက် တုန်ယင်နေသည်။

“နင် ငါ့ကို ဘာကြောင့် အဲဒီလိုရက်စက်နိုင်ခဲ့တာလဲ”

“အဲဒီလိုမေးခွန်းထုတ်ခဲ့တာကိုက နင် ငါ့အပေါ် ကိုယ်ချင်းစာတရားမရှိတာဘဲ”

“ငါဘာမှားနေလို့လဲ ပန်းချီ”

“မှားတယ်၊ အရက်သောက်တာလည်း မှားတယ်၊ ရည်းစားတွေ ထည့်လဲတဲ့တာလည်း မှားတယ်”

“အဲဒါ ဘယ်သူကြောင့်လဲ”

“ငါ့ကြောင့်များလားဆိုပြီး ခံစားခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေကို ငါ နှုတ်ပြောတယ်”

“ပန်းချီ”

ပန်းချီ ထရပ်ဖို့ကြိတ်ရွယ်လိုက်သည်တွင် သူက ပန်းချီလက်ကို ဆတ်ခနဲကိုင်ဆွဲလိုက်သည်။ ပန်းချီရှက်သွားသည်။ ဘေးဘိတ်ယာကို ဝေကြည့်သည်။ အချို့က ပန်းချီကို အကဲခတ်နေ

ဟန်တူ၍ ပန်းချီရှက်သွားသည်။

“လွတ်စမ်း ဆောင်းလေ”

“ခုနေချိန် နင်နဲ့ငါ တရားဝင်တွဲလို့ရနေပြီနော်။ အသက်အရွယ်ရော အချိန်အခါရောပဲ”

“နင် အရူးမထစမ်းနဲ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်ကသာ နင်ဒီလိုလုပ်ခဲ့ပြောရဲရင် ငါက အရူးတစ်ယောက်လို နင့်အပေါ် စွဲလန်းနေဦးမယ့်လူပါ။ ပြောင်းလဲသွားတာ ငါမဟုတ်ဘူး... နင်။ နင် တွဲခဲ့သမျှ မိန်းကလေးတွေလို ငါ့ကိုအပေါ်စားလို့ လာမတွေးနဲ့။ ငါ့မှာ အရှက်ရှိတယ်၊ သိက္ခာရှိတယ်၊ လူတွေဝိုင်းကြည့်နေတယ်။ နင် အခု ငါ့လက်ကိုလွတ်ပါ”

ပန်းချီ အံ့ကျိတ်ပြီး တီးတိုးပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ပန်းချီ မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ဆောင်းလေ၏အသံက ညစ်ထေးထေးဖြစ်နေသည်။ ပန်းချီ ဆောင်းလေကိုအံ့သြသည်။ ဆောင်းလေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။ ဘာကြောင့် အဲဒီလိုမျက်လုံးရွဲကြီးနဲ့ ပန်းချီကို စားတော့ဝါးတော့မလို ကြည့်နေရတာလဲ။

ဒါ ပန်းချီသိတဲ့ဆောင်းလေရဲ့မျက်လုံးတွေမှမဟုတ်တာ။ ပန်းချီသိတဲ့ဆောင်းလေက ဘယ်လောက်ဖြူစင်လိုက်သလဲ။ ဘယ်

လောက်ရိုးသားလိုက်သလဲ။ အခုတော့ အကြည့်တွေ့ရော၊ အပြော
တွေ့ရော၊ အမူအရာတွေ့ပါ အရိုင်းဆန်လာသည်။ အရင်တုန်းက
တော့ မလှုပ်တလှုပ်နှင့် ဆောင်းလေရဲ့ပုံစံကို အားမလိုအားမရ
ဖြစ်ပြီး မြတ်နိုးခဲ့ရတာပါ။ ပန်းချီပြောသူမျှ စွပ်စွဲသမျှကို ဖြေရှင်း
လေ့ရှိတဲ့ ချစ်စရာကောင်းသည့်ဆောင်းလေက အခု ဘယ်
ရောက်သွားတာလဲ။

“ငါပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်သွားပါ”

“နင့်ကားကို နားထောင်နိုင်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိ
ဘူး”

“ငါ့မှာ ရှိတယ်ဆိုရင်ရော”

“ဆော့ရီး... ဆောင်းလေ၊ ဒီလိုစကားမျိုး လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်နှစ်ကျော်လောက်က နင်ပြောခဲ့ရင် ငါက ကမ္ဘာဝမ်းအသာဆုံး
မိန်းမ ဖြစ်နေမှာပါ”

“နင် ဘာကြောင့် ငါ့ကို ဖြတ်စာရေးခဲ့တာလဲ”

“ဖြတ်စာတစ်စောင်ကို တုန်လှုပ်နေမယ့် ယောက်ျားစား
ထဲမှာ နင်မပါတာ ငါသိတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဝန်ခံလိုက်စမ်း
ပါ။ ပေ့ချင်ရင် ပေ့ချင်တယ်ပေါ့။ မူလအကျင့်ဆိုတာ ဖုံးထားလို့
မှမရတာ။ ငါ့ကိုခေါင်းစဉ်မတပ်နဲ့၊ ငါမုန်းတယ်”

ပန်းချီစကားက ပြင်းထန်သွား၍ထင်သည်။ ဆောင်းလေ
၏မျက်လုံးများက နီရဲလာပြီး ကျားရိုင်းတစ်ကောင်ပမာ ကြောက်
စရာကောင်းလာသည်။ ထိုစဉ်... .

“ခွပ်! . . . ခွပ်!”

ဆောင်းလေလက်ထဲမှ ပန်းချီလက်ကောက်ဝတ်လည်း
လွတ်သွားသလို ဆောင်းလေ၏မျက်နှာသည်လည်း တစ်ပတ်
လည်သွားသည်။

“ဟင်! နေလမင်း”

“မင်းကို သူ့ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဒီကောင် ဘယ်
ကကောင်လဲ... တောက်!”

နေလမင်း ခေါ်သထွက်နေသည်။ နဖူးကြောများပင်
ထောင်နေသည်။

“ငါ့ကို ဘာကောင်လဲလို့ ပြောနေရအောင် မင်းကကော
ဘာကောင်လဲ”

လဲကျသွားသော ဆောင်းလေက နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ
သွေးစကို လက်မဖြင့်သုတ်ကာ ထလာပြန်သည်။ ပြီးနောက်... .

“ခွပ်!”

ဆောင်းလေက နေလမင်းကို ထိုးပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

နေလမင်း စားပွဲပေါ် လဲကျသွားသည်။ ကော်ဖီခွက်နှင့် ရေခွေး
တတ်ဘူး မှောက်ကျသွားသည်။ ကံနိတင်းဆိုင်ထဲလည်း ရုတ်
ရုတ်သံသံဖြစ်ကုန်သည်။

“ဆောင်းလေ၊ နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ဆောင်းလေကို အော်လည်းအော်၊ လဲကျသွားသော
နေလမင်းကို ဆွဲထူသည်။ နေလမင်းလက်ကောက်ဝတ်တွင် သွေး
များ ပေကျသွားသည်။ ပန်းချီတုန်လှုပ်သွား၏။ ကွဲသွားသော
ဖန်ခွက်နှင့်ရှုမိခြင်းဖြစ်သည်။

“နေလမင်း... ဒါ... ဒါ... သွေး”

ဆောင်းလေ၏လက်သီးချက်က ပြင်း၍ထင်သည်။ နေ
လမင်းနှုတ်ခမ်း ကွဲသွားသည်။

“နေလမင်း နင်ဘယ်နားထိသွားလဲဟင်”

ပန်းချီ စိုးရိမ်သွား၏။ သွေးပေနေသော နေလမင်း၏
လက်ကောက်ဝတ်မှဒဏ်ရာကို စိုးရိမ်ကြီးစွာ ဂရုစိုက်ပေးမိသည်။
နေလမင်းခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ သွေးများ အလံဟဿ ဆုံးရှုံးသွား၍
မဖြစ်ပါ။ မကျပါနဲ့တော့ အဲဒီသွေးတွေ ထပ်မကျလာပါနဲ့တော့။

“နေလမင်း... နင် နေသာရဲ့လား။ ရရဲ့လား”

“သူက အဖြေမပေးရသေးတဲ့ မင်းရည်းစားလား”

ဆောင်းလေရဲ့ ခနဲတုတ်အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။
ပန်းချီ မဖြေရှင်းချင်ပါ။ ခုချိန်မှာ ပန်းချီစိတ်ပူတာက နေလမင်း
ပဲဖြစ်၏။ နေလမင်း တစ်ခုခုမဖြစ်ပါစေနဲ့ဟုလည်း ရင်ထဲက အသံ
တိတ် ဆုတောင်းနေသည်။

“နေလ”

ထိုစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ ရဲနှင့်တိုး ပြေးဝင်လာသည်။ ကံနိတင်း
တွင် နေလ ရန်ဖြစ်နေသည်ဆိုသောသတင်းက ကျောင်းတွင်
လျင်မြန်စွာ ပျံ့နှံ့သွားမှာအမှန်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း အချိန်ကိုတို
အတွင်း ရဲနှင့်တိုး ရောက်လာသည်ပေါ့။

“တောက်!”

ရဲနှင့်တိုးသည် ဆောင်းလေကို မီးတောက်မတတ် မျက်
ဝန်းများနှင့် ကြည့်နေကြသည်။ အခြေအနေကို ပန်းချီ သဘော
ပေါက်လိုက်၏။

“တော်ကြပါတော့၊ ခုချိန် နေလမင်းကသာ အရေးကြီး
တာပါ။ သူ့ကိုဆေးခန်းပို့ရမယ်။ လုပ်ကြပါ”

“မင်း ကောင်းကောင်းသတိထား”

ရဲသည် ဆောင်းလေကို မာန်မဲကာ နေလမင်းကိုဆွဲထူ
သည်။

“ငါ့ကိုမခေါ်နဲ့၊ ပန်းချီကိုခေါ်ပါ။ ပန်းချီကို ငါစိတ်မချဘူး”

နေလမင်း၏အသံဖြစ်သည်။ ပန်းချီရင်ထဲ ထိုအသံက ငြိမ်ခနဲစီးဝင်သွားသည်။

“ပန်းချီ”

နေလမင်း စိတ်ချမ်းသာစေလိုခြင်းအတွက် နေလမင်း နောက် လိုက်ဟန်ပြုစဉ်တွင် ထွက်ပေါ်လာသော ဆောင်းလေ၏ အသံဖြစ်သည်။

“ငါ ဒီအထိ တကူးတကလာခဲ့တာ... နင်နဲ့ရန်ဖြစ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ မပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့ ငါ့ရင်ထဲက စကားတွေကို ပြောချင်လို့ပါ။ နင် ငါ့ဆီပြန်လာသည်ဖြစ်စေ ပြန်မလာသည်ဖြစ်စေ ရာသက်ပန် ငါ့စိတ်ထဲမှာ ရှင်းသွားချင်လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ပန်းချီရယ်၊ နင်အရမ်းပြတ်သားလွန်းတယ်၊ အရမ်းစိမ်းကားလွန်းတယ်”

ပန်းချီခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားပြန်သည်။

“နင့်ကိုချစ်တဲ့စိတ် တစ်ခုတည်းပါ။ နင့်ကိုချစ်ခဲ့လို့ ငါ အိမ်မှာ ဘယ်လောက်အပြောခံခဲ့ရသလဲဆိုတာ နင်မသိချင်တော့ဘူးလား။ ငါ့အမေက နင့်ကိုလက်ခံချင်လာအောင်လို့ ငါ ပေခွဲတေခွဲတယ်လို့ ဖြည့်မတွေးပေးတော့ဘူးလား။ ငါပေးချင်တဲ့ မက်ဆေ့ချ်က တစ်ခုတည်းပါ ပန်းချီရယ်။ စိုးမိုးချုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့

ပိန်းကလေးက နင်ပဲဆိုတာ တစ်လောကလုံးကို သိစေချင်ရုံပါ။ ဒါပေမဲ့ နင့်ရဲ့တုံ့ပြန်မှုက အရမ်းပြင်းထန်လွန်းတယ် ပန်းချီ”

ပန်းချီရင်ထဲ ခွမ်းလျသွားသည်။ ပန်းချီ ငိုနေသည်။ ပန်းချီမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေ ကျနေသည်။ ထိုမျက်ရည်တွေက ဆောင်းလေကြောင့်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော်လည်း ထိုမျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးသောလက်သည် နေလမင်း၏လက်ဖြစ်နေသည်။

ပန်းချီ အားပါးတရငိုချစ်ချင်သည်။ လူမရှိသောနေရာတွင် အားရအောင် အော်ငိုပစ်ချင်နေသည်။

အနန်း (၁၇)

“ဒါဆို သူက မင်းရဲ့ရည်းစားဟောင်းပေါ့”

ပန်းချီ ပြန်မဖြေဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။

“မင်း သူ့ကိုချစ်နေသေးလား”

ပန်းချီ မသိပါ။ ထိုမေးခွန်းမျိုး ပန်းချီကိုယ် ပန်းချီပင် ဘယ်တုန်းကမှ မေးမကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။ ဆောင်းလေကိုမေ့ပစ်ဖို့သာ ပန်းချီကြိုးစားခဲ့သည်။ ကိုယ့်ကိုမကြည်ဖြူဘဲ အရပ်တကာလှည့် သိက္ခာချခဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ယောက်ျား မထော်ချင်သော စိတ်ကြောင့် ဆောင်းလေကိုမေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဆောင်းလေကို ပန်းချီချစ်နေသေးတယ် မချစ်တော့ဘူးဆိုတာ ပန်းချီအတွက် အဓိကမကျတော့ဘူးဟုထင်သည်။

“ပန်းချီ”

“နင် ငြိမ်ငြိမ်နေပါ နေလမင်း။ သွေးသွင်းနေတယ်”

လက်ကောက်ပတ်သည် ဖန်ကွဲရုရာတော်တော်များသွား၍ သွေးများမလိုအပ်ဘဲ များစွာဆုံးရှုံးသွားသည်။ ထို့ကြောင့် နေလမင်း သွေးသွင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါ့အတွက်တော့ ဒီသွေးသွင်းတာ အဆန်းမဟုတ်ဘူး။ မင်းနုတ်ခွမ်းတွေကသာ စကားဆန်းတွေ မကြားရဖို့ ငါ့မျှော်လင့်တယ်”

ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဆိုတာ ပန်းချီ မသိတာ အမှန်ပါ။

“နေလ”

ပြောနေရင်းပင် ဇွဲမာန်ဟန်က အခန်းထဲ ရေးကြီးသုတ်ပြာ ဝင်လာသည်။ ဇွဲမာန်ဟန်သည် နေလမင်းကို စိုးရိမ်တကြီးကြည့်နေ၏။

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ ခေါင်းမူးသေးလား”

“ငါမေးတာ ဖြေပါ။ မင်း သူ့ကိုချစ်နေသေးလား”

နေလမင်းသည် စိုးရိမ်တကြီးမေးနေသော ဇွဲမာန်ဟန်၏စကားကို လျစ်လျူရှုပြီး ပန်းချီကိုသာ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

ပန်းချီ ရှက်နေသည်။ အထူးသဖြင့် ဇွဲမာန်ဟန်ရှေ့မှာ ပိုပိုပြီး အနေခက်သည်။

“ဒီအဖြေကို နင်သိတော့ရော ဘာထူးမှာမို့လဲ”

“ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် မလုပ်နဲ့နော် ပန်းချီ ငါမေးတာကိုဖြေပါ”

“ငါ့ကိုယ်ငါတောင် မသိတဲ့ကိစ္စကို နင့်ကို ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ”

“လိမ်ပြီးမှပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီကောင်ကို မချစ်ဘူးလို့ဖြေကွာ”

“ငါ နင့်ကိုမလိမ်ချင်ဘူး”

“ဟားကွာ... ”

“ဘုန်း! ခွမ်း! . . . ”

နေလမင်း စိတ်တိုလာ၍ထင်သည်။ တွေ့ကရာကို ကန်နဲ့လိုက်သည်။ ပြီးနောက် သွင်းထားသောအပ်ကိုဆွဲဖြုတ်သည်။ သွေးအိတ်ကို လွှင့်ပစ်သည်။

“ဟာ! ဟေ့ကောင်၊ မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့”

ပန်းချီ လန့်သွားသည်။ နံရံကိုခိုရပ်နေသည်။ ထိတ်လန့်နေသည်။ နေလမင်း သိပ်ကိုဒေါသထွက်နေသည်။ အသက်ရှူသံသည် ပြင်းနေသည်။ ဝူးဝူးဝါးဝါးလုပ်နေသော နေလမင်းကို

ဖွဲ့ဟန်ဟန်က ဖမ်းချုပ်နေသည်။ ယောက်ျားနှစ်ယောက် လုံးထွေး
နေကြသည်ကို ပန်းချီ အမှတ်တမဲ့ကြောင်အမ်းနေသည်။

“နေလ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ ဟေ့
ကောင်! နေလကွာ”

ကုတင်နှင့်ထိုင်ခုံများကို ကန်ကျောက်နေသော နေလ
မင်းကို ဖွဲ့ဟန်ဟန်က ဆွဲနေသည်။ ဆွဲမရအောင်ကို နေလမင်း
ကလည်း ရုန်းကန်နေသည်။ ဖွဲ့ဟန်ဟန်က နေလမင်းကို လက်
သီးဖြင့်ထိုးရန် ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော် ဖွဲ့ဟန်ဟန်၏လက်သီး
သည် လေထဲရပ်တန့်သွားသည်။

ပန်းချီ အသက်ပင် မရှူရဲပေ။ ကြောက်နေသည်။

“တော်တော့ နေလ၊ မင်းဒေါသဖြစ်နေလို့ရော သူက
သူ့ရည်းစားဟောင်းကို မချစ်ဘူးတဲ့လားကွာ”

“ဟား... ငါ့ကိုမပြောနဲ့၊ ဘာမှလာမပြောနဲ့။ မကြား
ချင်ဘူးကွာ၊ မကြားဘူး... ဘာမှမကြားဘူး”

နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ကာ နေလမင်းအော်သည်။ အော်
ရင်းပင် နံရံကိုမှီကာ ခွေကျသွား၏။

“နေလ... နေလ”

ဖွဲ့ဟန်ဟန်သည် နေလမင်းကို ဆွဲဖမ်းထားသည်။

“နေလ... နေလ”

ပန်းချီ စိုးရိမ်လာသည်။

“ဆရာမ... ဆရာမ”

ဖွဲ့ဟန်ဟန်၏အော်သံဖြစ်၏။ ဂျူတီကုတ်နှင့် ဆရာဝန်
ဆရာမများ တန်းစီ၍ ပြေးဝင်လာသည်။ ပန်းချီရင်ထဲ နံးချိုနေ
သည်။ စိတ်နဲ့ကိုယ် မကပ်ချင်တော့ပါ။

ဘာတွေလဲ... ဘာကြောင့် ဒီလောက်ရှုပ်ထွေးသွားရ
ဘာလဲ။

အနန်း (၁၈ |

“နင်ပင်ပန်းနေပြီ ပန်းချီ၊ နားလိုက်ဦး”
ပန်းချီကြောင့် သူ့သူငယ်ချင်း ခုလိုဖြစ်ရသည်ကို ပန်း
ချီကိုယ်၌က သိသည်။ လက်ခံသည်။ သို့သော် ထူးဆန်းစွာပင်
သူက ပန်းချီအပေါ် စိတ်ဆိုးဟန်မပြချေ။

“ရပါတယ်၊ သူ့သတိပြန်လည်လာမှ ငါပြန်ပါ့မယ်”

“ငါစောင့်နေမှာမို့ ပြန်ပါ၊ နားပါ”

“သူ့မိသားစုရော”

“သူ့အဖေက ဗန်ကောက်သွားတယ်၊ သူ့အစ်မက
အမေရိကားမှာလေ။ သူ့အမေက အစ်မဆီ ခဏသွားတယ်။
သူ့ဒီလိုဖြစ်နေတယ်သာဆိုရင် ချက်ချင်းပြန်လာကြမှာပါ”

“သူ ဒီလိုပဲ မကြာခဏဖြစ်တတ်သလား”

“အခြေအနေကောင်းနေတာ ကြာပါပြီ”

“ငါ့ကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့အတွက် ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ဖြစ်နိုင်ရင် နင် သူ့အပေါ် နည်းနည်းကောင်းပေးလို့ မရဘူးလား”

ပန်းချီရင်ထဲ ဆိုတက်လာသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နေလမင်းကို အရမ်းချစ်တဲ့ ဇွဲမာန်ဟန်၏စိတ်ကို မြင်လိုက်ရသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပန်းချီလည်း ရှိချင်လိုက်တာ။ ပန်းချီထံမှာလည်း ဇွဲမာန် ဟန်လို သူငယ်ချင်းမျိုး ရှိချင်လိုက်တာ။

“ပန်းချီ သူ့ကိုခင်ပါတယ်”

ပန်းချီအသံက နူးညံ့သိမ်မွေ့နေသည်။ ပန်းချီဟု မိမိ ကိုယ်မိမိ ဘယ်တုန်းကမှ နာမ်စားမသုံးခဲ့ဖူးသော်လည်း ဒီတစ် ကြိမ်မှာတော့ နူးညံ့စွာပင် သုံးမိသွားသည်။

“တကယ်ပဲလား”

ဇွဲမာန်ဟန်က အဆုံးအစမရှိ မေးလိုက်မိသော ပန်းချီ စကားကို နားလည်ပုံမရချေ။ မေးခွန်းများပါသောမျက်လုံးများ နှင်ကြည့်လာသည်။

“သူ...ဟို...ဟို... ရောဂါဖြစ်နေတာ အမှန်ပဲ လား”

“မင်းသိသွားပြီလား”

ပန်းချီသဘောပေါက်သွားသည်။ အမှန်ပဲကိုး။ ဒါက အမှန်ကိုး။

“မင်းသိနေတာကို နေလ မသိရင် ကောင်းမယ်။ သူ့ အားနည်းချက်ဖြစ်နေလို့ပါ။ ပြီးတော့ သူ့ရှေ့မှာ သူ့ကို သာမန် လူတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံစေချင်တယ်”

“နင်နဲ့သူက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေထင်တယ်”

“ငါးတန်းတုန်းကမှ သိတာပါ။ မန္တလေးမှာ အတူနေခဲ့ ကြတယ်။ သူက စကားပြောတာ သိပ်မကောင်းဘူး။ ငါ သူ့ကို ထိုးခဲ့ဖူးတယ်။ သူ နှာခေါင်းသွေးလျှံသွားပြီး သွေးသွင်းလိုက်ရ တယ်။ ငါ့ကြောင့်ပါ။ အဲဒီနေ့ကစပြီး သူဟာ ငါ့ရဲ့အခင်ဆုံး သူ ငယ်ချင်းဖြစ်လာတယ်”

ပန်းချီ ဇွဲမာန်ဟန်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဇွဲမာန်ဟန် သည် တည်ငြိမ်စွာ နေလမင်းကိုကြည့်နေသည်။ နေလမင်းသည် လည်း နှမ်းလျှော့ အိပ်ပျော်နေသည်။

“မင်းပြန်တော့လေ၊ မကြာခင် မှောင်တော့မယ်”

“ရပါတယ်”

“ငါမြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ်၊ ပန်းချီဖာသာ ပြန်ပါမယ်”

“ခဏနော်၊ နာစွဲခဏအပ်ထားမယ်”

ခွဲမာန်ဟန်က ပြောဆိုပြီးထွက်သွားသည်။ သိပ်မကြာခင် မှာပင် သူနာပြုနှင့်အတူ ပြန်ပေါ်လာသည်။ ခွဲမာန်ဟန်က သူနာပြုအား သေချာမှာပြီး ပန်းချီကို သူ့ကား အစိမ်းပုပ်ရောင်လေးဖြင့် လိုက်ပို့သည်။ ခွဲမာန်ဟန်၏အမေက ရန်ကုန်မြို့တွင် စိန်တိုက်ကြီးတစ်ခုပိုင်သည်ဟု ကြားဖူးသည်။ ဒါကလည်း သဇင်နှင့်ပန်းတို့ စကားပြောနေကြသည်ကို အမှတ်တမဲ့ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်လောက်များ ချမ်းသာလိုက်ကြသလဲ။ ကားကို တစ်စီးပြီးတစ်စီး ထည်လဲစီးနေသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ခွဲမာန်ဟန်နှင့်ပန်းချီတို့ စကားတစ်လုံးမှမပြောဖြစ်ကြပေ။ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက်နေကြသည်။

အဆောင်သို့ရောက်သောအခါ ပန်းချီ ကားပေါ်မှဆင်းချိန်တွင် ခွဲမာန်ဟန်ကပါ ဆင်းလာသည်။

“စိတ်ထဲ အရမ်းကြီးမခံစားပါနဲ့၊ နေလက ဒီလိုပါပဲ။

ပြန်ကောင်းသွားမှာပါ”

တုံ့ပြန်လိုက်သောပန်းချီအပြုံးက ခွမ်းလျှနေသည်။ ခွဲမာန်ဟန်၏ကားလေး ထွက်ခွာသွားသည်အထိ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“အဲဒါက နောက်တစ်ယောက်လား”

အသံလာရာတက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ထင်းရှူးပင်အကွယ်မှ ဆောင်းလေ ထွက်လာသည်။

“နင် မပြန်သေးဘူးလား”

“နင့်ကိုတွေ့ချင်လို့ ရက်နောက်ဆုတ်လိုက်တယ်”

“ထိုင်လေ၊ အေးဆေးပြောတာပေါ့”

ပန်းချီအသံက အားမပါသလို နုံးချိနေသည်။ ပန်းချီ၏ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် အဆောင်ရှေ့မှ ခုံတန်းပြာပေါ်တွင် ပန်းချီနှင့်ဆောင်းလေတို့ ထိုင်မိကြသည်။ အစွန်တစ်ဖက်စီတွင် နေရာယူထားကြသော်လည်း အသံကိုတော့ ကောင်းစွာကြားနိုင်သည်။

“နှင်းတွေကျလာပြီနော်”

“နင် ငါ့ကိုတွေ့ဖို့သက်သက် ရောက်လာတာလား”

“ငါအသုံးမကျခဲ့တာပါ။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လုပ်နေပြီး သည်ခရီးနဲ့သည်ခရီးကိုသွားဖို့ ငါဝန်လေးခဲ့တယ်။

နှင့်အပေါ် ငါ့အမေက အဲဒီလိုပြောခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါ နောက်မှသိရတာပါ။ တကယ်အားနာပါတယ်။ ငါ့အမေက ငါ့ကိုချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းပါ။”

“နှင့်အမေ မှားတယ်လို့ ငါမပြောပါဘူး။ သားရှင်တွေရဲ့ ခေတ်သစ်ဝါဒပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက ငါ့အတွက်တော့ တော်တော်အဆင်ပြေဖြစ်ခဲ့တယ်”

“ဆောရီး... အဲဒါတွေက ငါ့ကြောင့်ပါ”

“ရပါတယ်၊ နင်နဲ့ငါက အစောကြီးကတည်းက ရေခေါ်အရုပ်ရေးမိခဲ့ကြတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ပန်းချီ၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ မင်းက ငါ့ရဲ့ အနာဂတ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ငါ့လိုမိန်းမကလည်း ကိုယ့်ကို ပျစ်ပျစ်ခါခါပြောထားတဲ့လူကို ဘယ်တော့မှ အမေခေါ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အခု ငါ့အမေက အရင်လိုမဟုတ်တော့ပါဘူး”

“နှင့် ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်ပြောင်းလဲသွားတာလဲ။ ငါတကယ်မယုံနိုင်ဘူး”

“ငါ့ကို ပြန်လက်ခံပါလို့ မတောင်းဆိုချင်ပါဘူး။ ငါ့ရဲ့ သဘောထားကို မင်းသိစေချင်ရုံပါ။ မင်းလာခဲ့မယ်ဆိုရင် ငါရင်

ဖွင့်ကြိုဆိုနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း ငါ့ဆီရောက်လာမယ်တော့ ငါမထင်ပါဘူး”

“ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ နင်နဲ့ထပ်ပြီးစကားမပျားချင်ဘူး။ ငါ့စိတ်တွေ အရမ်းရှုပ်ထွေးနေတယ် ဆောင်းလေ။ ငါနားချင်ပြီ၊ နင်နဲ့ငါ စကားဆက်ပြောနေရင် အမှားတွေ ပါလာကုန်တော့မယ်။ အဲဒါဆိုရင် နင့်အတွက်ရော ငါ့အတွက်ပါ ဘာမှကောင်းမလာနိုင်ဘူး”

“ဒါဆို မင်း နားလေ၊ ငါပြန်မယ်။ မနက်ဖြန် ဆယ့်တစ်မှာ ငါ လေယာဉ်တက်မယ်”

ဆောင်းလေက ကိုယ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ကုန်း၍ ထွက်သွားသည်။ ပန်းချီရင်ထဲ နှုံးချီနေသည်။

ပန်းချီစိတ်ထဲ ဆောင်းလေ၊ နေလမင်းနှင့် ဇွဲမာန်ဟန်တို့က လူးလာခေါက်တို့ ပြေးလွှားနေကြသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ခြေရေမဆေးနိုင်၊ မျက်နှာမသစ်နိုင်ဘဲ ထိုးအိပ်ပစ်သည်။

သဇင်က အဖြစ်အပျက်များကိုသိချင်လွန်း၍ မေးမြန်းနေသည်ကိုပင် ပန်းချီ မဖြေလိုက်နိုင်ပါ။

ပန်းချီမဖြေချင်သေးပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပန်းချီစိတ်

ထဲ ရှုပ်ထွေးနေ၍ဖြစ်သည်။ ဘယ်အရာမှ ပန်းချီကိုလာရှုပ်ခြင်း မရှိသော်လည်း အလိုလိုပင် ရှုပ်ထွေးနေလေတော့သည်။

အခန်း (၈၉)

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

ပြတင်းတံခါးကို ခေါက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ညလုံး သက်တောင့်သက်သာအိပ်လိုက်ရ၍ ပန်းချီ အိပ်ရေးဝနေသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဘယ်သူလဲ၊ ပန်းချီ ထကြည့်ကွာ။ အစောကြီးရှိသေး တာကို”

သဇင်က အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် တစ်ဖက်ကုတင်မှ အော် နေသည်။ ပန်းချီက ရှည်လျားသောဆံပင်ကို ဖြစ်သလို ကုန်နှင့် ပင့်တင်ပြီး ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင်! နေလမင်း”

ပန်းချီ အံ့သြသွား၏။ မျက်စိအမြင်များ မှားနေသလား ဟု တွေးမိကာ မျက်လုံးပွတ်ကြည့်သည်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ နေလမင်း ပါ။ စိတ်စွဲပြီးမက်တဲ့အိပ်မက်များလားဟု ထပ်ပြီးတွေးမိလျှင် မိမိ ပါးကို မိမိရိုက်လိုက်ပြန်သည်။

“အား... နာတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“နင်... နင်... ဆေးရုံမှာ”

“ငါ့ကို ရောဂါသည်များ မှတ်နေသလား။ ဒဏ်ရာရလို့ ချုပ်ရတယ်။ သွေးသွင်းရတယ်။ ဒါက အဆန်းမှမဟုတ်တာ”

ပန်းချီမျက်လုံးထဲ မျက်ရည်ကြည်တို့ ဝေ့သီလာသည်။ နေလမင်းကို လန်းလန်းဆန်းဆန်းတွေ့လိုက်ရသောကြောင့်လား။ နေလမင်းကို သနားလွန်း၍လား။ ပန်းချီကိုယ်ပန်းချီ မသိတော့ ချေ။

“အိပ်ပုပ်လိုက်တာ၊ မျက်နှာသစ်လေ။ မနက်စာ သွား စားမယ်”

နေလမင်း၏အသံက ပုံမှန်ဖြစ်သည်။ ပုံမှန်သံဖြစ်အောင် အားယူပြောနေရမည့် နေလမင်း၏စိတ်ကို တွေးမိသောအခါတွင်

ပန်းချီရင်ထဲ ပိုဝမ်းနည်းသွားသည်။

“ခဏနော်”

ဟုပြောပြီး ပြတင်းပေါက်ကိုပိတ်သည်။ ပြီးနောက် ဝေ့ တက်နေသော မျက်ရည်ကြည်များကို လူမမြင်အောင် သုတ်လိုက် ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ပန်းချီ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“နင် တစ်ခုခုဖြစ်နေပါတယ်”

“ထ... မျက်နှာသစ်၊ အပြင်မှာ နေလမင်းရောက်နေ တယ်။ မနက်စာ သွားစားကြမယ်တဲ့”

“ငါ့ရောလား။ ဟွန်း... ဘယ်ရမလဲ၊ ဆွဲပြီးသားပဲ။ အဲ! သူက ဆေးရုံမှာ မဟုတ်ဘူးလား။ ငါပဲ သတင်းကြားမှားထား တာလား”

သဇင်က ထုံးစံအတိုင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ကုတင်ပေါ် မှ ဖုတ်ဖက်ခါ ဆင်းသွား၏။ ပန်းချီကသာ မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ပင် စောင်ခေါက်ပြီး တွန့်လိမ်နေသောအိပ်ရာခင်းကို ဆွဲဆန့်ပေးသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်! ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ကြာလိုက် တာ”

“ပြီးပါပြီ၊ ခဏပဲ”

နေကောင်းပျောက်စဉ် နှင်းတောထဲ၌ နေလမင်း အေး
နေမှာကို စိုးရိမ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းကို ဘီးကျကြီးနှင့်ပြီး
ကာ ဖြစ်သလိုစုချည်သည်။ ပြီးနောက် ဘဲခေါင်းစိမ်းရောင်ဝမ်း
ဆက် လက်ရှည်ကိုဝတ်သည်။ အပြင်မှာ နှင်းကျ၍ အေးနေပြီ
မဟုတ်လား။

“ဟိုး...ဟိုး...ဒါက ဘယ်သူလေးလဲ”

ပန်းချီကိုမြင်မြင်ချင်းပင် နေလမင်းက လှောင်ပြောင်
လာသည်။ ပန်းချီစိတ်သည် ထူးဆန်းနေသည်။ အံ့ဩဖို့ကောင်း
လောက်အောင်ပင် နေလမင်း၏လှောင်ပြောင်သရော်မှုကို စိတ်
မဆိုးမိတော့ပါ။

“မင်္ဂလာဆောင်သွားမလို့လား”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ နင့်မင်္ဂလာဆောင် လိုက်စား
မလို့”

ခပ်ရွဲရွဲပြောသည်။ နေလမင်းကလည်း ပန်းချီ၏ခွန်းတံ့
ပြန်သောစကားကို နှစ်သက်သွား၍ထင်သည်။ သူ့အပြုံးက ပို၍
အသက်ဝင်လာသည်။ ပန်းချီကျေနပ်ပါသည်။ ပျော်သည်။ ပန်းချီ
ကြောင့် ဆေးရုံရှိကုတင်ပေါ်မှာ လဲနေတာထက်စာရင် ပန်းချီကို
နောက်လိုက်စမ်းပါ။ လှောင်ပြောင်သရော်လိုက်စမ်းပါ။ ပန်းချီနှင့်

အားပါးတရ ရန်ဖြစ်လိုက်စမ်းပါ။

“ငါ့မင်္ဂလာဆောင်ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ မင်းက
ဧည့်သည်မဟုတ်ဘူး၊ သတို့သမီးဖြစ်ရမှာ။ မုန်း...”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အားမနာလျှာမကျိုး ပန်းချီကိုယ်က
တစ်ပတ်လှည့်စေလိုက်သည်။ ခါးမှကိုင်ပြီးလှည့်လိုက်သောကြောင့်
ပန်းချီကျောလေး တွန့်သွားသည်မှာ အမှန်ပါ။

“ဟားဟား... ဖိုက်တယ်ကွာ”

ကြည့်လင်ရွှင်ပြသော နေလမင်း၏အသံဖြစ်သည်။ ထို
အသံသည် မနေ့ကမှ ဆေးရုံတွင် သေလုမျောပါးဖြစ်ခဲ့သည်ဆို
တာ ဘယ်သူ ယုံလိမ့်မလဲ။

ပန်းချီ တွေ့လိုက်သည်။ ကားကိုမှီကာ ပန်းချီနှင့်နေလ
မင်းကို ပြုံး၍ကြည့်နေသော ဇွဲမာန်ဟန်ဖြစ်သည်။ ပန်းချီရင်ထဲ
အလိုမကျသလို ခံစားရသည်။ ဇွဲမာန်ဟန်၏အပြုံးသည် ချစ်ခင်
သောညီမလေးတစ်ယောက်၏ ပျော်ရွှင်မှုကို ဝိတိဖြစ်နေပုံနှင့်တူ
နေသည်။

“ဇွဲ... ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ”

နေလမင်းက ဇွဲမာန်ဟန်ကိုပင် အော်ပြောလိုက်သည်။
လေယူလေသိမ်းက နေလမင်းမျက်လုံးထဲတွင် ပန်းချီက သိပ်ကို

လှနေမှန်း ပေါ်လွင်နေသည်။

“ကဲ! ဒီနေ့မနက်စာရော စားဦးမှာလား”

“မစားသေးဘူး၊ ငါ သူ့ကို အိမ်ခဏခေါ်သွားဦးမယ်၊ မင်း ဒီမှာ ခဏနေခဲ့၊ လာ... ပန်းချီ ကားပေါ်တက်”

“ငါမောင်းပို့ပို့မယ်ကွာ၊ ဒီနေ့အတွက်တော့ ငါက မင်းရဲ့ဒရိုင်ဘာ လုပ်ပေးမယ်။ အခကြေးငွေအဖြစ် တစ်နေ့ကုန်အသုံးစရိတ်ကို မင်းတာဝန်ယူရမယ်”

“ဟား... မရဘူးကွာ၊ ခုချိန်မှာ ကားထဲ မင်းပါလာဖို့ မင်းက အပိုလှူပေါ့ကွာ”

“မိန်းကလေးအဆောင်မှာ မင်းက ငါ့ကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့မလို့လား”

ဖွဲ့မာန်ဟန်၏စကားကြောင့် ပန်းချီပြုံးမိသွားသည်။ မိန်းကလေးတွေကိုပဲ ကြောက်နေသည့်အသွင် ဆောင်နေသည်။ သို့သော် ပန်းချီရင်ထဲ အေးချမ်းနေ၏။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကားမောင်းပို့မှာက နေလမင်းအပေါ်စိုးရိမ်သည့် ဖွဲ့မာန်ဟန်၏စေတနာ သက်သက်ဖြစ်သော်လည်း ထိုစိတ်ကို ဖွဲ့မာန်ဟန် ဖုံးထားနိုင်၏။ တဖြည်းဖြည်းနေရင်း ပန်းချီက ဖွဲ့မာန်ဟန်နှင့်နေလမင်းတို့ကြားမှ သံယောဇဉ်ကြီးကို မနာလိုချင်စရာကောင်းလောက်အောင် မြင်

တွေ့နေရသည်။

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောကွာ၊ လစ်မယ်”

“နေဦး... သင်ကျွန်သေးတယ်”

“မစောင့်တော့ဘူး၊ ဒရိုင်ဘာကြီး... နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လာကြိုနိုင်တယ်မဟုတ်လား”

ဖွဲ့မာန်ဟန်က ပြန်မပြောပါချေ။ ကားမောင်းသူနေရာတွင်သာ အခန့်သား ဝင်ထိုင်နေသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ နေလမင်းက ပန်းချီနှင့်အတူ နောက်ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“မင်းက ဒရိုင်ဘာမို့ပေါ့ကွာ”

ဖွဲ့မာန်ဟန်က ကျေနပ်စွာပြုံးသည်။ ထိုအပြုံးကို ပန်းချီနားလည်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေလမင်းပျော်နေရင် ပြီးရောဆိုသည့်သဘောဖြစ်သည်။

“ဘယ်မောင်းရမလဲ”

“မဆိုးဘူး၊ မင်းကားမောင်းစားလို့တော့ ရပြီ။ အိမ်ကွာသူ့ကို ငါ့အမေခွဲမိတ်ဆက်ပေးမယ်”

ပန်းချီရင်ထဲ တုန်ခါသွားသည်။ ယောက်ျားလေးရှင်၏ အမေဆိုသော လောင်းရိပ်က မိမိတဝကို ကြီးစိုးနေ၍ ရင်ထိတ်သွားသည်။ မောင်းထုတ်ခဲ့လျှင်၊ ပြောဆိုလွှတ်ခဲ့လျှင် ဆိုသည့်

အတွေးက စိတ်တို့ကို ကယောက်ကယက်ဖြစ်စေသည်။ သားနှင့် ချမ်းသာရုံမျှသာ ချမ်းသာသော ဆောင်းလေ၏အမေကတောင် သားမာန် ဒီလောက်တက်နေမှတော့ နိုင်ငံသိ ချမ်းသာသော ဦးခေါင်ဂျယ်ရဲ့ဖုန်းသားဆိုပါလျှင်...

“ဟင့်အင်း... မလိုက်တော့ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“မလိုက်ချင်ဘူး”

ပန်းချီငြင်းလိုက်ပုံက အကြောက်အကန်ဖြစ်သည်။

“ငါ့အမေက နင့်ကိုတွေ့ချင်နေတာ၊ မနေ့ညကမှ ခဏ်းက ပြန်ရောက်တယ်။ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ နင့်ကိုမေးနေတာ”

“ငါ့ကို”

“အင်း... သူ့သားကို ဆေးရုံပို့လိုက်တဲ့မိန်းကလေးပဲ မသိချင်ဘဲရှိပါ့မလား”

စိုးရိမ်စိတ်မှ ကြောက်စိတ်သို့ အသွင်ပြောင်းလာသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့် သူ့သားက သွေးထွက်သံယို ဒဏ်ရာရပြီး ဆေးရုံရောက်ရသည်ကို သိနေလျှင် ဘယ်မိခင်က ရော အဲဒီမိန်းကလေးကို ကြည့်ဖြူမှာတဲ့လဲ။

“လိုက်သွားလိုက်ပါ တိမ်ပန်းချီရယ်၊ သူ မင်းကိုစိတ်ညစ်အောင် လုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ လူကြီးကတွေ့ချင်လို့ ခေါ်ခိုင်းတာ၊ မင်းငြင်းရင် ရိုင်းရုံကျတာပေါ့”

ပန်းချီ နားကြားများ လွဲလေ့ရောသလား။ နေလမင်းရဲ့ အမေက ပန်းချီကိုတွေ့ချင်တယ်တဲ့လား။ ဟုတ်ရောဟုတ်သေးလဲလား။ အိပ်မက်လား။

“လိုက်ခဲ့ပါ။ ခဏပဲ၊ မနက်စာစားပြီးရင် ပြန်လို့ရပြီ။ ငါ့အမေက အလုပ်မအားပါဘူး။ စိတ်ချ... မင်းကို အကြာကြီး သူ ဧည့်မခံနိုင်ဘူး”

ဟယ်လို၊ ပန်းချီကို ဧည့်ခံမယ်ဟုတ်လား။ ဟုတ်ရဲ့လား။ ပန်းချီက သူတို့လိုလူမျိုးတွေ အရေးတယူလုပ် ဧည့်ခံရမယ့်အဆင့်သား။

ပန်းချီကိုယ်ပန်းချီ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘဲခေါင်းစိမ်းဆောင် တစ်ပတ်နှမ်းလုံချည်နှင့်ဖြစ်သည်။ အထက်နှင့်အောက်မှာ အရောင်တူနေသောကြောင့် ကြည့်ရတာ မရိုင်းဘူးဆိုသော်လည်း တင့်တယ်နေခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းနီလည်း ဆိုးခဲ့ရ၊ မိတ်ကပ်လည်း သာမန်ကာလွှဲကာ လူးရုံတင်ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ခေါင်းမလျှော်ဖြစ်တာ သုံးရက်ကြာသွားပြီဖြစ်

၍ ခေါင်းတွင် အုံခဲစေးကပ်နေသည်။ ဖိနပ်၊ ခိုးရေထဲလည်းစီးခဲ့သည်မို့ ထိပ်လေးတွေ ပွန်းရှုနေသည်။ ငါးထောင်တန်တရုတ် ဖြစ်ဖိနပ်ဆိုသော်ငြား အကောင်းစားဟုထင်ရသည်။ သို့သော် သံမံတလင်းပေါ်တွင် သတိထားလျှောက်ရသည်။ အမှန်အကန်မဟုတ်၍ ခုံက မာနေသည်။ သတိမထားမိပါက ခုံဖိနပ်သံတွေ ဆိုးဝါးစွာ ဆူညံ၏။

“နင်က အစောတည်းက ကြိုမပြောဘူး။ ငါက ဒီလို ပုံကြီးနဲ့”

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ငါ့အမေက သဘောကောင်းပါတယ်။ ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်တာနဲ့ မင်းကိုကြိုနေမှာ သေချာတယ်။ ကဲ! ဆင်းလို့ရပြီ။ ဒါ... ငါ့အိမ်ပဲ”

ကြည့်စမ်းပါဦး။ စိတ်တွေက ကယောက်ကယက်နှင့်မို့ ဘယ်လမ်းကိုဝင်ခဲ့ပြီး ဘယ်ခြံနံပါတ်တွင် ရပ်လိုက်မှန်း ပန်းချီမသိလိုက်ချေ။

ကားပေါ်မှခြေချပြီဆိုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခမ်းနားမှုသည် ပန်းချီကို လှောင်ပြောင်နေသလို ခံစားရသည်။ ဒီလိုအိမ်မျိုးမှာ နေလမင်းက နေသတဲ့လား။

ရင်ထဲသိမ်ငယ်သွားတာလား။ မိမိဘဝကို ဝမ်းနည်းသွား

ဘာလားမသိ။ ရင်ထဲ ဟာနေသည်။

ခြံစည်းရိုးအမြင့်ကြီးတွေက ပြင်ပလောကနှင့် ဒီမိသားစုသိပ်အဆက်အဆံ့မလုပ်မှန်း သိသာသည်။ အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းစိမ်းအံ့အလယ်တွင် ရေကူးကန်ကိုတွေ့ရသည်။ ထိုရေကူးကန်ဘေးတွင် စားပွဲအချို့နှင့်ကုလားတိုင်အချို့ ရှိနေသည်။ ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သည်မိသားစုသည် အင်မတန်ဖိမ်ယူတတ်မည်ဟု ပန်းချီခန့်မှန်းမိသည်။

မို့မောက်ချွန်တက်သော အမိုးစွန်းပျားနှင့် ဆောက်လုပ်ထားသောအိမ်သည် စိတ်ကူးယဉ်ပန်းချီကားချုပ်ထဲမှ တောမြိုင်စွန်အိမ်လေးနှင့် တူသည်။

“အိမ်လေးက ရုပ်စရာလေးပဲ”

နှုတ်မှလည်း တီးတိုးညည်းမိသွား၏။ နေလမင်းကိုကြည့်တော့ ကျွတ်ဆတ်ဆတ် မာကျောကျောနဲ့ ဒီလိုကဗျာဆန်တဲ့အိမ်မျိုးမှာ နေတယ်တဲ့လား။

“ဟော! သမီးရောက်လာပြီလား”

အိမ်ထဲမှ အင်မတန်လှပသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် စိန်လည်ဆွဲကို ဖျတ်ဖျတ်လက်အောင် ဆွဲထား၏။

“မောနင်း မာမီ”

“မောနင်း”

ထိုအမျိုးသမီးသည် ဇွဲမာန်ဟုန်နှင့်နေလမင်းကိုကျော်ကာ ပန်းချီထံ တည့်တည့်လာနေ၏။ ပန်းချီလန့်နေသည်။ ဘာလုပ်မှာလဲ။ ပန်းချီကို ပါးရိုက်လွှတ်မှာလား။ ဒါမှမဟုတ် နင့်လိုမိန်းကလေးက ငါ့သားကိုများဆိုပြီး အရှက်ခွဲလွှတ်မှာလား။

“Nice to meet you.”

ထိုအမျိုးသမီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပန်းချီပန်းလေးကိုဆွဲကာ ရင်ချင်းအပ် ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်သည်မှာ အသာအယာ ဖြစ်သည်။ ပန်းချီ အသက်ရှူမှားလောက်အောင် အံ့ဩသွားသည်။

“ဒါ ငါ့မာမီလေး ဖိုးမြင့်စန္ဒာတဲ့။ မာမီကတော့ မန္တလေးသူလေး။ ဗမာလူမျိုးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အန်တီ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်မက တိမ်ပန်းချီပါ”

“နာမည်ချင်းတော့ နီးစပ်သားပဲ”

မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ ပြောနေသော ဒေါ်ဖိုးမြင့်စန္ဒာရဲ့ စကားကြောင့် ပန်းချီပြုံးမိသွားသည်။

“ဒါကြောင့် သားက သဘောကျတာထင်တယ်။ မင်း

အပြုံးက သိပ်လှတယ် တိမ်ပန်းချီ။ လာပါ . . . အထဲဝင်ပါ။ မနက်စာစားပွဲဝိုင်းက မင်းလေးကို အဆင်သင့်ကြိုဆိုနေပါတယ်”

ပန်းချီ ရိုပ်မိလာသည်။ ဒီအိမ်သည် အနောက်တိုင်းဆန်ပြီး လွတ်လပ်ပေါ့ပါးမှုရှိတယ်ဆိုတာကိုပေါ့။ ပန်းချီစိတ်သည် လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကနှင့် ဘာမှမတူတော့အောင် ပေါ့ပါးလာသည်။

“ဘာကြိုက်ပြီး ဘာစားမှန်းမသိလို့ ရွေးချယ်ပြီးစားလို့ ရအောင် စားဖိုမှူးကို ဒင်းမ်ဆမ်းစီစဉ်ခိုင်းထားတယ်”

မှန်တာကိုပြောရလျှင် ဒင်းမ်ဆမ်းဆိုတာမျိုးကို ပန်းချီ စာအုပ်ထဲဖတ်ဖူးမိရုံပါ။ မစားခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ။ ဟမ်းဘာဂါဆိုတာလည်း သူများ ဘာဂါလို့သာ ဘာဂါလိုက်ရတာ။ အရသာက ငံသလား ချိုသလား ခါးသလားပင်မသိ။ ပန်းချီတော့ အခက်တွေ့ပြီထင်ပါရဲ့။

“ထိုင်လေ၊ ဘာရုပ်လုပ်နေတာလဲ”

စားပွဲရည်ကြီးကို ငေးနေသောပန်းချီအား နေလမင်းက အနားနားသို့တိုးကာ တီးတိုးကပ်ပြောသည်။ ခမ်းနားသောကျွန်းကနုတ်ခုံပေါ်တွင် ပန်းချီ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“သားကိုဂရုစိုက်ပေးတဲ့အတွက် တိမ်ပန်းချီကို အန်တီ

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နောက်ဆို အန်တီတို့အိမ်ကို ဝင်ပါထွက်ပါ ကွယ်။ သမီးလိုအပ်တာရှိလည်းပြောနော်၊ အဆောင်နေတယ်ဆို တော့ အနေအစားခက်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဆင်ပြေပါတယ်အန်တီ”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ။ အန်တီအပေါ် စိုးရိမ်စိတ် ဝင်နေရင် အန်တီလည်း နေရတာ မလွတ်လပ်လို့ပါ”

ဒေါ်မိုးမြင့်စန္ဒာကို စကားပြောကြည့်တော့မှ အထင်နှင့် အမြင် သိပ်ကိုလွဲနေမှန်း သိသွားတော့သည်။ မိခင်က ဒီလောက် သဘောကောင်းပါရဲ့နဲ့ နေလမင်းက ဘာလို့ကျွတ်ဆတ်ဆတ်နိုင် ရတာလဲ။

“ကဲ! မာမိတော့ စားလို့ပြီးပြီ၊ သမီးအေးဆေးစားနော်။ အန်တီက လုပ်စရာတွေရှိသေးလို့ အပြင်သွားရဦးမယ်။ ခုတော့ ရုတ်တရက်ကြီးမို့ ဘာမှမပြင်ဆင်လိုက်နိုင်ဘူး။ နောက်တော့မှ ထမင်းမိတ်ကျွေးမယ်။ နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ပြောမယ်၊ သားကို ဆေးရုံပို့ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်။ အန်တီ က မနေ့ညက ဆယ်နာရီမှပြန်ရောက်တာ။ ပြန်ရောက်ရောက် ချင်း သားက ဆေးရုံမှာဆိုတော့ လန့်သွားတာပဲ။ သမီးတို့ရှိနေ လို့ပေါ့။ သားက သမီးအကြောင်း မကြာခဏပြောပါတယ်။ သူ

ကြိုက်တယ်တဲ့။ အန်တီထင်ပါတယ်။ သားကကြိုက်မှတော့ နည်း နည်းထူးခြားတဲ့လူဖြစ်ရမယ်လို့။ အန်တီအထင် မလွဲဘူးဘဲ”

ပန်းချီ မျက်နှာပူသွားသည်။ ထို့ကြောင့် နေလမင်းကို ရုတ်ရုတ်နှင့်မိုးကြည့်မိသည်။ နေလမင်းသည် ပေါင်မုန့်ကြော်ကို ဇွန်းခက်ရင်းနှင့် ခွဲနေ၏။

“ကဲ! အေးဆေးနော် သမီး။ အန်တီ သွားပြီ။ နေ့လယ် မှတွေ့မယ်နော် သား”

“ညမှတွေ့မယ်၊ သား အိမ်ကို ညမှပြန်ရောက်မယ်”

“အိုကေလေ၊ ကဲ! ဇွဲ... အန်တီသွားပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပန်းချီကို ခေါင်းညိတ်ပြုပြုကာ ထွက်သွားသော ဒေါ် မိုးမြင့်စန္ဒာကို ပန်းချီငေးကြည့်နေမိသည်။ ကိုယ်ကာယ လိုက်စား မှန်းသိသာသည်။ ဒေါ်မိုးမြင့်စန္ဒာ၏ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်သည် ကျစ်လစ်သွယ်လျနေ၏။ အဆီပိုတစ်နေရာမှ မရှိပေ။

“အဲဒီလောက်လည်း ငေးမနေပါနဲ့၊ မျက်လုံးကြီးကျွတ် ထွက်သွားဦးမယ်။ ငါ့အမေက အသားမည်းတယ်၊ ရုပ်ဆိုးတယ်၊ ဇွဲရဲ့အမေကို နင်မြင်လိုက်ရင် မျက်လုံးကျွတ်ထွက်မလားဘဲ”

“ဇွဲရဲ့အမေက ချောလား”

“ရှမ်းပြည်နယ်က ပအိုဝ်လူမျိုးလေ။ မလှတဲ့နေ့မလား၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က မယ်ဗမာရှုံးပဲ။ ဇွဲထက်တောင် အသား ဖြူသေးတယ်။ ဆံပင်လည်း နင်နဲ့အရှည်ပြိုင်လို့ရတယ်”

ပန်းချီရင်ထဲ ပိတ်ဖြစ်သလို ကြည်နူးသလို ခံစားရသည်။ ပန်းလှလှ အမြဲပြောနေကျစကားလုံးကို ကြားယောင်မိသည်။

“ဆံပင်အရှည်ကြီးက ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ အောက်လိုက်ဘာ။ ရွံစရာလည်းကောင်းတယ်။ ညှပ်ပစ်လိုက်”

ထိုအချိန်က ပန်းချီရင်ထဲ သိမ်ငယ်ခွဲရသည်။ တကယ်ပဲ ပန်းချီက ဆံပင်ရှည်ကြီးကြောင့် ပုံတုံးကြီးဖြစ်နေတာလား။ သင်္ဃန်းပန်းက ဆံပင်တိုပြီး ဆေးဆိုးထားလို့ ခေတ်မီပြီး လှနေတာလား။

ပန်းချီသည် ဒီဆံပင်ရှည်ကြီးကိုညှပ်ပစ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားပါသေးသည်။ သို့သော် မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။ ငယ်ငယ်တည်းက ထားခဲ့သည့်ဆံပင်ဖို့ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အောက်ရင်လည်း အောက်ပါစေတော့ မညှပ်တော့ဘူး။ နောင်တရသည့်အလုပ်မျိုးကို မလုပ်တော့ဘူး။ စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းချမိတော့သည်။ ထိုအခါမှ စိတ်ထဲသက်တောင့်သက်သာဖြစ်လာသည်။

တစ်လလုံး ဆံပင်ညှပ်ရေး မညှပ်ရေးနှင့် ရှုပ်ထွေးလာ

သောစိတ်သည် ရှင်းသွား၏။ ယခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ တိုင်းမှူးကတော်တောင် ဆံပင်အရှည်ကြီးတဲ့။ ဆံပင်ရှည်ကလည်း ခေတ်မီတာပဲဟု ရင်ထဲ အသံတိတ်ကြိတ်ပြောမိသည်။

“ဘာပြုံးနေတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ့အမေ သဘောကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းလွဲနေသလားလို့”

“ငါ့ကို ဆေးရုံခေါ်တဲ့ကိစ္စလား”

“အင်း”

“ငါ ရန်ဖြစ်ပြီးလဲနေလို့ မင်းက စေတနာနဲ့ခေါ်သွားတယ်ထင်နေကြတာ။ ဇွဲကြောင့်ပါ။ နင်က ငါ့နောက်မလိုက်ချင်ဘဲ လိုက်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိလိုက်ဘူး”

“အဲလိုကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ပျော်ပါတယ်၊ အဲဒီကောင်ကြောင့်မဟုတ်ရင် နင် ငါ့အိမ်ကို ခုလိုရောက်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“နင်သိပ်ကံကောင်းတယ်နော်၊ နင့်အမေက နင့်ကိုသိပ်ချစ်ပုံရတယ်”

“သားသမီးကိုမချစ်တဲ့မိဘ သည်ကမ္ဘာမှာ ရှိမယ်ထင်
ဘူး”

ပန်းချီနှင့်နေလမင်းတို့ စကားပြောနေစဉ်မှာပင် ဇွဲမာန်
ဟန်က ထိုင်ရာမှ ထထွက်သွားသည်။ ဇွဲမာန်ဟန်၏မျက်နှာသည်
တင်းနေသည်။ တစ်ခုခုကို အလိုမကျဖြစ်နေသော ကလေးဆိုး
တစ်ယောက်နှင့်တူသည်။ ဇွဲမာန်ဟန် ဘာဖြစ်တာလဲ။

ဇွဲမာန်ဟန်ဆိုတာကြီးက စိတ်ထဲဝင်လာသောအခါ နေ
လမင်းထံ ရောက်နေသောစိတ်သည် လွင့်တစ်ချက် လွတ်တစ်
ချက်။

၁၁၆ (၂၀)

“ဆောင်းလေ၊ ဆေးရုံကြီးမှာရှိနေတယ်။ အရေးပေါ်
လူနာဌာနမှာ။ မြန်မြန်လိုက်လာခဲ့ပါ”

မှန်ပေါ်တွင် နှုတ်ခမ်းနီဖြင့် ရေးထားသောစာဖြစ်သည်။
ဒါ သံစဉ်ရဲ့လက်ရေးဆိုတာ ပန်းချီသိသည်။ ပန်းချီရင်ထဲ အံ့ဩ
သွားသည်။ ရန်ကုန်ရောက်နေရတော့မည့် ဆောင်းလေက ဘာ
ကြောင့် ဆေးရုံရောက်ရမှာတဲ့လဲ။ အက်ဆီဒင့်လား...

ဒါမှမဟုတ် သဇင် နောက်ပြောင်သွားတာလား...
မဖြစ်နိုင်ပါ။ သဇင်ဟာ အဲဒီလိုနောက်ပြောင်လေ့မရှိတာ ပန်းချီ
အသိဆုံးဖြစ်သည်။

ပန်းချီလက်ဖျားလေးများ တုန်ယင်လာသည်။ စိတ်တို့

လည်း ခြောက်ခြားကုန်သည်။ အရေးပေါ်ဌာနမှာဆိုကတည်းက ဆောင်းလေ၏ပုံကို ရိပ်စားမိသည်။

“မဖြစ်ပါစေနဲ့... မဖြစ်ရဘူး။ ဆောင်းလေ သေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဆောင်းလေက ငါ့ကြောင့် ဒီကိုရောက်လာတာ။ မဖြစ်ဘူး... ငါ့ကြောင့်ဆိုရင် မဖြစ်ဘူး”

ပန်းချီ ပျော့ခွေသွားသည်။ ဘာလုပ်၍လုပ်ရမှန်းမသိ အောင် မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည်။ အပြင်ကိုပြေးထွက်ဖို့ ကြံရွယ်နေသော်လည်း ကတ္တီပါမိနပ်က ခြေချောင်းတွင် ညပ်မနေပါ။

“ပန်းချီ”

အခန်းပြင်မှ အော်သံဖြစ်သည်။ ဘေးအခန်းမှ မာလာ၏အသံဖြစ်သည်။

“ပန်းချီ ရှိလား”

“အင်း... မာလာ၊ ရှိတယ်”

“သင် မှာသွားတယ်၊ ပန်းချီပြန်ရောက်လာရင် ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့ဖို့ ပြောပေးပါတဲ့။ ဘယ်ကိုလဲတော့မသိဘူး”

ပန်းချီလက်ဖျံတွင် ကြက်သီးတို့ ထောင်းထောင်းထကုန်၏။ ဒါဆို တကယ်ကြီးပေါ့။ တကယ်ပဲ ဆောင်းလေက ဆေးရုံ

ရောက်နေတာပေါ့။ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။ ဆောင်းလေ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။ ဆောင်းလေသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားပါက ပန်းချီ တစ်သက်လုံး နေသာတော့မည်မဟုတ်ပါ။

ဆောင်းလေဟာ ပြတ်သွားပြီဖြစ်တဲ့ အရင်ရည်းစားဆို သော်ငြား ယခုချိန်ထိ ပန်းချီစိတ်ထဲ ရှိနေသေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ပန်းချီ အခန်းထဲမှ ခြေဗလာနှင့်ပြေးထွက်လာမိသည်။ ပြီးနောက် စက်ဘီးနီတွင် ရင်ထားသောလက်ကိုင်ကောက် စက်ဘီးလေးကို ဆွဲယူနေသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် စက်ဘီးက နှစ်ဘီးလုံး ပေါက်နေခဲ့သည်။ တံခါးခေါက်ကြားမှ လေထိုးတံကို ဆွဲယူလိုက်၏။ ပြီးနောက် စက်ဘီးထဲသို့ လေထိုးသွင်းသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လေရှိနေပါက ဆေးရုံထိ ခွေနှင့်နင်းသွားနိုင်သည်လေ။ သို့သော် စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ထိုးသွင်းလိုက်သောလေများသည် တရှူးရှူးနှင့် ပြန်ကန်ထွက်နေလေသည်။

ပန်းချီ ငိုချင်လာသည်။ ယခုချိန်မှာ ဆောင်းလေ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင်ဆိုသည်စိတ်က ပန်းချီအတွေးကို ခြောက်ခြားစေလာ

သည်။ ဆေးရုံသွားဖို့ပင် ဒီလောက်နောက်ယှက်ဟန်တားမှုတွေ ကြုံနေရတာ ဆောင်းလေများ တစ်ခုခုဖြစ်သွားလို့လား။

ဟင်အင်း... မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ ဆောင်းလေ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။ ပန်းချီနဲ့မထိုစည်းနိုင်တော့ပေမယ့် ပန်းချီထက် အများကြီးသာပြီး မိဘလည်း သဘောတူတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်သွားပါဦး။ ဆောင်းလေရယ်... ကျေးဇူးပြု၍ ဒီက အစောကြီးထွက်မသွားပါနဲ့ဦး။

ပန်းချီ မျက်ရည်ကျလာသည်။ ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့် ဖျော့တော့နေမည့် ဆောင်းလေရဲ့ပုံက ပန်းချီစိတ်ကို ဒုက္ခပေးနေသည်။

“ဘဝမှာ ချစ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးရနိုင်တယ်”

“မိသားစုဝင်ထဲကလား”

“မဟုတ်ဘူး။ အသည်းထဲကချစ်တဲ့သူ ရည်းစားချစ်သူ”

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်ကျော်က ဗေဒင်ဆရာမ၏ဟောပြောချက်ကို ပန်းချီပြန်လည်ကြားယောင်မိ၏။ ထိုအချိန်က ဆောင်းလေကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ အသည်းကွဲနေချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုဟောချက်ကို ပန်းချီလက်ခံခဲ့သည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဆောင်းလေနဲ့ ထာဝရဝေးရပြီဟု လက်ခံထား၍ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုလိုဘဝခြားပြီး ဝေးရဖို့တော့ ပန်းချီလက်မခံနိုင်ပါ။ ဆောင်းလေသည် ခမ်းနားသောဘဝနဲ့ သာယာပျော်ရွှင်နေသည်ကို ပန်းချီမျှော်လင့်သည်။

“မဖြစ်ဘူး ဆောင်းလေ၊ နင့်အမေက ငါ့ကိုပြောလည်း ငါခံပါ့မယ်။ နင် ဘယ်မှထွက်မသွားပါနဲ့။ တကယ်တော့ ငါ့စိတ်ထဲ ခုချိန်ထိ နင်ရှိနေပါတယ်။ မဖြစ်ဘူး ဆောင်းလေရယ်”

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ၊ စက်ဘီးပေါက်ပြန်ပြီလား”

ပန်းချီကမ္ဘာကို ဆောင်းလေက စိုးမိုးသွား၍ မိမိနားသို့ ရောက်လာသောခြေသံကို ပန်းချီသတိမမူမိလိုက်ချေ။ ထိုအသံလာရာဘက်သို့ ပန်းချီမော့ကြည့်သည်။

“ဖွဲမာန်ဟုန်ဖြစ်၏။ ဖွဲမာန်ဟုန်သည် မြင့်မားသောအရပ်ကြီးနှင့် စီးမိုးပြီး ပန်းချီကိုငုံကြည့်နေသည်။

“ဘာလို့ငိုနေတာလဲ”

“ဖွဲ... နင် ပန်းချီကို ဆေးရုံပို့ပေးပါလားဟင်”

ဖွဲမာန်ဟုန် မျက်မှောင်ထွန်သွားသည်။ ပြီးနောက် ပန်းချီကို စူးရှစွာကြည့်သည်။

“ပို့ပေးမယ်မဟုတ်လားဟင်”

“သူက နင့်အတွက် အဲဒီလောက်ထိ အရေးကြီးတဲ့လူ”

လာ။ မငိုနဲ့... သူ့ကြောင့်တော့ မင်းမငိုနဲ့ တိမ်ပန်းချီ”

“ပန်းချီ မငိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ... သူ”

ဖွဲ့မာန်ဟန်သည် ဒေါသကြီးစွာပင် ပန်းချီလက်ကိုဆောင့်
ဆွဲလိုက်သည်။

“ထပ်မပြောနဲ့”

ပန်းချီလန့်သွားသည်။ ဖွဲ့မာန်ဟန်၏အသံက ပြတ်သွား
ပြီး ကြောက်စရာကောင်းနေသည်။ ပန်းချီကို ကားပေါ်ဆွဲတင်ကာ
ကားကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းနေသော ဖွဲ့မာန်ဟန်ကို ပန်းချီ အမှတ်
တမဲ့ငေးကြည့်မိသည်။ ဖွဲ့မာန်ဟန်၏နှုတ်ခမ်းတွေက ထင်တာ
ထက် ပိုပြတ်သားမည့်အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။

“ကားပေါ်ကဆင်းတော့”

ထိုအခါမှ ပန်းချီ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိပြုမိသွားသည်။
ဆေးရုံပင်းထဲရောက်နေပါပြီ။ ဝင်ဂိတ်ပင် စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း
မခံရ၍ ဆေးရုံရောက်သွားတာ ပန်းချီမသိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

ပြောလည်းပြောတာ ကားပေါ်မှ ဒရောသောပါး ပြေး
ဆင်းသွားသည်။

“ပန်းချီ နင်ရောက်လာပြီလား”

ဆင်းဆင်းချင်းပင် သင်္ဇင်နှင့်တွေ့သည်။ သင်္ဇင်မျက်နှာ
တွင် ပျော်ရွှင်သည့်အရိပ်အယောင် စိုးစဉ်းမှုမတွေ့ရဘဲ ညိုမည်း
နေသည်။ ပန်းချီစိတ်ပျက်သွား၏။ မပြောကောင်းမဆိုကောင်း
ဆောင်းလေများ...

“ဆောင်းလေရော”

“ခေါင်းပေါက်သွားတယ်၊ ငါးချက်ချုပ်လိုက်ရတယ်။
လက်က ကျောက်ပတ်တီးကိုင်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုထိ သတိ
မရသေးဘူး”

“ဟင်!”

ပန်းချီ ဒူးပင် ညွတ်ကျသွားသည်။

“သတိထားမှပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်”

“သူဘယ်မှာလဲဟင်၊ ငါ သူ့ကိုတွေ့ချင်တယ်”

“လောလောဆယ်တော့ အခန်းရွှေ့ထားတယ်”

“သွားရအောင်လေ”

“သူ့အမေရောက်နေတယ်၊ မနေ့ညကဖြစ်ခဲ့တဲ့ပုံပဲ။ သူ့
အမေ ညတွင်းချင်းရောက်လာတာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ အက်ဆီးဒင့်လား”

“ရန်ဖြစ်ကြတာပါ၊ ဘယ်သူနဲ့လဲဆိုတာတော့ မသိဘူး။

လူတွေတွေ့တဲ့အချိန်မှာ ဆောင်းလေက သွေးအိုင်ထဲ လဲနေပြီ”

“မနေ့ညက ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ စိတာပူရင်ကွက်ထဲမှာပဲ။ ငါတို့အဆောင်နဲ့ သိပ်မဝေးဘူး”

ပန်းချီစိတ်ထဲ ထင်ခဲ့ဖြစ်သွားသည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပန်းချီနှင့်ဆောင်းလေတို့ မနေ့ညက စကားပြောဖြစ်ခဲ့ကြတယ်လေ။ ဆောင်းလေက ပြန်တော့မယ်ဟုပင် ပန်းချီကိုနှုတ်ဆက်ခဲ့သေးသည်။

“လူများပြီး ရိုက်သွားတယ်ထင်တယ်”

သဇင်က သုံးသပ်သည်။ ပန်းချီစိတ်ထဲ ထူးဆန်းနေသည်။

“အခြေအနေဘယ်လိုကွဲလဲ”

“ဆရာဝန်ကတော့ သိပ်မဆိုးရဲတော့ဘူးလို့ ပြောတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခုထိတော့ သတိမရသေးဘူး”

“ငါ သူ့ကိုခဏကြည့်ချင်တယ်”

သဇင်က ခပ်တွေတွေလေး စဉ်းစားသည်။ သဇင်စဉ်းစားနေသည်ကို ပန်းချီသိပါသည်။ ပန်းချီနှင့်ဆောင်းလေ၏မိခင်က ဘယ်လိုမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့မရတဲ့ နှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“မနှင်းသဇင်၊ ရှင့်ရဲ့လူနာ သတိရလာပြီ”

အနီဝတ်နာစုံ၏စကားသံဖြစ်သည်။ သဇင်ရော ပန်းချီပါ အံ့ဩဝမ်းသာသွားသည်။ ထိုစိတ်ကြောင့် နှစ်ယောက်သားမှာ နေရာမှပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ဦးတည်ရာက တစ်ခုတည်းဖြစ်၏။ ဆောင်းလေထံသို့ဖြစ်သည်။

သဇင်နှင့်အတူ ပန်းချီသည် အခန်းထဲပြေးဝင်ခဲ့သည်။ ဒီအချိန်မှာတော့ ပန်းချီစိတ်ထဲ ဆောင်းလေတစ်ယောက်သာ ကြီးစိုးနေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာ ပန်းချီအာရုံထဲ ဘာမှမရှိတော့။

“ဆောင်းလေ”

အခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်းပင် ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆောင်းလေသည် ပန်းချီထံကြည့်လာသည်။ ဆောင်းလေ၏မျက်ဝန်းများသည် တောက်ပနေသည်။ နှင် ငါ့ဆီလာတဲ့အတွက် ငါဝမ်းသာလိုက်တာဆိုသည့်စကားသည် ဆောင်းလေနှုတ်မှမပြောသော်ငြား ပန်းချီနှလုံးသားက နားလည်နေသည်။

“နှင်... နှင်... နေကောင်းတယ်နော်”

ဆောင်းလေ၏ကုတင်နား အလိုလိုရောက်ရှိသွားသည်။ ဆောင်းလေ၏လက်ကိုလည်း အလိုလိုဆုပ်ကိုင်မိသည်။

“နင်ခေါင်းမူးတာတို့ အန်ချင်တာတို့ဖြစ်သေးလား”
သဇာန်က စိုးရိမ်မကင်းမေးခြင်းဖြစ်သည်။

“မဖြစ်ပါဘူး၊ နေသာပါတယ်”

“နင့်အမေခရာ”

“ဆရာဝန်နောက် လိုက်သွားတယ်။ သဇာန်၊ ငါ ပန်းချီ
နဲ့ စကားခဏပြောချင်တယ်”

“အင်း... ဒါဆို ငါ ခဏအပြင်ထွက်နေမယ်လေ”

သဇာန်က ခုလိုရှောင်သွားသောအခါ ပန်းချီရင်ထဲ မနှစ်
သက်သလိုခံစားရသည်။ ဆောင်းလေလက်ကို ကိုင်ထားမိသော
မိမိ၏လက်ကို လွှတ်မိသည်။

“မင်းရဲ့ရင်ဘတ်ကို ငါမြင်လိုက်ရတယ် ပန်းချီ၊ ငါ့ကို
သံယောဇဉ်မကုန်သေးဘဲ ဘာကြောင့်ပြတ်ပြတ်သားသားပြောရ
တာလဲ။ နင်မှန်မှန်ဖြေပါ။ နင် ငါ့ကိုချစ်သေးတယ်မဟုတ်လား”

ပန်းချီ သူ့ကိုမလိမ်ချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ငြိမ်သက်နေ၏။

“ငါအကြားချင်ဆုံးစကားကို နင့်နှုတ်က ငါကြားချင်မိ
တယ် ပန်းချီရယ်”

“ငါ နင့်ကိုမညာပါဘူး။ နင်ဒီလိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာသိ
သိချင်း ငါ့ကမ္ဘာပျက်သွားသလိုခံစားရတယ်။ ငါ နင့်ကို ခုချိန်ထိ

တစ်ရက်မှမပေးခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒါအချစ်လို့ နာမည်တပ်လို့ရလား။
နင်ဟာ ငါ့ရည်းစားဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ခုချိန်မှာ ငါ
သိချင်တာက အချစ်ပါ။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အရာကို ငါဆန်းဆစ်နေ
မိတယ်”

“နင် ငါ့ကိုမုန်းဘူး။ ပြီးတော့ သတိရနေတယ်။ စိုးရိမ်
နေတယ်။ ခု နင့်ခြေထောက်ကိုငုံကြည့်လိုက်။ နင် ဖိနပ်တောင်
မစီးခဲ့နိုင်ဘူး။ ဒါအချစ်မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... အဲဒီလောက်နဲ့ ငါလက်မခံချင်ဘူး။ နင့်
ကိုဆို ပိုပြီးလက်မခံချင်ဘူး။ ဘဝကို လဲထပ်ရဲလောက်တဲ့ထိ ငါ
မချစ်သေးဘူးထင်တယ်။ အဲဒီလောက်ထိချစ်နေမှ ငါ နင့်ကို
လက်ခံနိုင်တော့မှာပါ”

“ဘာလို့လဲ”

“နင်သာ အခြားလူရဲ့သားဆိုရင် ဒီလောက်အဆင့်နဲ့
တင် ငါ နင့်ကိုလက်ခံပြီးဖြစ်နေမှာပါ။ ငါသာ နင့်ကို ဒီတစ်ခါ
လက်ခံမိရင် နင်က ငါ့ရဲ့ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ငါ့ရည်ရွယ်ပြီး
ဖြစ်လို့ပါ။ နင်နဲ့လက်တွဲဖို့ ငါအများကြီးပြင်ဆင်ရမယ်။ ဘာလို့
လဲဆိုတော့ နင့်အမေနဲ့ငါက ရန်သူတစ်ပိုင်းဖြစ်နေပြီလေ။ နင့်
အမေကိုလည်း သည်းခံနိုင်တဲ့အထိ နင် ငါ့ကိုမဆွဲဆောင်နိုင်သေး

တာ အမှန်ပဲ”

“ငါသေပေးရမလား”

“မိုက်ရှူးရဲ့ဆန်တဲ့စကားတွေ မပြောပါနဲ့လား ဆောင်းလေ”

“ငါ နင့်ကိုချစ်တယ် ပန်းချီ၊ တစ်ဘဝလုံးအတွက်ပါ”

“နင်ဘာမှမဖြစ်တာ ငါ့မျက်စိနဲ့အတည်ပြုပြီးပြီနဲ့ ငါပြန်တော့မယ်”

“ပန်းချီ”

ဆောင်းလေက ပန်းချီလက်ချောင်းလေးကို မပို့တပို့ ဆွဲထားသည်။ ပန်းချီရင်ထဲ မပြတ်သားမှုမျိုးက ဘယ်ထောင့်က စီးဝင်လာမှန်းမသိတော့။ ငြိုးငယ်သောဆောင်းလေရဲ့မျက်ဝန်းများက အရင်လို မတောက်ပတော့တာအမှန်ပါ။

“နင် ငါ့သားဆီ လာစရာမလိုဘူး။ ဖြန်း!”

အသံနှင့်အတူ ပန်းချီပါးကလေး ပူခနဲဖြစ်သွားသည်။

“မေမေ”

တွဲထားသောပန်းချီလက်နှင့် ဆောင်းလေရဲ့လက်ကို ဆွဲဖြတ်ခြင်းခံလိုက်ရသည်။

“အယုတ်တမာမ... ငါ့သားကိုငါနိုင်တယ်၊ သိရဲ့လား။”

မင်းသာ ငါ့သားနားမှာ လာမရှုပ်နဲ့။ ငါ့သား ဒီကိုရောက်အောင် မင်းခေါ်လိုက်တာမဟုတ်လား။ ငါ့ကိုမကျေနပ်လို့ ငါ့သား ခုလို ဖြစ်အောင် မင်းဖန်တီးတာမဟုတ်လား။ မိန်းမယုတ်”

ဒေါ်မာလာသိန်းသည် လက်တစ်ဖက်ကို လေထဲမြှောက်လိုက်ပြန်သည်။ ပန်းချီ မျက်လုံးကိုပိတ်ထားမိ၏။ သို့သော် ထိုလက်သည် ပန်းချီပါးပေါ်သို့ ဒုတိယအကြိမ် ရောက်မလာတော့ချေ။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုအသက်ကြီးခြင်းမျိုးလဲ”

ပန်းချီနားကို ပန်းချီဖယုတ်ချင်တော့ပါ။ ပန်းချီမော့ကြည့်မိသည်။ လေထဲတွင် ဒေါ်မာလာသိန်း၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားသော ဇွဲမာန်ဟုန်၏လက်ကို မြင်နေရသည်။

“မင်းဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိဖို့မလိုဘူး”

ဇွဲမာန်ဟုန်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ ဒေါ်မာလာသိန်း၏လက်ကို ဆောင့်ပြီးလွှတ်ချသည်။

“ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျား အသက်ကြီးနေတာ ကံကောင်းသွားတယ်”

ဇွဲမာန်ဟုန်က ပြတ်သားစွာပြောသည်။ ပြီးနောက် ပန်းချီ

လက်ကိုဆောင်ဆွဲသည်။

“မင်း မာနမရှိတော့ဘူးလား တိမ်ပန်းချီ စွာလန်ကျနေတဲ့ မင်းစိတ်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပြောသံက တစ်ခန်းလုံး ညံ့သွားသည်။ ပြီးနောက် ပန်းချီကို အခန်းထဲမှ ဆွဲထုတ်လာသည်။

“ပန်းချီ”

“ဘိတ်စမ်း နှင်းသင်္ဃေ၊ မင်းအသံလည်း ငါမကြားချင်ဘူး။ မင်းက ဘယ်လိုသူငယ်ချင်းလဲ။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ဧီလောက် အစော်ကားခံနေရတာ မင်းက ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ”

ဖွဲမာန်ဟုန်သည် ဒေါသကြီးစွာပင် နှင်းသင်္ဃေ၏ပခုံးကို တိုက်ပြီး ဖြတ်ကျော်လာပြန်သည်။

ပြီးနောက် ပန်းချီကို ကားပေါ်ဆွဲတင်ပြီး မောင်းထွက်လာသည်။

ပန်းချီရှက်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ပန်းချီ အရမ်းကိုရှက်နေမိသည်။

ကခန်း (၂၁ |

“ငိုလို့ပြီးသွားပြီလား”

တစ်ရှူးဖြူဖြူတစ်စက ပန်းချီရှေ့ ရောက်လာသည်။

“သုတ်လိုက်”

ဖွဲမာန်ဟုန်၏အသံက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်သည်။

“ကြည့်မကောင်းတော့ဘူး၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နှပ်ချွေးတွေနဲ့ ပေပွကုန်ပြီ”

ငိုနေရာမှ ချက်ချင်းဆိုသလို ပန်းချီပြုံးမိသွားသည်။

“အမျိုးမျိုးပဲ... တတ်လည်းတတ်နိုင်တယ်”

ဖွဲမာန်ဟုန်က ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကတ္တီပါဖိနပ်ပါးလေးကိုထုတ်ပြီး မြေကြီးပေါ်ပစ်ချသည်။

“ဘာလဲ”

“ဖိနပ်မပါဆို စီးဖို့ပေါ့”

ပန်းချီရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုခံစားချက်က နှလုံးခုန်ချက်ကို မြန်စေတာ အမှန်ပဲဖြစ်၏။

ထိုကတိပိဖိနပ်စိမ်းပုပ်ရောင်လေးကို ပန်းချီငေးကြည့်နေမိသည်။ စီးဖို့ကြံရွယ်၏။ သို့သော် မနင်းရက်တာအမှန်ပါ။ မှတ်မှတ်ရရပြောရလျှင် ပန်းချီအတွက် ဖိနပ်ဝယ်ပေးတာ၊ အမေပြီးရင် ဇွဲမာန်ဟန်သည် ပထမဆုံးလူဖြစ်၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်ထံမှ ဘာပစ္စည်းမှမရခဲ့ဖူးသောပန်းချီသည် ထိုဖိနပ်လေးကိုယူဖို့ တွန့်ဆုတ်နေသည်။

“ဖီးလေး မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖိနပ်မပါဘဲလျှောက်သွားနေရင် ဣန္ဒြေမဲ့လွန်းတယ်”

“ဖိနပ်က ကြီးနေတယ်”

ဇွဲမာန်ဟန်က ဖိနပ်အနားတွင် ရပ်နေသော ပန်းချီခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ငါလည်းမသိဘူး။ မင်းတို့မိန်းကလေးတွေက ခြေထောက်တော်တော်သေးတာပဲ”

“နင် ဒါပေးဖို့ပြန်လာတာလား”

ဇွဲမာန်ဟန် ပြန်မဖြေပါချေ။ တိတ်ဆိတ်ပြီး ငြိမ်သက်နေသည်။

“ငါတို့ မင်းကိုသတိထားမိသွားတာက စွာလန်ကျဲနေတဲ့ မင်းရဲ့ပင်ကိုစရိုက်ကြောင့်ပါ။ ဘာလို့ မင်းမဟုတ်သလိုငြိမ်နေရတာလဲ တိမ်ပန်းချီ၊ ငါတကယ်စိတ်ဆိုးတယ်”

“ဒါဆို ပန်းချီက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အနည်းဆုံးတော့ ရှင့်သားကို ကျွန်မ လုံးဝမချစ်ဘူးတော့ ပြောပစ်ပေါ့”

“ပန်းချီကိုယ်ပန်းချီလည်း မလိမ်ချင်ဘူး။ တခြားဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မလိမ်ချင်ဘူး”

“ဘာလဲ၊ မင်းက မင်းကို မကာကွယ်ပေးခဲ့တဲ့ အဲဒီကောင်ကို ချစ်နေသေးတာလား”

“မသိဘူး။ အဲဒီအချက်ကို ပန်းချီကိုယ်တိုင်တောင် မသိဘူး။ အချစ်ဆိုတဲ့အရာက သူ့အတွက်လို့ ပန်းချီထင်ခဲ့တယ်။ သူ့ကိုချစ်တဲ့အတွက် ပန်းချီ တခြားလူကိုတောင် ရင်ထဲမထည့်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခု ပန်းချီကိုယ်ပန်းချီတောင် မသိနိုင်တော့ဘူး။ ပန်းချီရင်ထဲမှာ ခံစားချက်မျိုးစုံ ပြောင်းဆန်နေတယ်”

“ဘယ်လိုပြောင်းဆန်နေတာလဲဆိုတာ ငါသိချင်ရင် မင်း

ပြောပြနိုင်မလား”

ပန်းချီ သက်ပြင်းချသည်။ မရှိသောတံတွေးကို မြို့ရ လိုက်၏။ သို့သော် လှုပ်ခတ်ရှုပ်ထွေးနေသောစိတ်တို့က ငြိမ်ကျ သွားခြင်းမရှိ။

ပန်းချီက အိတ်ထဲမှအရာတစ်ခုကို နှိုက်ထုတ်သည်။ ကြက်ပေါင်ဖြင့်စည်းထားသော ထောင်တန်တစ်လိပ် ထွက်လာ သည်။ ထိုပိုက်ဆံလိတ်ကို ဇွဲမာန်ဟန်ထံ လှမ်းပေးသည်။

“ဘာကြီးလဲ”

ပန်းချီက ဇွဲမာန်ဟန်၏လက်ကိုဆွဲကာ ထိုပိုက်ဆံလိတ် အား ဇွဲမာန်ဟန်လက်ထံ ထိုးထည့်သည်။

“ပိုငွေပါ။ နင် ပန်းချီကိုပေးထားတာ အများကြီးပိုနေ တယ်။ ပေးမယ်... ပေးမယ်နဲ့ မပေးဖြစ်သေးတာ။ အဲဒါလည်း ပန်းချီကို ပြောင်းဆန်စေတဲ့ကိစ္စထဲက တစ်ခုအပါအဝင်ပဲ”

ဇွဲမာန်ဟန်က အံ့အားသင့်ပြီး ပန်းချီကိုကြည့်နေသည်။

“မင်း... ဒါကို ခုချိန်ထိ”

“ဆောင်းလေရယ်၊ နေ့လမင်းရယ်၊ ပြီးတော့ နင်ရယ်”

“ငါက ဘယ်က ဘယ်လိုလုပ်”

“ပန်းချီစိတ်ထဲ ဖြစ်နေတာ ပြောတာပါ။ ပန်းချီအပေါ်

အရမ်းမကောင်းပေးပါနဲ့ ဇွဲ။ ဒီထက်ပိုပြီးကောင်းမပေးပါနဲ့တော့။ ဒီလောက်ကောင်းပေးတာနဲ့တင် ဇွဲကို ပန်းချီကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပန်းချီဘဝမှာ ပထမဆုံးပါ။ ကြင်ကြင်နာနာဆက်ဆံခဲ့ရတာရော၊ ပန်းချီအခက်အခဲကို နားလည်ပေးတာရော၊ ပန်းချီကိုကာကွယ် ပေးတာရော၊ ပြီးတော့ လက်ဆောင်၊ ဇွဲက လက်ဆောင်လို့သတ် မှတ်ချင်မှ သတ်မှတ်မှာဖြစ်ပေမယ့် ဒါက ပန်းချီဘဝမှာ ပထမ ဆုံးရဖူးတဲ့လက်ဆောင်ပါ”

ဖိနပ်လေးကိုရှည်ရှယ်ပြီးပြောနေမှန်း ဇွဲမာန်ဟန်သဘော ပေါက်လိမ့်မည်ဟု ပန်းချီထင်ပါသည်။ ဇွဲမာန်ဟန်၏မျက်လုံးတွေ က သိမ်မွေ့နက်ရှိုင်းနေသည်။

“မွေးနေ့လက်ဆောင်ရော မရဖူးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မွေးနေ့ကို ကျော်ဖြတ်နေတာတောင် အမှတ်တမဲ့နေခဲ့တာပါ။ ဆင်းရဲတဲ့မိသားစုအတွက် မွေးနေ့လက် ဆောင်ထက် အရေးကြီးတဲ့အရာတွေ အများကြီးရှိတယ်”

“ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်ရော”

“ပို့ခကတ်တောင် မရဖူးဘူး”

“တကယ်လား”

“အင်း”

“အဟုတ်ကြီး”

ပန်းချီအသံလေးထွက်အောင် ရယ်မိသွားသည်။ သူ့ဖေး
ပုံကြီးက ပန်းချီသည် လူထူးဆန်းတစ်ဦးဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်နေသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ရယ်စရာကောင်းလို့ ရယ်တာပေါ့”

“မင်းရယ်တာ လှတယ်”

ပန်းချီရင်ထဲ လှုပ်ခနဲအေးသွားသည်။

လှတယ်...။ သူက ငါ့ကိုလှတယ်ဆိုပါလား။ သူ့မျက်

လုံးတွေက ဘာတွေလဲ။

“သစ္စာမရှိတဲ့ကောင်... ခွပ်!”

“အမယ်လေး!”

ပန်းချီလန့်ပြီး ခုန်ရှောင်မိသွားသည်။ ဇွဲမာန်ဟန်သည်

မြောင်းကြားထဲသို့ ထိုးကျသွားသည်။

“ဟင်! နေလမင်း”

“မင်းကားကိုတွေ့လို့ ဝင်လာတာ၊ မင်းက ဒီမှာ၊ ဟား

ကွာ...”

“မင်းအထင်လွဲနေပြီ နေလ။ ငါက”

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား”

“နေလမင်း၊ နင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ ဇွဲက”

“တော်တော့ ပန်းချီ ငါကတော့ မင်းကိုချစ်လိုက်ရတာ၊
ငါ့အတွက် သိပ်ကိုရှားပါးနေတဲ့မင်းရယ်သံတွေက ဇွဲအတွက်တော့
သိပ်ကိုချမ်းသာနေတယ်ပေါ့လေ။ ဟုတ်လား”

“နင်ထင်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ နေလမင်း”

“မရဘူး။ နေလမင်းဆိုတဲ့ငါက ဘယ်တော့မှ အကြော
မခံဘူး။ ငါတန်ဖိုးထားတဲ့အရာကို တခြားလူမယူသေးခင် ငါ့ကိုယ်
တိုင် ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး”

“နေလမင်း... နင်”

“မင်းကို ငါ့အရမ်းချစ်လို့ သည်းခံနေတာနော် တိမ်
ပန်းချီ။ မင်း ငါ့အချစ်ကို ပြက်ရယ်မပြုနဲ့”

“အသားလွတ်ကြီး။ ငါက ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“ဟုတ်တယ် နေလ။ မင်းအထင်လွဲနေပြီ။ ငါက ပန်းချီ
ဝမ်းနည်းနေလို့ ဖြေသိမ့်ပေးနေတာ။ မင်းက ပန်းချီကိုချစ်တယ်
ဆိုပြီး ပါးစပ်ကသာ တဖွဖွပြောနေတာ။ ပန်းချီ ဘာဖြစ်နေတယ်
ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား”

မာန်ဟန်ကြုံနေသော နေလမင်း၏မျက်လုံးတွေ ငြိမ်ကျ
သွားသည်။

“သူ့ပါးတစ်ဖက် နိရဲနေတာ မင်းမမြင်ဘူးလား”
ဇွဲမာန်ဟန်၏စကားကြောင့် နေလမင်းသည် ပန်းချီမေး
ကို မော့လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဟိုငနဲရဲ့အမေ ချထည့်လိုက်တာလေ”

“ဘာ!”

နေလမင်း၏မျက်လုံးများသည် ပြန်လည်တောက်ပလာ
ပြန်သည်။ ဒေါသအဟုန်တို့က တရှိန်ရှိန်ဖြင့်လာသည့်ပုံမျိုးဖြစ်
သည်။

“တောက်! ရိုင်းလိုက်တာ၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် ရဲနဲ့တိုးကို
အသေချခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

ပန်းချီနားထဲ နေလမင်း၏စကားသံတို့က ပဲ့တင်ထပ်
သွားသည်။ ပန်းချီအံ့သြသွားသည်။ ပန်းချီအထင်တွေ မှန်နေပြီ
လား။

“သူ့ကို ရဲနဲ့တိုး လုပ်လိုက်တာလား”

ဇွဲမာန်ဟန်ရော နေလမင်းပါ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား
ကြသည်။

“နင်ခိုင်းလိုက်တာပေါ့... ဟုတ်လား”

ပန်းချီအသံများက အက်ရှုတုန်ယင်နေသည်။ ဝမ်းနည်း
နာကျင်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကြောင့် ဆောင်းလေ ဒဏ်
ရာရမုန်း သိသောအချိန်တွင် နေလမင်း၏ပယောဂလားဟု တွေး
ခဲ့မိသေးသည်။ နေလမင်းဆိုတာထက် ဇွဲမာန်ဟန်များလားလို့
တွေးခဲ့မိတယ်ဆိုလျှင် ပိုမှန်ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ထိုသို့ ပန်းချီမဖြစ်စေချင်ခဲ့ရိုး အမှန်ပါ။ မဟုတ်
ပါစေနဲ့၊ ပန်းချီစိုးရိမ်မှုသက်သက်သာ ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်း
ခဲ့မိသည်။ ခုတော့... .

ပန်းချီ ထိုနှစ်ယောက်ကို တရားခံခမ်းသလို စိုက်ကြည့်
မိသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်ကျနေသည်။ ထိုငြိမ်သက်နေခြင်း
ကို ပန်းချီတဝင်မကျနိုင်ပါ။ လိမ်ညာရွှံ့ပုံဖြစ်ဖြစ် ငါတို့မဟုတ်ဘူး
နင်အထင်လွဲနေတာဟု ရှင်းပြစေချင်သည်။

“နေလကိုမကြည့်ပါနဲ့၊ ဒီကိစ္စ နေလနဲ့မဆိုင်ဘူး။ အဲဒီ
အချိန်တုန်းက သူ့ဘယ်လိုအခြေအနေရှိသလဲဆိုတာ မင်းမသိ
တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဆို နင်ပေါ့”

ပန်းချီက တည်တည်စွာခွဲလိုက်သည်။ ဇွဲမာန်ဟန်ငြိမ်
သက်နေသည်။ ပန်းချီရင်ထဲ နာသွားသည်။ ဇွဲမာန်ဟန်ကို စိတ်

သဘောထား နူးညံ့သူအဖြစ် ပန်းချီပြင်ထား၍ပါ။ အသည်းနာသည်။ မှန်တာပြောရလျှင် နေလမင်းက ဟုတ်နေခဲ့စေဦး။ ဇွဲမာန်ဟုန်ကိုမဖြစ်စေချင်ပါ။

“နင်ရက်စက်လှချည်လား ဇွဲ ဘာလဲ... နင်တို့ရဲ့သတ္တိကို ပြချင်တာလား။ အဲဒါ သတ္တိလား။ နင့်သူငယ်ချင်းကို နင်ချစ်တာလား။ လူတစ်ယောက်ကို အုပ်စုဖွဲ့အနိုင်ကျင့်တာ နင့်ဝါဒလား။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့သေသွားရင် နင်ဘာလုပ်မှာလဲ။ ငါကရော ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ... ဟင်”

“ကြိုက်သလို ထင်လို့ရတယ်။ ကြိုက်သလို ပြောလို့ရတယ်။ ငါတော့ ငါ့ရဲ့စိတ်ကို ဘယ်တော့မှ နောင်တရမှာမဟုတ်ဘူး။ ကြိုက်သလိုပြော တိမ်ပန်းချီ”

“မီးတစ်ဖက် ရေမှတ်တစ်ဖက်ဆိုတာ နင့်ကိုပဲပြောတာထင်တယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့အနာကျင်ရဆုံးအချိန်ကို သိလား။ သူကောင်းတယ်လို့ နှလုံးသားထဲခံယူထားတဲ့လူက ဆိုးတယ်ဆိုတာ သိသွားတဲ့အချိန်ပဲ”

ဇွဲမာန်ဟုန်က ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လာသည်။ ပန်းချီမျက်ရည်များ စီးကျနေသည်။ ထိုမျက်ရည်များက ဇွဲမာန်ဟုန်ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သလို ဆောင်းလေသည် မိမိကြောင့် ဖြစ်

ရလေခြင်းဆိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ပန်းချီ... နင်မငိုပါနဲ့တော့။ မှားခဲ့တာတွေအားလုံး အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။ နင်မငိုနဲ့တော့”

“တောင်းပန်စရာမလိုဘူး နေလ၊ မင်း သူ့အပေါ် ဘာမှားခဲ့လို့လဲ။ မင်း သူ့အပေါ် ဘာမဟုတ်တာ လုပ်ခဲ့လို့လဲ။ မင်း ခင်ထဲမှာ သူက ဘယ်လောက်နေရာယူထားသလဲဆိုတာ ငါအသိဆုံးပဲ။ ဘာတောင်းပန်စရာလိုလို့လဲ။ မင်းမှတ်ထား နေလ။ မင်း သူ့အချစ်ကိုမရတာ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သိပ်အလျော့ပေးလွန်းနေသိမ့်ပဲ။ မိန်းမတွေက အလျော့ပေးလွန်းပြန်ရင်လည်း လျစ်လျူရှုဘတ်ကြတယ်။ ခုပဲ မင်းကိုလုပ်နေတာ ကြည့်လေ၊ တစ်ဖက်ခောင်းနင်းနိုင်နေတဲ့ ဟိုကောင်နားမှာ အသားအနာခံပြီး ခယဲနေတယ်။ အဲဒီကောင်နဲ့ နေလ ဘာဆိုလို့လဲ။ မင်းကိုဂရုစိုက် ဘာချင်းကို တူလို့လား။ အဲဒီကောင်အချစ်ထက် နေလက မသာခင် နေမယ်... မလျော့ဘူးဆိုတာ ခေါင်းသုံးပြီး ချင့်ချိန်စမ်းပါ”

ပန်းချီအံ့ဩသွားသည်။ မှတ်တက်နေမိသည်။ ဇွဲမာန်ဟုန်ကို မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဇွဲမာန်ဟုန်အံ့ဩဝန်းတွေထဲတွင် ပန်းချီသိချင်သောအဖြေကို စူးစမ်းရှာဖွေနေမိသည်။

သို့သော် အဖြေက ဝေဝေဝါးဝါးရယ်ပါ။ ဆောင်းနှင့်
မြူတွေကြား မပီပီးတဝါးတွေရသော အစိုအယောင်တစ်ခုမျှသာ
ပါ။

မန်းချီ ဘာကိုသိချင်တာလဲ... ဘာကိုမြင်ချင်နေတာ
လဲ...

၇၂၂ (၂၂)

“မတိတ်ပန်းချီ”

ခေါ်သံကြောင့် ပန်းချီထွက်ကြည့်သည်။ ဦးထုပ်အပြာ
ရောင် ဆောင်းထားသည့်လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“စာပို့လုပ်ငန်းကပါခင်ဗျာ”

ထိုလူသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပန်းချီထံ အထုပ်တစ်
ထုပ်ပေး၏။ ပန်းချီ အံ့သြသွားသည်။

“ဘာလဲ”

“ကိုဇွဲမာန်ဟုန်က ပို့လိုက်တာပါ”

“ဇွဲမာန်ဟုန်... ဟုတ်လား”

“လက်မှတ်ထိုးပြီး လက်ခံပေးပါခင်ဗျာ”

ထိုလူက စာရွက်တစ်ရွက် လှမ်းပေးသဖြင့် ပန်းချီက
လက်မှတ်ထိုးပြီး ထိုအထုပ်ကို လက်ခံလိုက်သည်။

ထိုလူက ပန်းချီလက်ထဲ အထုပ်အပ်ပြီး စက်ဘီးကို
ကင်္ဂျီကဂျောက်နင်းကာ နှင်းတောထဲ တိုးဝှေ့ပျောက်ကွယ်သွား
၏။ ထင်းရှူးပင်ပေါ် ခိုနားနေသော နှင်းစက်မှုန်တို့သည် ပန်းချီ
ခေါင်းပေါ် ချစ်စနိုးနှင့် ကျီစယ်နေကြသည်။

သူတို့က ပန်းချီကိုချစ်သော်ငြား ထိုအချစ်တွေကို ပန်းချီ
လက်မခံနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းပေါ်သို့ အင်္ကျီမှခေါင်းစွပ်ကို
စွပ်ချပြီး အဆောင်ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်လာခဲ့ပြန်သည်။

ဒီဇင်ဘာလဆန်းပိုင်းမို့ ရာသီဥတုသည် အေးစက်နေ
ပါပြီ။ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲနို့ကထားသောလက်ကို လေထဲသို့မထုတ်
ချင်ပါ။

“ဘယ်သူလဲ”

သခင်က စောင်ခြုံထဲမှ အိပ်ချင်မူးတူး မေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ပန်းချီထိတ်လန့်သွားသည်။ ပြာပြာသလဲပင် လက်ထဲ
မှအထုပ်ကို အဝတ်အိတ်ထဲ သွတ်သွင်းပြီး ထွက်သည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ လူမှားခေါ်တာပါ”

ပန်းချီ ဘာလို့လိမ်လိုက်မိမှန်း ပန်းချီကိုယ်ပန်းချီလည်း
မသိနိုင်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇွဲနှင့်ပတ်သက်တာကိုတော့ သဇင်ကို
ပေးသိရမှာကို စိုးရွံ့သည်။

“အေးလိုက်တာ၊ ထကိုမထချင်ဘူး။ စာမေးပွဲလည်း
နီးလာပြန်ပြီ။ မထလိုကလည်းမဖြစ်၊ ဟွန်း... ဒုက္ခ၊ ပန်းက
လည်း မလာသေးဘူး”

“အပြင်မှာ မှောင်နေတုန်းပဲလေ”

“ဟွန်း... အေးတယ်... အေးတယ်၊ ဒီလိုနေမျိုးမှာ
ဟိုကောင်တွေ ကားလေးခွဲလာခေါ်ရင် ဘယ်လောက်တောင်
ကောင်းလိုက်မလဲ။ ဟွန်း... ဒါနဲ့ ဇွဲမာန်ဟုန်ကိုမမြင်တာ ကြာ
ပြီနော်”

ပန်းချီရင်ထဲ ထိရှုသွားသည်။

ဟိုတစ်ပတ်က ပန်းချီနှင့်ဇွဲမာန်ဟုန်တို့ အပြန်အလှန်
စကားများပြီးနောက် ဇွဲမာန်ဟုန်သည် ပန်းချီထံသို့ လုံးဝပေါ်မလာ
တော့ချေ။

ပန်းချီရင်ထဲ ခံစားရသည်။ မိန်းကလေးနဲ့ပြိုင်ပြီး စိတ်
ကောက်ချင်တဲ့လူ၊ နေပေါ့ဟုဆိုပြီး တွေးသော်လည်း ပန်းချီရဲ့
စိတ်က ဇွဲမာန်ဟုန်ကိုမျှော်နေမိသည်။

ကားဟွန်းသံကြားတိုင်း ထွက်ကြည့်မိသည်။ နေလမင်းကသာ အဆောင်ကို ချောင်းပေါက်မတတ် လာနေသော်လည်း ဇွဲမာန်ဟုန်ကတော့ အရိပ်ပင် ပျောက်ဆုံးနေသည်။ နေလမင်းရှေ့၌ စကားများထားခြင်းဖြစ်ရာ ပန်းချီကိုယ်၌ကလည်း ဇွဲမာန်ဟုန်ရောဆိုသည်မေးခွန်းကို မေးဖို့တွန့်နေသည်။

နေလမင်းကလည်း ဇွဲမာန်ဟုန်၏သတင်းကို နှုတ်ဖျားမဟာခဲ့။ ရဲနှင့်တိုးက သူတို့မှားခဲ့ပါသည်ဆိုကြောင်းကို ပန်းချီထံ တောင်းပန်ကြသည်။ ပန်းချီ ဇွဲမာန်ဟုန်အပေါ် အားနာရ၏။ ဘုမသိဘမသိပင် ဇွဲမာန်ဟုန်ကို စွပ်စွဲခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆောင်းလေကိစ္စက နေလမင်းနှင့် ဇွဲမာန်ဟုန်တို့ လုံးဝမသိတဲ့ ရဲနှင့်တိုးတို့၏လှုပ်ရှားမှုဖြစ်သည်။ နေလမင်းကို သွေးထွက်သံယိုဖြစ်စေသည့် အတွက် ဆုံးမတာဟု အကြောင်းပြသည်။

ပန်းချီ ဒေါသထွက်သည်။ အထူးသဖြင့် ဇွဲမာန်ဟုန်ကို ဖြစ်သည်။ ပန်းချီစွပ်စွဲခဲ့တာကို မဟုတ်ဘူးဟု တစ်ခုမှငြင်းမသွားချေ။ နေလမင်းကလည်း ဇွဲမာန်ဟုန်လုပ်တာမဟုတ်ဘူးဟု တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ မပြောခဲ့ခြင်းကိုလည်း စိတ်ဆိုးသည်။ ထိုသို့မပြောခဲ့ခြင်းကလည်း ဒီကိစ္စကို နေလမင်းကိုယ်တိုင် သိသဲကွဲကွဲမသိ၍ဆိုတာလည်း နောက်မှသာ သိခြင်းဖြစ်သည်။

သိတော့ရော ဘာထူးတော့မှာလဲ။ ဇွဲမာန်ဟုန်အပေါ် ပန်းချီအပြောတွေက လွန်သွားခဲ့ပါပြီ။

“ဆောင်းလေ ဒီနေ့ ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ်တဲ့။ နင်သွားမတွေ့တော့ဘူးလား”

“နောက်တစ်ခေါက်တော့ ပါးရိုက်မခံနိုင်ဘူး”

“တကယ်အံ့ဩတယ်ဟယ်၊ ဒီလိုကြီးလုပ်လိမ့်မယ်လို့ ငါတကယ်ထင်မထားဘူး။ ပြီးတော့ ဇွဲကိုလည်း အံ့ဩတယ်၊ ဘယ်ကဘယ်လိုပေါ်လာမှန်းမသိဘူး။ အဖြစ်အပျက်တွေက မြန်လွန်းတော့ ငါ့မျက်စိကိုတောင် ငါပေယံ့နိုင်တော့ဘူး။ နင်တို့ထွက်သွားပြီးတော့ ဆောင်းလေနဲ့သူ့အမေ အကြီးအကျယ်စကားများကြတယ်။ ဆောင်းလေက သူ့အမေကို ခုချိန်ထိ စကားမပြောဘူး”

ပန်းချီရင်ထဲ ငြိမ်ခနဲစီးသွားပြန်သည်။ ဆောင်းလေလို အမေချစ်တစ်ယောက်က ပန်းချီကြောင့် အမေနှင့်အတိုက်အခံဖြစ်သွားသည်ကို ပန်းချီရင်ထဲ ကျေနပ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆောင်းလေကို အမှတ်တိုးပေးချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဆိုတော့မဆိုးဘူးဟာ၊ ဆောင်းလေက နင်ကိုထော်ထော်ချစ်တယ်။ အမေက သားရင်ကို ဘယ်လောက်သိသလဲ။

သားရင်ဘတ်ထဲမှာ တိမ်ပန်းချီတစ်ယောက်နဲ့တင် ပြည့်နေပြီတဲ့။ ပြောလိုက်တဲ့အသံက နားထဲမှာ ချိုသွားတာပဲ။ နင့်ကိုတောင် မနာလိုဖြစ်မိတယ်”

ပန်းချီ အံ့သြသွားသည်။ ပန်းချီသိသော ဆောင်းလေက ပန်းချီကိုချစ်ကြောင်း သူငယ်ချင်းများကိုပင် ရဲရဲမပြောရဲသူပါ။ ခုတော့...

“နင့်ကံဇာတာကို ငါလိုက်မမိနိုင်ဘူး ပန်းချီ။ နေလမင်းရော ဆောင်းလေရော နင့်အတွက် အပြိုင်ပဲ။ ငါသာဆိုရင် နှစ်ယောက်လုံးကို တွဲပစ်ပြီ။ ဟော! ပြောရင်းဆိုရင်း ကားသံကြားတယ်။ အချိန်မှန်ရထားကြီး ဆိုက်လာပြီထင်တယ်”

ပန်းချီသိပါသည်။ ဒီအချိန်ဆို လာနေကျသည် နေလမင်းဖြစ်သည်။ နေလမင်းပဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ပန်းချီထွက်ကြည့်သည်။ မဟုတ်ပါ။ အခြားဖြတ်သွားဖြတ်လာကားများသာ ဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်း... ဒီနေ့ ဝတ္တရားတွေ ပျက်ကွက်လှချည်လား။ မနက်စာစားချိန်ရောက်ပြီလေ”

“မလိုက်ချင်ပါဘူးဟယ်။ တစ်ခါတလေတော့ ငါ့စက်

ဘီးလေး ငါစီးလိုက်ချင်တယ်။ ကဲ!... အချိန်မရှိဘူး။ သခင်ရေ၊ ထဟော့။ ရှစ်နာရီထိုးတော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ရေခွေးဖြင့်ရေအေးစပ်ကာ မျက်နှာသစ်ပြီးနောက်၊ အကျီကို ခပ်ထူထူဝတ်ပြီး လက်ကိုင်ကောက်စက်ဘီးအနက်ရောင်လေးကို ထုတ်သည်။

“နင် ပန်းနဲ့လိုက်လာမှာမဟုတ်လား။ ငါသွားနှင့်ပြီနော်”

စက်ဘီးလေးမှာ မစီးတာကြာ၍လားမသိ။ သခင်ကိုလွမ်းနေဟန်တူသည်။ နင်းလိုက်တိုင်း တဂျစ်ဂျစ်နှင့် အော်ငိုနေသည်။

“ချိန်းဆီမရှိဘူးထင်တယ်။ ချိန်းဆီထည့်ဦးမှပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပြင်နေကျစက်ဘီးပြင်ဆိုင်ထံသို့ ဝင်လာခဲ့ပြန်သည်။

“ဟာ... အစ်မ၊ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“အသံမြည်နေလို့ ချိန်းဆီထည့်ပေးပါ”

“ဘီးတော့ ကောင်းသွားပြီမဟုတ်လား”

“အင်း... ကောင်းနေတယ်။ ထူးဆန်းတယ်။ မစီးတာကြာလို့ထင်တယ်။ ပေါက်ကို မပေါက်ရဲတော့ဘူး”

“ဘယ်ပေါက်မလဲဗျ၊ ဟို တိုင်းပျိုးသားလေး အစ်မရဲ့ စက်ဘီးနှစ်ဘီးစလုံးကို ကျွတ်ရော တာရာပါ လာလဲသွားတာဗျ”

“ဟင်!”

“ဘာတွေလိုသေးလဲ၊ ပျက်တာ အကုန်ပြင်ပေးဆိုလို့ ကျွန်တော် သေသေချာချာကြည့်ပေးလိုက်သေးတာ”

ပန်းချီရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသလို လှုပ်ခနဲဝမ်းနည်း သွားသည်။ ကျူရှင်သို့ဆက်သွားနေရသော်လည်း ပန်းချီအာရုံ ထဲ ဇွဲဟန်ဟန်ကသာ ကြီးစိုးနေသည်။

ထို့ကြောင့် ပန်းချီသည် ကျူရှင်အပေါက်ဝသို့ ရောက် ခါနီးမှာပင် အဆောင်သို့ပြန်လှည့်ခဲ့သည်။

ပန်းချီ စာသင်ချင်စိတ်မရှိပါချေ။ စာသင်နေလည်း စာ ကို စိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်၍ လှည့်ပြန်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ပန်းချီ အဆောင်ထဲသို့ဝင်ဝင်ချင်းမှာပင် နေလမင်းနှင့် ပက်ပင်းတိုးသည်။

“ဟင်! ကျူရှင်မသွားဘူးလား”

“ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်လို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့တာ”

“အိပ်ရေးမဝလို့လား။ အိပ်ရေးမဝရင် အိပ်လေ”

ပန်းချီကို စိုးရိမ်ကြီးစွာ မေးနေသော နေလမင်း၏မျက် နှာကို ပန်းချီမော့ကြည့်သည်။ မျက်ကွင်းလေးများ ညိုမည်းနေ သည်။ နှုတ်ခမ်းတွေက သွေးဆုတ်ဖြူရောင်နေသည်။ အသံက

လည်း သိပ်အင်အားမရှိ။

“နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပါးနှစ်ဖက်ကိုကိုင်ကာ ပြောနေသော နေလမင်း၏လက် များသည် တုန်ယင်နေသည်။ ပန်းချီစိတ်ထဲ သံသယဖြစ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ပန်းချီသည် နေလမင်း၏လက်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်သည်။

“တကယ်ရော ကောင်းလို့လား”

နေလမင်းကသူ၏လက်ကို ပန်းချီလက်ထဲမှ ရုန်းဖြုတ် ကာ ကားတံခါးကိုဖွင့်သည်။ ပြီးနောက် အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုဆွဲ ယူသည်။

“Happy Birthday!... တိမ်ပန်းချီ”

ပန်းချီရှေ့သို့ မျက်လှည့်ပြလိုက်သလို ရောက်လာခဲ့သော ဝက်ဝံရုပ်ကြီးဖြစ်သည်။

“မွေးနေ့မှ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာတိုင် ချစ်တဲ့သူနဲ့အတူ ထာ ဝစဉ် ဖြတ်ကျော်နိုင်ပါစေ”

ပန်းချီရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားလိုက်ရမှန်းမသိပါ။ လူအရွယ် မျှ ဝက်ဝံရုပ်ကြီးကိုကြည့်လိုက်၊ နေလမင်းကိုကြည့်လိုက်ဖြင့် ငို ချင်ရယ်ချင်ဖြစ်နေသည်။

“မယူဘူးလား”

“Thanks you!...”

“ပထမဆုံးရတဲ့လက်ဆောင်လား”

ပန်းချီ အံ့သြသွားသည်။ နေလမင်းက ဘာပြောလိုက်တာလဲ။

“ဇွဲကပြောတယ် မင်းက မွေးနေ့ကိုတောင် မပေးတတ်သူတဲ့။ လက်ဆောင်လည်းမရဖူးဘူးလို့ပြောတယ်။ အဲဒီလို ငါ့ကို ဘာလို့မပြောရတာလဲ။ စိတ်မပူပါနဲ့၊ နောက်ဆို ငါ နင့်ကိုအခြကောင်းပေးမှာပါ။ မွေးနေ့တိုင်းလည်း လက်ဆောင်ပေးမယ်”

“နင် ငါ့ကို အဲဒီလောက် မကောင်းပါနဲ့ နေလမင်း”

“ကောင်းပေးချင်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းကို ငါချစ်တယ်။ လက်ထပ်ချင်တယ်။ ကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်ရအောင်လို့ ငါတောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါဘယ်တော့မှ နင့်ကို အဲဒီလိုမပြောရက်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါ့ဘဝထက် နင့်ကို ပိုချစ်မိသွားလို့ပါ”

ပန်းချီရင်ထဲ ဝမ်းနည်းလာသည်။ ဘာကိုခံစားလို့ ခံစားနေရမှန်း တိတိကျကျမသိရပေမယ့် မျက်ရည်တွေက စီးကျချင်လာသည်။

“ငါ့အခြေအနေ ငါသိပါတယ်။ လောကကြီးမှာ နင့်ကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့နိုင်ဘူး။ အဲဒါလည်း နင့်ကို ငါသိပ်ချစ်လွန်းလို့ပါ။ တစ်ခါတလေတော့ ငါ ဇွဲကို အရမ်းအားကျမိပါတယ်။ သူက ပြောသလိုလုပ်နိုင်တယ်။ ငါကတော့ ခေါင်းမူးတယ်။ ရင်တွေတုန်တယ်။ အမြင်အာရုံတွေ ဝေဝါးတယ်။ ဒါကြောင့် ငါကားတောင် ကောင်းကောင်းမမောင်းနိုင်ခဲ့ဘူး။ အချစ်ဆိုတာ ဒါပဲလားလို့ သိရတဲ့အချိန်မှာ ငါရင်နာတယ်။ နင့်ကိုလည်း တခြားမိန်းကလေးတွေလိုပဲတွေးပြီး မေ့ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ နင့်ကို ငါအရမ်းချစ်မိသွားတယ်။ နင်နဲ့နှစ်ယောက်တည်း ကားလျှောက်မောင်းချင်တယ်။ နင့်ကြောင့် ဇွဲကိုတောင် ငါလက်သီးနဲ့ထိုးခဲ့မိတယ်။ နင့်ကြောင့်ပဲ မနက်စောစော အိပ်ရာထတတ်လာတယ်။ နေမကောင်းပေမယ့် နင့်မျက်နှာကိုမြင်ပြီး နင်နဲ့ရန်ဖြစ်ချင်တယ်။ နင့်ဆီက တစ်ခုခုကိုမျှော်လင့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရချင်ဘူး။ နင် ငါ့ကိုချစ်လိုက်မှာကို ငါစိုးရိမ်တယ်။ တစ်ချိန်ချိန် ငါမရှိတော့တဲ့အခါ နင်ခံစားနေရမှာကို ငါမကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရူးရှူးမိုက်မိုက်ပဲ နင့်ချစ်သူဖြစ်ချင်ပြန်တယ်။ ငါဘာဖြစ်နေတာလဲ”

နေလမင်း တံတွေးမြဲချနေ၏။ ပန်းချီကတော့ အသက်

ပင် ရဲရဲမရှူရဲတော့။

“ခွဲကပြောတယ်၊ ငါ နင့်ကိုအရမ်းချစ်မိသွားပြီတဲ့။ ငါ လက်ခံတယ်၊ ခွဲက ငါ့ရဲ့အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းပါ။ သူထွက်သွား တာကိုကြည့်ပြီး ငါငိုမိတယ်”

“ဘယ်လို . . . ခွဲ ထွက်သွားပြီ၊ ဟုတ်လား”

“နင့်ကို လာနှုတ်ဆက်မသွားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း . . . သူ့ဘယ်ကိုသွားတာလဲ”

“ကနေဒါမှာရှိတဲ့ သူ့အဖေဆီ၊ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ရုတ်တရက်ကြီး သူ့သွားတော့ ငါ့ရင်ထဲ ဟာတယ်။ ပြီးတော့ သံသယဖြစ်တယ်၊ ငါ့ကြောင့်များလား”

“ခဏသွားတာလား၊ စာမေးပွဲပြန်လာဖြေမှာမဟုတ်ဘူးလား”

“ရပ်နားခွင့် တင်သွားတယ်”

ပန်းချီ ကြက်သီးထဲသွားသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“သူ့ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲဆိုတာ ငါမသိဘူး။ ငါခံစားရတယ်။ သူထွက်သွားတာ ငါခံစားရတယ်။ ငါထွက်သွားရင်လည်း ငါ့ကိုချစ်တဲ့လူ၊ ခင်တဲ့လူတွေ ခံစားရမယ်ထင်တယ်။ ဒါကြောင့်

ခံပိုပြီးခံစားရတယ်။ ငါ မင်းကိုမထားခဲ့ချင်ဘူး ပန်းချီ”

ပန်းချီ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။ ပန်းချီနုလုံးသား ဘစ်ခုလုံးကို ဆွဲနှုတ်လိုက်သလိုခံစားရသည်။

“ငါ ဘယ်လိုချစ်ရမလဲဆိုတာ ငါနားလည်လာတယ်။

ဒါပေမဲ့ ရင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်နေတယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း အားမရဘူး။ ရင်တစ်ခုလုံးလည်း ကျော့ပွနေတယ်”

ပြောရင်း နေလမင်းသည် ချွေးစေးများ ပြန်လာသည်။

“နေလမင်း၊ နင် မပြောပါနဲ့တော့လား၊ ငါ . . . ငါ

နင့်ကိုနားလည်ပါတယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း နားလည်သွားပြီ”

နင့်ကိုပိုပြီးနားလည်သွားပြီ။ နင့်ကိုနားလည်ဖို့ မကြိုးစားခဲ့တဲ့ငါ ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ပန်းချီ ငိုနေသည်။ မျက်လုံးမှမဟုတ်ဘဲ နုလုံးသားမှ ငိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

နေလမင်းသည် ပန်းချီကိုယ်လေးကို ဆွဲဖက်ထားသည်။

ပန်းချီ ငိုပါရစေ။ အားရအောင် ငိုပါရစေလား။ နေလမင်းရယ်။

ပန်းချီ ငိုပါရစေနော် . . .

အနီး (၂၃) |

“အို! အရမ်းလှတာပဲ၊ သတို့သားကတော့ ကြည့်လို့
ငေးလို့ ဆုံးနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

ပန်းချီ ရှက်ဝဲဝဲလေး ခေါင်းငုံ့ချလိုက်၏။

ရွှေအိုရောင်ဆိုးဆေးက ခြေသည်းပေါ်တွင် တောက်ပ
နေသည်။ ကတ္တီပါဖိနပ်စိမ်းညှို့ရောင်ပေါ်သို့ ထိုခြေထောက်လေး
တင်လိုက်သည်နှင့် ပြည့်စုံသောအလှတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်သွားသည်။

မှန်ထဲတွင် မြင်နေရပါသည်။ စိမ်းစိုပြီးလှပပြည့်စုံသော
သတို့သမီးလေးဖြစ်သည်။

“အရမ်းလှတာပဲ၊ သိလား။ သတို့သမီးက မိတ်ကပ်ခဲ့
အရမ်းလိုက်တယ်နော်။ တချို့က မိတ်ကပ်ခဲ့မတည့်လို့ ရွှေတို့

မှာ ပညာကုန် ထုတ်သုံးရတာ။ သတို့သမီးကိုကျတော့ ဘာမှ ဒီ
လောက်ကြီး မပြင်လိုက်ရဘူး။ ဆံပင်လေးတွေက ပင်ကိုထင်
တယ်။ ပြောစဉ်အိကျနေတာပဲ။ ရွှေတော့ အားကျလိုက်တာ
နဂိုလှဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့။ သတို့သားက သိပ်တော်တာပဲ။ ဒီလို
သတို့သမီးလေးကို သန်းချီတဲ့လူတွေကြား တွေ့အောင်ရှာနိုင်
တယ်”

“မကလာအချိန် နီးပါပြီ”

ယူနီမောင်းနှင့်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက လာရောက် သတင်း
ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

“သတို့သားရော ပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီ ဒါပေမဲ့ သတို့သားအရံက ရောက်မလာသေး
ဘူး”

“ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါလား”

“လာနေပြီ၊ လမ်းမှာလို့ပြောတယ်။ နောက်ဆယ့်ငါး
မိနစ်ဆို ရောက်မယ်ထင်တယ်”

ဝန်ထမ်းက ပြောဆိုပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ သတို့သမီး၊ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ နေသာ
ထိုင်သာရောရှိရဲ့လား”

“အဆင်ပြေပါတယ် ရွှေ ရွှေက တော်ပြီးသားပဲ”

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ကိုယ်ပါ”

ပန်းချီ ရင်တုန်သွားသည်။ ရွှေရည်သန်း မျက်နှာပေါ်
တွင် အပြုံးဖွင့်ကြီး ဝေစည်သွားသည်။

ပန်းချီ တံခါးချပ်ကို ဖွင့်ဟန်ပြင်သည်။

ရွှေရည်သန်းက ပန်းချီလက်ကို ဆွဲလိုက်၏။

“ရွှေ ဖွင့်ပေးမှာပေါ့၊ ဒီနေ့တော့ သတို့သမီးက ကေရီ
တစ်ပါးလေ”

ရွှေရည်သန်းက ကျွန်းတံခါးချပ်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ပန်းချီ
မျက်လုံးမှိတ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုမကြည့်ရဲပါ၊ မကြည့်ဝံ့ပါ။ ရင်
ခုန်သည်။

သူကတော့ ပန်းချီကို ရွှန်းရွှန်းစားစားကြည့်နေလိမ့်မည်
ဟု ပန်းချီယုံကြည်နေသည်။

အခန်း (၂၄) |

ကွန်ပျူတာလေးကို ပန်းချီ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ယခု ဆို ငါးနှစ်ကြာသွားခဲ့ပါပြီ။ ကျောင်းပြီးတာလည်း လေးနှစ်ရှိသွား ပြီဖြစ်သည်။

နေလမင်းထံမှ နှစ်စဉ် မွေးနေ့လက်ဆောင်များ မပျက် မကွက်ရရှိခဲ့သည်။ ထိုမွေးနေ့လက်ဆောင်များသည် ဝက်ဝံတော့ မဟုတ်တော့ပေ။ ကြီးမားသောပစ္စည်းများဖြစ်သည်။

နေရင်းဖြင့် နေလမင်းအပေါ် သံယောဇဉ်ပိုပြီး ချစ်သူ အဖြစ် လက်ပွန်းတတီး နေလာခဲ့သည်မှာလည်း ငါးနှစ်မြောက် ခဲ့ပါပြီ။

ယခုဆိုလျှင် သက်ကယ်မိုး ထရံကာနှင့် ပန်းချီနေအိမ်

သည် သွပ်မိုးအုတ်ကာနှင့် ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ပန်းချီသိပ်
ဖြစ်ချင်ပြီး အိပ်မက်မက်ခဲ့သောအလုပ်ကိုလည်း လုပ်နေရသည်။

ပန်းချီ ပြည်ပထွက်ပြီး မြန်မာပြည်သို့ပြန်လာတိုင်း ပါ
လာတတ်သည်က သွေးကင်ဆာသမားများအတွက် အသိပညာ
ပေးစာအုပ်များသာဖြစ်သည်။

ဒေါ်မိုးမြင့်စန္ဒာက ပန်းချီကို အမြဲပြောနေကျစကားတစ်
ခွန်းရှိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သားရဲ့အသက်ကို အဲဒီလောက်
ထိ ဆွဲဆန်ထားပေးတဲ့ သမီးရဲ့စိတ်ဓာတ်ခွန်အားကို အန်တီ ဘယ်
တော့မှမမေ့တော့ပါဘူး” တဲ့။

နေလမင်းကို ပန်းချီချစ်သည်။ ပန်းချီတောင် မယုံနိုင်
လောက်အောင် ပန်းချီအပေါ် ထွေးပွေ့ကြင်နာသော နေလမင်း
၏အရိပ်သည် ပန်းချီအတွက် အေးမြရာသည်။

ယခုချိန်၌ ပန်းချီသည် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်လေးကို ခပ်ကျော့
ကျော့လေးစီးပြီး ဆွစ်ကော့ချီလေးကို ဟန်ပါပါဆွဲကာ ဟော့ဟော့
လေး သွားလာနေသော လေယာဉ်မယ်တစ်စီးဖြစ်နေသည်။ နေ
လမင်း၏ထောက်ပံ့မှုကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပန်းချီနဲ့လုံးသားထဲ နေလမင်းသည် ချစ်သူတစ်ယောက်

ရေး၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရေး၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နေရာ
မှာပါ နေရာယူနေခဲ့သည်။

တရိပ်ရိပ်နှင့် ပိန်နေသော နေလမင်းကို ပြုစုရသည်မှာ
ပန်းချီ၏စိတ်ထွက်ပေါက်တစ်ခုဖြစ်နေသည်။ နေလမင်းအနားတွင်
ပန်းချီနေရသည်မှာ ပျော်သည်။ လုံခြုံသည်။ နွေးထွေးသည်။

နေလမင်းက ပန်းချီစီးဖို့ ကားပေးသည်။ နေဖို့ အိမ်ပေး
သည်။ သုံးဖို့ငွေပေးသည်။ မေတ္တာပေးသည်။ အချစ်ပေးသည်။
ကြင်နာမှုတွေပေးသည်။

သိပ်ကိုများနေပါပြီ။ နေလမင်းထံမှ ရယူတာတွေသိပ်
များနေပါပြီ။ ပန်းချီလည်း ပေးဆပ်သင့်ပြီဟု ယူဆသည်။

“သားက ဘာကြောင့် ဒီလောက်ပြောင်းလဲသွားသလဲ
ဆိုတာ အန်တီတော့ တကယ့်ကို နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ ကောင်း
တော့လည်း ကောင်းပါတယ်၊ အန်တီတို့စိတ်ထဲ ပြင်ဆင်ချိန်ရ
တာပေါ့”

ဒေါ်မိုးမြင့်စန္ဒာ၏ စကားများဖြစ်သည်။ နေလမင်းက
ပန်းချီကို အပေးချည်းသက်သက်သာ မြတ်နိုးသူဖြစ်သည်။ နေ
လမင်း၏ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်ချင်၍ ထိုပစ္စည်းများကို ပန်းချီ မလွဲ
မရှောင်သာ ယူနေရခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ပန်းချီမျှော်လင့်နေ

သောအရာကိုမှ နေလမင်းက လုံးဝမပေးခဲ့ချေ။

ပန်းချီလိုချင်တာက နေလမင်း ပေးလာမည့် လက်ထပ် လက်စွပ်တစ်ကွင်းဖြစ်သည်။

လိုချင်သော်ငြားလည်း မတောင်းဆိုရက်ပါချေ။ ထိုအရာ ကို နေလမင်းက ဘာကြောင့်မပေးသလဲဆိုတာ ပန်းချီနဲ့လုံးသား က နားလည်နေ၍ဖြစ်သည်။ နေလမင်းက တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပန်းချီကိုငေးပြီး ဆွေးနေတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ပန်းချီ ရင်ထဲအထိ ထိရလာသည်။

ပန်းချီက စင်္ကာပူလေကြောင်းလှိုင်းနှင့် လိုက်သွားပြီး အပြန်တွင် နေလမင်းက လေယာဉ်ကွင်း၌ လာကြိုနေသည်။ ပန်းချီ အံ့ဩသွားသည်။ ပန်းချီ ဒီလောက်ခရီးသွားတာ များနေ ပါပြီ။ နေလမင်းကိုယ်တိုင် ပန်းချီကိုလာကြိုတာ မထမဆုံးဖြစ် နေ၏။

သို့သော် ပန်းချီဝမ်းသာခြင်းက တာရှည်မခံလိုက်ပါချေ။ နေလမင်းနောက်တွင် ဆောင်းလေက ကပ်ပါလာသည်။ ပန်းချီ အံ့ဩသွားသည်။ နေလမင်း ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေလုပ်နေတာ လဲ။ ဆောင်းလေနှင့်ပန်းချီတို့ နေလမင်းကြောင့် စကားပြောဖြစ် ခဲ့ကြသည်။

မတွေ့တာကြာ၍လားမသိ၊ ဆောင်းလေက သိပ်ကိုရင့် ကျက်နေသည်။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များနှင့်မို့ ပန်းချီသိခဲ့သော ဆောင်းလေမှ ဟုတ်ပါလေစဟု သံသယရှိခဲ့သည်။ ဆောင်းလေ က ပြောသည်။ 'နင်အရမ်းလှလာတယ်'တဲ့။ ပန်းချီရင်ထဲ ကြည် နူးခဲ့သည်။ ကျေနပ်သည်။ ရည်းစားဟောင်းက လှတယ်ပြော၍ ပီတိဖြစ်သည်။

ဆောင်းလေက 'အချစ်ကိုသိသွားပြီလား'ဟု ပန်းချီကို စနောက်ပြီး မေးခဲ့သည်။ ပန်းချီဖြေခဲ့သည်။ သိသွားပြီ ငါတကယ် ချစ်တတ်သွားပြီဟု ပြတ်ပြတ်သားသားဖြေခဲ့သည်။ ထူးဆန်းစွာ ပင် ဆောင်းလေရှေ့ ထိုသို့ပြောလိုက်ရခြင်းကို လေးပင်မနေခဲ့ ပါချေ။

ဆောင်းလေက ဆက်မေးသည်။ 'ဘယ်လိုခံစားရတာ ဘာအချစ်လဲ'တဲ့။ ပန်းချီကလည်း တွေဝေတုံ့ဆိုင်းနေခြင်းမရှိဘဲ ဖြေခဲ့သည်။

"မာနဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ သူ့ခံစားချက်ကို သူမပြော ဘဲ အလိုလိုနားလည်နေတယ်။ ချစ်တယ်လို့ သူက မပြောပေမယ့် ချစ်နေကြောင်းကို နှလုံးသားက သိနေတယ်။ မရှက်တော့ဘူး။ သူ့ကြောင့် လူကြားထဲလည်း ငိုမိလာတယ်။ သတ္တိတွေရှိလာ

တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အားငယ်တတ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေချာ
တာက သူကလွဲရင် တခြားယောက်ျားလေးတွေဟာ ချစ်ရမယ့်
လူမဟုတ်ဘူးလို့ စိတ်ထဲခွဲနေတယ်”

ပန်းချီက ထိုသို့ပြောသောအခါ ဆောင်းလေက ကျော်
ကြားသောအပြုံးနှင့် ဟုံပြန်သည်။ ဆောင်းလေက ပြောသည်။
မင်္ဂလာနေ့ရက်ကို မျှော်လင့်နေမယ်တဲ့။ ပန်းချီရင်ထဲ ခံစားရ
သည်။ ချစ်ရသူကို မျှော်လင့်ရတာနဲ့ပဲ ပန်းချီအတွက် မင်္ဂလာ
နေ့ရက်ဆိုတာ ရှိလာနိုင်ဦးမှာလား။

သို့သော် ပန်းချီကျေနပ်သည်။ အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို
ပန်းချီတွေ့ရှိခွင့်ရသွားသည်။ ချစ်သူဆိုတာ မှန်မှန်ကန်ကန်ကြီး
ပန်းချီနှလုံးသားထဲရှိနေသည်။ သူ့ကို ရင်ထဲမှာပဲ ထာဝရသိမ်း
ဆည်းရင်း နေ့ရက်တွေကို လက်ချိုးရေရမယ်ဆိုရင်တောင် ပန်း
ချီကျေနပ်သည်။

ပန်းချီစိတ်ကို ပန်းချီမြင်ခွင့်ရသည့်အတွက် အရာအား
လုံးထက် ပန်းချီ ကျေနပ်နေပါပြီ။

ဆောင်းလေကို ပန်းချီ စကားတစ်ခွန်းတော့ ပြောခဲ့မိ
သည်။

“နင့်ကို ငါဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာလို့

လဲဆိုတော့ နင်က ငါ့ရဲ့ရည်းစားဦးဖြစ်နေလို့ပေါ့”

ဆောင်းလေ ပြုံးနေသည်။ ထိုအပြုံးသည် ပန်းချီစိတ်
ကို နားလည်စွာ မိမိနေရာကို ကျေနပ်စွာဆိုသည့်အဓိပ္ပာယ်မျိုး
ခိုအောင်း ပျော်ဝင်နေသည်။

အခန်း (၂၅) |

ဒေါ်နစိမ်းရောင်တိုက်ပုံလေးနှင့်သူက ပန်းချီကိုပြုံးပြီး
ကြည့်နေသည်။ သူ့အပြုံးက သိပ်လှသည်။ သူ့အပြုံးကို ပန်းချီ
ပြန်မြင်ခွင့်ရလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါချေ။

အိပ်မက်လား... ဒါအိပ်မက်လား...

သူက ပန်းချီထံ လက်ကမ်းပေးသည်။ သူ့လက်ပေါ်
ပန်းချီလက် တင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူက ပန်းချီလက်
ဒဗ္ဗိလေးကို ခပ်ဖွဖွနမ်းသည်။

“အိပ်မက်တစ်ခုလို့ပဲ”

ပန်းချီပြုံးလိုက်သည်။ ပန်းချီနှုတ်ခမ်းလေးများက စိတ်
လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တုန်ယင်နေသည်။

“လက်ဖျားတွေ အေးစက်နေတာပဲ”

“ဆောင်းလေ ရောက်ပြီလား”

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ငါရောက်နေပါပြီ”

သူ့နောက်မှ ဆောင်းလေ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဆောင်းလေသည်လည်း သူ့နည်းတူ ဒေါနရောင်တိုက်ပုံလေးနှင့်ဖြစ်၏။

“ခမ်းမထဲ ဝင်ကြစို့လား။ အချိန်ရောက်ပြီ”

ပန်းချီလက်ကို ကြင်နာစွာဆွဲပြီး သူ့လက်မောင်းတွင် ချိတ်သည်။

ပန်းချီကျေနပ်နေသည်။ ပျော်ရွှင်နေသည်။ မင်္ဂလာစည်တော်ကြီးအောက်တွင် ပန်းချီခြေလှမ်းများသည် ကြွရွှနေသည်။ အခါတော်ပေးသီချင်းသံနှင့်အတူ သူ့နှင့်ပန်းချီ၏ခြေလှမ်းများသည် မင်္ဂလာစင်မြင့်ထက်ပေါ်သို့ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းနေ၏။

သွားလမ်းတစ်လျှောက်မှာ သဇင်တို့မိသားစုစားပွဲကို မျက်စိပစ်ကြည့်လိုက်သည်။ သဇင်သည် အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘဲ ကလေးနှစ်ယောက်အမေဖြစ်နေ၍ အဆီပိုများနှင့် လူထွားကြီးဖြစ်နေသည်။

ပန်းကတော့ ကလေးမီးဖွားနေသည်မို့ ပန်းချီမင်္ဂလာဆောင်ကို မလာနိုင်ပေ။ ပန်းချီတို့အနောက်တွင် တစ်ချိန်က

ပန်းချီချစ်ခဲ့ဖူးသော ဆောင်းလေက ခြံရံလိုက်ပါလာသည်။

သူ့မိဘများနှင့် ပန်းချီမိဘများသည်လည်း နောက်မှ ခြံရံပါလာသည်။

မင်္ဂလာစင်မြင့်ထက်၌ နေရာယူပြီးချိန်တွင် ဘိသိက်ဆရာက ဘိသိက်သွန်းသည်။ ပြီးနောက်...

“ယခုအချိန်ကတော့ မင်္ဂလာလက်စွပ် ဆင်မြန်းရန်ဖြစ်ပါတယ်။ မင်္ဂလာလက်စွပ်ဆင်မြန်းပေးရန်အတွက် နေလရောင်လုပ်ငန်းစု၏ဒါရိုက်တာချုပ် ဦးနေလမင်းကို ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။”

ခမ်းမကြီးမှာ ရုတ်တရက် အမှောင်ကျသွားသည်။ ပြီးနောက် ဆလိုက်မီးထိုးထားတာက ဝင်ပေါက်တစ်နေရာသို့ ဖြစ်သည်။

ထိုမီးရောင်အောက်တွင် ပေါ်လာသောအရာမှာ ဝိုးချလ်လေးဖြစ်သည်။ ထိုဝိုးချလ်ပေါ်တွင် နေလမင်းက အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဖြင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေသည်။

“ဦးနေလမင်းဟာဆိုရင်ဖြင့် သတို့သား ဇွဲဟန်ဟုန်၏ ငယ်သူငယ်ချင်းအရင်းလည်းဖြစ်သလို သတို့သမီး တိမ်ပန်းချီ၏ အစ်ကိုရင်းတမျှ ခင်မင်ယုံကြည်ရသူလည်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီပွဲရဲ့ ထူးခြားချက်က လက်စွပ်တွေပဲဖြစ်ပါတယ်။ လူမျိုးကြီး ဦးနေလ

မင်းကိုယ်တိုင် ချီးမြှင့်မည့် ဤမင်္ဂလာလက်စွပ်များသည် မိမိ မင်္ဂလာဆောင်ပါက ဝတ်ဆင်ရန် ရည်ရွယ်ခဲ့သည်ဟုသိရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ထိုအချင်းအရာက ဤမင်္ဂလာမောင်နှံအား ရင်ထဲမှ လေးနက်ခြင်းကို ဖော်ပြသည်ဖြစ်၍ ပရိသတ်များက ဦးနေလမင်း အား လက်ခုပ်ဩဘာပေး၍ ချီးမြှင့်ကြပါခင်ဗျား။”

ခမ်းတစ်ခုလုံးတွင် လက်ခုပ်သံများ သောသောညံ့သွား သည်။ ထိုလက်ခုပ်သံများထဲတွင် ဆောင်းလေ၏လက်ခုပ်သံက အကျယ်ဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ပန်းချီထင်သည်။

နေဖို့ရက် ဘယ်လောက်မှမရှိတော့ဘူးဟု ဆရာဝန်က သတ်မှတ်လိုက်ချိန်၌ နေလမင်းသည် ကနေဒါမှာရှိသော ဇွဲဟန် ဟုန်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

ဇွဲဟန်ဟုန်နှင့်ပန်းချီကို အမှတ်မထင် တွေ့ပေးခဲ့သည်။ ပန်းချီရင်ထဲ အမျိုးအမည်မသိ ခံစားခဲ့ရသည်။ သူ့ကိုမမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရ၍ ပန်းချီမျက်စိကို ပန်းချီမယုံချင်ပါ။ သူပေးခဲ့သော ကွန်ပျူတာလေးကိုကြည့်ရင်း လွမ်းခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ထိုကွန်ပျူတာထဲ သူရေးခဲ့သောစာလေးတွေကိုဖတ်ရသည်မှာ ပန်းချီ အလွတ်တောင်ရပေတော့မည်။

သူကတော့ ပန်းချီကို စိမ်းကားနိုင်လွန်းသည်။ ချစ်တယ်

လို့လည်းမပြောသလို ချစ်အဖြေလည်း မတောင်းဘဲ ပန်းချီကို တစ်ခါတည်းကျောခိုင်းသွားခဲ့သည်မှာ နောက်သို့တစ်ချက်မှလှည့် ကြည့်မသွားတော့ပေ။

သူ့ကို တစ်ချိန်ချိန်မှာ တွေ့ခဲ့လျှင်ဆိုပြီး မျှော်လင့်ခဲ့ဖူး သည်။ သို့သော် ခုလိုမထင်မှတ်ဘဲတွေ့ရချိန်၌ ပန်းချီကိုယ် ပန်း ချီပင် မသိလိုက်မိဘဲ မျက်ရည်တုတ်တုတ်ကျခဲ့သည်။ သူ့ရင် ဘတ်ကို ခပ်ဖွဖွထုပြီး အားပါးတရခိုကြွေးခဲ့သည်။ ဘေး၌ နေ လမင်းရှိနေတယ်ဟုပင် ပန်းချီ မတွေးတော့ပါချေ။

ပန်းချီကြောင့် နေလမင်းသည်လည်း ပြုံးလျက်သား မျက်ရည်ကျခဲ့သည်။

“ငါ ပန်းချီကို စိတ်ချလို့ပြီနော်”

နေလမင်း၏တိုတိသော စကားတစ်ခွန်းဖြစ်သည်။ နေ လမင်းသည် ထိုမျှသာပြောပြီး ပန်းချီနှင့်သူ့ကို ကျောခိုင်းသွား ပြန်သည်။

“မင်းတော်တယ် ဇွဲ၊ ငါတို့ကို ငါတို့စိတ် ငါတို့မြင်အောင် မင်းလုပ်သွားနိုင်တယ်။ ကျေးဇူးပဲ ဇွဲ၊ ဘယ်လိုချစ်ရမယ်ဆိုတာ မင်းသင်ပေးခဲ့လို့ မင်းကို ငါကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဲဒီအစား မင်းတို့ကြားက အမှတ်တရပစ္စည်းလေးတွေကိုတော့ ငါ့ကို သိမ်း

ခွင့်ပြုပါ။

မကြည့်ဘဲ ပြောသွားသည့် နေလမင်း၏အသံက တုန်
ယင်နေသည်။

“တကယ်တော့ မင်းက စာရေးဆရာလုပ်ရမှာကွ။ အဲဒါ
ဆို မင်း ကမ္ဘာကျော်မှာ သေချာတယ်”

ပန်းချီပြုံးမိသည်။ ဇွဲမာန်ဟန်က နားမလည်သော်ငြား
နေလမင်း၏စကားကို ပန်းချီနားလည်နေသည်။ ဘာလို့လဲဆို
တော့ ပန်းချီကွန်ပျူတာလေးကို နေလမင်း တွေ့သွား၍ဖြစ်သည်။

နေလမင်း၏ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့် မထင်မှတ်
ဘဲ ဇွဲမာန်ဟန်နှင့်ပန်းချီတို့ ဆုံစည်းခဲ့ကြသည်။ ဇွဲမာန်ဟန်က
ပန်းချီကို မေးခွန်းတစ်ခုမေးသည်။

“အမေသဘောမတူဘူးဆိုရင်ရော နင် ငါ့ကိုလက်ထပ်
မှာလား” တဲ့။ ပန်းချီပြုံးမိသည်။

“ငါကြိုးစားပါ့မယ်”

ဟုသာ ပန်းချီ တုံးတိတ်ဖြေလိုက်သည်။ ပန်းချီမှာ မာန
မရှိတော့ပါ။ အချစ်ပဲရှိသည်။ သူနှင့်ထပ်မဝေးချင်ပါ။ နီးလာပြီး
မှ ထပ်ဝေးရမည်ဆိုပါက ပန်းချီရင်ကွဲပြီး သေသွားနိုင်သည်။

ပန်းချီတွင် ချစ်သူသုံးယောက်ရှိသည်။

ဆောင်းလေသည် ပန်းချီရဲ့ပထမဆုံးချစ်သူဖြစ်သည်။
လတ်ဆန်သန့်ရှင်းသောနှလုံးသားဖြင့် ချစ်ခဲ့ရသူပါ။ သို့သော် ပန်း
ချီသည် ဆောင်းလေအပေါ် မာနထားနိုင်သည်။ ရက်စက်နိုင်
သည်။ မပြတ်မသားခံစားရသည်။ မရေရာသောလမ်းပေါ်လျှောက်
နေသောလူလို လမ်းလျှောက်နေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒါ အချစ်
စစ်မဟုတ်ဘူးဟု ပန်းချီဆုံးဖြတ်သည်။

ဒုတိယချစ်သူသည် ဇွဲမာန်ဟန်ဖြစ်သည်။ သူ့လုပ်ရပ်များ
က မထင်မှတ်ထားချိန်တွင် ပန်းချီနှလုံးသားကို ညှို့ငင်ဖမ်းစား
ထားနိုင်သည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ပန်းချီနားလည်သည်။ ဘာ
စကားမှမဆိုသော်ငြား သူ့စကားသံကို ပန်းချီကြားနေသည်။
ထွက်သွားသော်ငြား တစ်နေ့ပြန်ဆုံမှာပဲဟု ပန်းချီမျှော်လင့်နေ
သည်။ သူသည် ပန်းချီကိုချစ်တယ်ဟု မပြောဖူးသူဖြစ်သည်။
သို့သော် ပန်းချီ၏စိတ်ထဲ သူ့ကိုယုံကြည်နေသည်။ သူ့အကြောင်း
တွေးနေရလျှင် နှလုံးသားတစ်ခုလုံးရွေးပြီး လောကကြီးကို မေ့
နေတတ်သည်။

တတိယချစ်သူမှာ နေလမင်းဖြစ်၏။ နေလမင်း၏အချစ်
သည် ပန်းချီအတွက် အိမ်တစ်လုံးနှင့်တူသည်။ တည်ဆောက်
နေချိန်၌ ဆူညံကြမ်းတမ်းသော်လည်း တည်ဆောက်ပြီးချိန်၌ လုံ

မြို့ခိုင်မာသည်။ နွေးထွေးလုံခြုံသည်။ သို့သော် နိုးတစ်ဝက်အိပ်
မက်ရည်ကြီးဖြစ်နေသည်။ ချစ်သူဆိုခြင်းထက် ယုံကြည်ကိုးကွယ်
ခြင်းဆိုလျှင် ပို၍မှန်ကန်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ပန်းချီဘဝတွင်
အယုံကြည်ရဆုံးလူမှာ နေလမင်းပဲဖြစ်တော့သည်။

ပန်းချီလက်ခံလိုက်သည်။ အချစ်ဆိုသည်မှာ မမျှော်လင့်
ထားသောအချိန်၌ မမျှော်လင့်သောနေရာမှ မမျှော်လင့်ထားခဲ့
သောရှုထောင့်တွင် အချစ်ဝင်ရန် ချောင်းမြောင်းနေတတ်သည်။
အချစ်များစွာ တစ်ပြိုင်နက်ဝင်ရောက်လာချိန်၌ နှလုံးသားသည်
ပင်ပန်းပြီး ချွေးမြိုင်မြိုင်ကျနေတတ်သည်။

သို့သော် အချစ်စစ်ဆိုသည်မှာ မာနမထားနိုင်တော့သည့်
လူ၊ နှလုံးသားချင်းထပ်တူပြု နားလည်နိုင်သည့်လူဟု ပန်းချီ
ဘဝနှင့်ထပ်တူပြု နားလည်လိုက်သည်။

ပန်းချီ ကျေနပ်ပါသည်။ ပန်းချီဘဝသည် အချစ်ကိုသိ
ခွင့်ရခဲ့လို့ဖြစ်သည်။

“ပန်းချီ အချစ်ဆိုတာကိုသိလား၊ အမြဲတမ်း သူ့အတွက်
ပဲ တွေးပေးနေတတ်တာပါ။ ငါထွက်သွားပါပြီ။ နင့်ကိုနှုတ်ဆက်
မသွားတဲ့အတွက် ငါ့ကိုမမှန်းပါနဲ့။ ချစ်ဖို့လည်း မတောင်းဆိုပါဘူး။
လောကမှာ နင်ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ နေ့ရက်တွေကို ကုန်ဆုံး

ပါမယ်။ နင်ပျော်ရွှင်စေဖို့ ဆန္ဒပြုတယ်။ ဒါက မင်းအတွက် ပထမ
ဆုံးလက်ဆောင် မဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် လက်ဆောင်တွေထဲက လက်
ဆောင်တစ်ခုပို့ ငါပျော်ပါတယ်”

သူခွဲကျွေးသော ရေခဲမုန့်စားနေရင် ပန်းချီရွတ်ဆိုလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင်! မင်း ဒါကိုအလွတ်ရတယ်”

“အင်း... ရတယ်။ အမြဲဖတ်နေတာကိုး။ ဝေါပေပါကို
အဲဒီစာတင်ထားတယ်လေ။ မှားတယ်၊ ငါ့အတွက်တော့ အချစ်ဆို
တာဟာ ဘဝဖြတ်သန်းမှုနဲ့ဆိုင်တဲ့ စိတ်ခံစားမှုတစ်ခုလို့ထင်
တယ်”

“မင်းပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်နေရရင် ငါပျော်နေပါပြီ”

မင်္ဂလာပွဲသည် မြိမ်မြိမ်သံ စည်ကားနေသည်။ ကျန်ရစ်
သူရင်ခွင်နှစ်ခု၌ အချစ်ဆိုသောအရာသည်...

ရသာဟိုနှင့်ပြည်စုံပါစေ...

